

วารสารการจัดการความรู้ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

Knowledge Management : Secretariat of the House of Representatives

ฉบับที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ • ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๑ • มกราคม ๒๕๕๓

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

Unบรรณาธิการ

“วารสารการจัดการความรู้ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร” ฉบับนี้เป็นฉบับปฐมฤกษ์ ออกในเดือนธันวาคม ๒๕๕๑ ถือกำเนิดขึ้นมาจากคำริชของท่านเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (นายพิฑูร พุ่มหิรัญ) ที่มีวิสัยทัศน์ให้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ ให้มีการจัดการความรู้ของสำนักงานฯ ที่มีเอกภาพ และเป็นความรู้ขององค์กรอย่างแท้จริง โดยการรวมจุดสสารการพัฒนาข้าราชการรัฐสภา วิเทศสสาร สสารการประชุมฯ เข้าด้วยกันซึ่งเป็นเดือนที่พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวพระราชทาน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม จึงได้มีการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการและคณะทำงานขึ้นมาดูแลรับผิดชอบ กำหนดออกปีละ ๔ เล่ม เป็นรายไตรมาส

“วารสารการจัดการความรู้ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร” เชื่อมั่นว่าจะมีเรื่องราวที่น่าสนใจ ทั้งที่เป็นสสารความรู้ทางวิชาการ และกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในรัฐสภา ขอบเขตของเนื้อหาในวารสารเน้น ความรู้ที่เข้าใจง่าย และเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านในวงกว้าง ได้แก่ บุคลากรในแวดวงรัฐสภา นักเรียน นักศึกษา ครู อาจารย์ ตลอดจนประชาชนผู้สนใจทั่วไป บทความที่ปรากฏใน “วารสารการจัดการความรู้ สำนักงาน เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร” ล้วนเป็นผลงานของข้าราชการในสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ที่จะ หมุนเวียนกันมานำเสนอข้อมูล ทั้งที่อยู่ในรูปของคอลัมน์ประจำ และบทความพิเศษประจำฉบับ

เริ่ม “เปิดโลกทัศน์” ด้วยคอลัมน์นันทาทศนะนักบริหาร ฉบับนี้เราพาท่านไปพบกับรองเลขาธิการ สภาผู้แทนราษฎร นายจรูญ พันธุ์เป็รื่อง **เปิดวิสัยทัศน์ KM** ด้วยเรื่องราว “การจัดการความรู้ของสำนักงาน เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร” เนื้อหาสาระ**ความรู้สู่ภูมิปัญญา** เริ่มจากบทความ “การเป็นเลขานุการที่ดี” โดย สำนักงานประธานสภาผู้แทนราษฎร เรียนรู้การใช้โทรศัพท์ในบทความ “มารยาทในการรับโทรศัพท์” โดยสำนัก ประชาสัมพันธ์ ปิดท้ายความรู้สู่ภูมิปัญญาด้วยเคล็ดลับในการจัดกระเป๋าเข้าเมืองหนาว โดยสำนักความสัมพันธ์ ระหว่างประเทศ

มุมนิตินิตยคดี นำเสนอบทความเกี่ยวกับกฎหมายที่น่าสนใจ เริ่มต้นด้วย “กฎหมายน่ารู้ ตอนที่ ๑ วิวัฒนาการของกฎหมาย” จากสำนักกฎหมาย ต่อท้ายด้วย “อำนาจอธิปไตย” จากสำนักกรรมวิธีการ ๒

ในส่วนของ**สาระวิชาการ** ฉบับนี้ขอแนะนำ “รับมือกับการเปลี่ยนแปลง” จากสำนักรักษา ความปลอดภัย ต่อด้วย “การประกันเงินฝาก” จากสำนักกรรมวิธีการ ๑ และสาระน่ารู้เกี่ยวกับ Competency จากสำนักพัฒนาบุคลากร และปิดท้ายด้วยความเคลื่อนไหวภายในรัฐสภาใน**แวดวงชาวสภา**

เนื้อหาในวารสารจะเป็นการให้ความรู้ ความเข้าใจในหลักการ แนวทาง และการปฏิบัติเกี่ยวกับการ การจัดการความรู้และกล่าวโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดการความรู้ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร อันเป็นองค์ความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติจริงของผู้ปฏิบัติงานในสำนัก/กลุ่มงาน ภายใต้กำกับของเลขาธิการ สภาผู้แทนราษฎร ซึ่งจะเป็นองค์ความรู้ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรสืบไป จึงขอเชิญให้สำนัก/ กลุ่มงาน หรือข้าราชการทุกท่านได้เผยแพร่และแบ่งปันความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานผ่านทางวารสาร การจัดการความรู้ ฉบับนี้

กองบรรณาธิการจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า วารสารฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านทุกท่าน อีกทั้งยังสามารถทำหน้าที่เป็นสื่อกลางทางความคิดและเป็นเวทีแห่งการเรียนรู้ร่วมกันของข้าราชการสำนักงาน เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร อันจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีแห่งการเปิดโลกทัศน์สู่กันและกัน

ส-า-ร-บ-ญ

บทบรรณาธิการ

สารบัญ

เรื่องจากปก	๓
- ธันวาคมรำลึก...วันพระราชทานรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม	๕

นันทาทศนะนักบริหาร	๑๙
--------------------------	----

เปิดวิสัยทัศน์ KM	๒๓
-------------------------	----

ความรู้สู่ภูมิปัญญา	๓๑
- การเป็นเลขานุการที่ดี	๓๓
- มารยาทในการรับโทรศัพท์ ตอนที่ ๑	๔๑
- จัดกระเป๋าเข้าเมืองหนาว	๔๓

มุมนิติบัญญัติ	๕๙
- กฎหมายน่ารู้ ตอนที่ ๑ วิวัฒนาการของกฎหมาย	๖๑
- อำนาจอธิปไตย	๖๙

สาระวิชาการ	๗๕
- รับมือกับการเปลี่ยนแปลง	๗๗
- การประกันเงินฝาก	๘๕
- Competency	๙๓

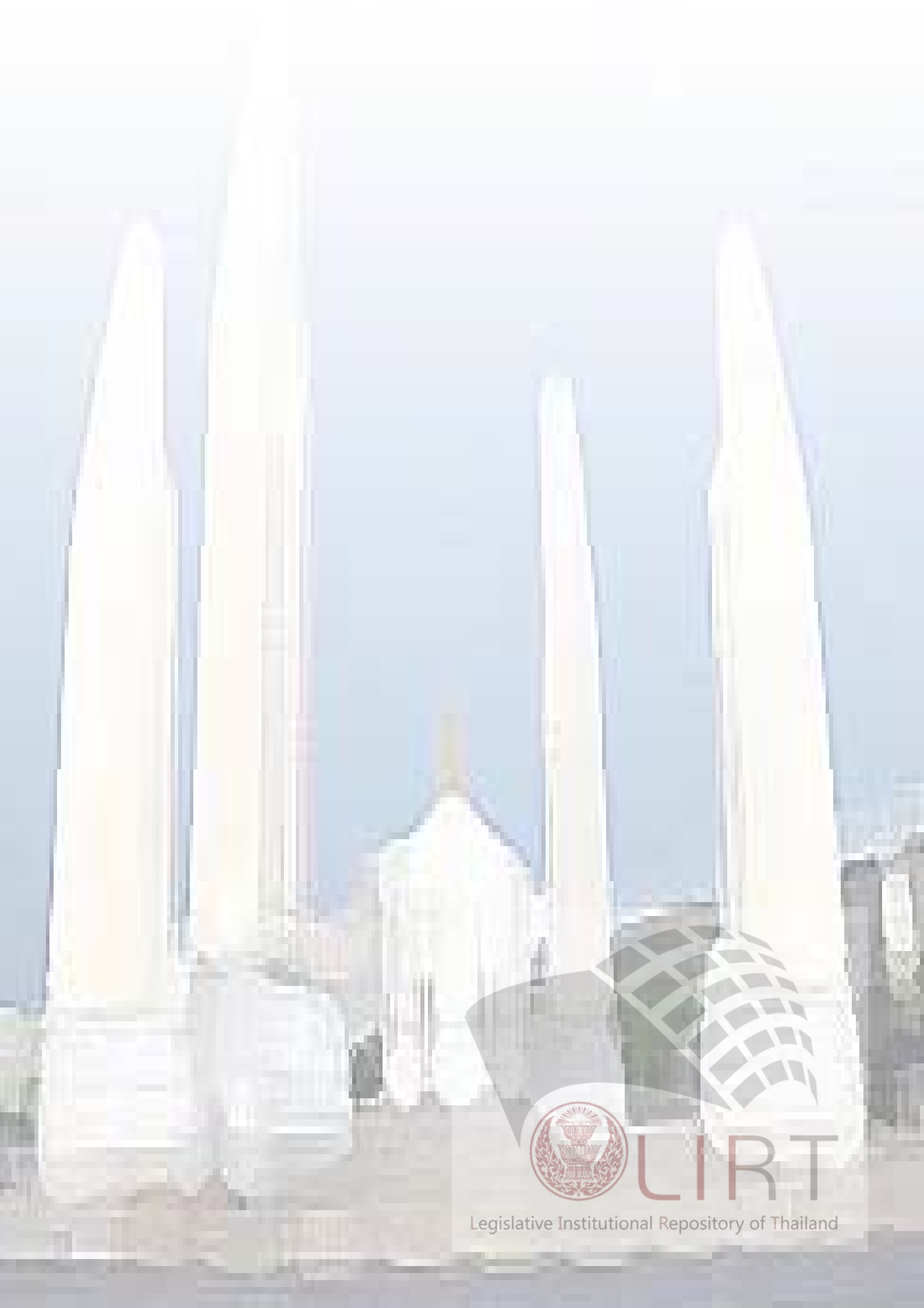
แฉวงชาวสภา	๑๐๓
------------------	-----

เรื่องจากปก

LIIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ชั้นวีราลึก...

วันพระราชทานรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม

สุเทพ เอี่ยมคง
สำนักวิชาการ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม พุทธศักราช ๒๔๗๕ ถือได้ว่าเป็นรัฐธรรมนูญที่นำประเทศไทยก้าวสู่การปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มาเป็นระบอบประชาธิปไตยอย่างสมบูรณ์ เพราะได้จัดวางโครงสร้างทางการเมืองใหม่ตามวิถีตะวันตกที่กำลังนิยมแพร่หลายแห่งยุคสมัย เป็นรัฐธรรมนูญที่แบ่งเส้นระหว่างการปกครองระบอบเก่าที่เคียงคู่ออยู่กับสังคมไทยมาอย่างยาวนานกับการปกครองระบอบใหม่ที่สังคมไทยยังไม่รู้จักคุ้นเคย และไม่อาจคาดการณ์ได้ว่าก้าวต่อไปของสังคมไทยจะเป็นเช่นไร และที่สำคัญเป็นรัฐธรรมนูญที่จัดวางพระราชอำนาจและพระราชสถานะของพระมหากษัตริย์ที่ทรงมีอยู่แต่เดิมมาทรงอยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ เพราะ “ทรงใช้อำนาจนั้นแต่โดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้” เพราะรัฐธรรมนูญนี้ได้วางหลักอำนาจอธิปไตยไว้ว่า “ย่อมมาจากปวงชนชาวสยาม” พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุข ทรงใช้อำนาจนิติบัญญัติโดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ทรงใช้อำนาจบริหารทางคณะรัฐมนตรี และทรงใช้อำนาจตุลาการทางศาลที่ได้ตั้งขึ้นตามกฎหมาย

พระยามโนปกรณนิติธาดา

เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ ซึ่งเป็นวันที่ได้มีการประชุมสภาผู้แทนราษฎรครั้งแรกของไทย ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม ในช่วงท้ายของการประชุม หลวงประดิษฐมนูธรรมได้แถลงต่อสภาผู้แทนราษฎรถึงความจำเป็นที่จะต้องร่างรัฐธรรมนูญขึ้นใหม่ว่า “ธรรมนูญการปกครองแผ่นดินฉบับนี้เป็นธรรมนูญชั่วคราวที่เราได้สร้างขึ้นด้วยเวลาฉุกเฉินทุก กระทั่งหันอาจจะมีข้อบกพร่องอยู่บ้างก็ได้ จึงควรที่จะได้มีผู้มีความรู้ความชำนาญในการนี้ เป็นอนุกรรมการตรวจแก้ไขเพิ่มเติมเสียใหม่ให้เรียบร้อยบริบูรณ์” สภาผู้แทนราษฎรจึงมีมติให้ตั้งอนุกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ จำนวน ๗ คน ประกอบด้วย

๑. พระยามโนปกรณนิติธาดา
๒. พระยาเทพวิฑูรพหุลศรุตาบดี
๓. พระยามานวราชเสวี
๔. พระยานิติศาสตร์ไพศาลย์
๕. พระยาปริदानฤเบศร์
๖. หลวงประดิษฐมนูธรรม
๗. หลวงสินาดโยธาร์ักษ์

คณะอนุกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ ได้พิจารณายกร่างรัฐธรรมนูญ โดยยึดหลักกรรมเนียมโบราณราชประเพณี และหลักการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข บางประเด็นที่มีข้อสงสัยและหาข้อยุติไม่ได้ คณะอนุกรรมการได้นำความขึ้นกราบบังคมทูล พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว เพื่อขอพระราชทานพระบรมราชวินิจฉัย เช่น กรณีที่จะกำหนดให้พระบรมวงศานุวงศ์ตั้งแต่ชั้นหม่อมเจ้าขึ้นไปดำรงอยู่ในฐานะเหนือการเมือง คือ ห้ามมิให้ยุ่งเกี่ยวหรือฝักใฝ่กับการเมือง พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชหัตถเลขาถึง พระยามโนปกรณนิติธาดา เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวว่า “...โดยหลักการพระบรมวงศานุวงศ์ย่อมดำรงอยู่ในฐานะอันเป็นที่เคารพ เหนือการที่จะพึงถูกติเตียน ไม่ควรแก่ตำแหน่งทางการเมือง ซึ่งเป็นการที่นำมาทั้งในทางพระเดชและพระคุณ ย่อมอยู่ในวงอันที่จะถูกติ ถูกชม อีกเหตุหนึ่งจะนำมาซึ่งความขมขื่นในเวลาทำ Electoral Campaign อันเป็นเวลาที่ย่างต่างหาโอกาส Attack ซึ่งกันและกัน...”

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๔๗๕ สภาผู้แทนราษฎรได้มีมติตั้งพระยาศรีวิสารวาจาผู้ซึ่งมีประสบการณ์ในการร่างรัฐธรรมนูญมาก่อน ตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่จะพระราชทาน

เป็นของขวัญแก่พลเมืองในวาระสมโภชพระนคร ๑๕๐ ปี และนายพลเรือโท พระยาราชวังสัน ผู้ที่พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวไว้วางพระราช ฤทัยเป็นอนุกรรมการร่างรัฐธรรมนูญเพิ่มเติม เพื่อให้การดำเนินงานสำเร็จลง โดยเร็ว

คณะอนุกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ ได้พิจารณายกร่างรัฐธรรมนูญ เสร็จแล้ว เสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณา ซึ่งสภาผู้แทนราษฎร พิจารณาเป็นรายมาตราเริ่มตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๔๗๕ โดยพระยา มโนปกรณ์นิติธาดา ได้แถลงต่อสภาผู้แทนราษฎรถึงขั้นตอน ระเบียบ วิธีการ กระบวนการต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดทำร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม พร้อมทั้งแจ้งต่อที่ประชุมว่า

“...ได้นำร่างรัฐธรรมนูญ ซึ่งคณะอนุกรรมการได้พิจารณายกร่าง ขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย ทอดพระเนตรแล้ว ทรงรับสั่งว่าพอพระราชฤทัยและ ทรงแนะนำว่า การประกาศใช้รัฐธรรมนูญนั้น เป็นของสำคัญควรมีพิธีรีตองได้ โปรดเกล้าฯ ให้โหรหลวงหาฤกษ์ไว้แล้ว ๓ ฤกษ์ด้วยกัน คือ วันที่ ๑ ธันวาคม หรือวันที่ ๑๐ ธันวาคม หรือกลางเดือนมกราคม แต่ทรงเห็นว่าวันที่ ๑๐ ธันวาคม เหมาะสมจะได้กำหนดพิธีในวันนั้น จึงขอให้รีบพิจารณาให้แล้วเสร็จก่อนกำหนด สัก ๑๐ วัน เพราะจะต้องเขียนลงสมุดไทย ๓ เล่ม อีกด้วย”

จากคำแถลงดังกล่าวจะเห็นได้ว่า พระบาทสมเด็จพระปกเกล้า เจ้าอยู่หัว ทรงมีพระราชกระแสรับสั่งให้จัดการพระราชพิธีพระราชทาน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยามในวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๔๗๕ และ รัฐธรรมนูญที่จะนำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย เพื่อทรงลงพระปรมาภิไธยนั้น จัดทำ เป็นสมุดไทยจำนวน ๓ ฉบับ

ในระหว่างการพิจารณามีประเด็นสำคัญเกี่ยวกับชื่อสภาผู้แทนราษฎร ที่สมควรบันทึกไว้ เมื่อสมาชิกจำนวนหนึ่งเสนอความเห็นว่าจะเปลี่ยนชื่อ “สภาผู้แทนราษฎร” เป็น “สมัชชาผู้แทนราษฎร” ด้วยเห็นว่ามืองค์กรทาง การเมืองที่คณะอนุกรรมการตั้งขึ้นใหม่ให้ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารชื่อว่า “สภารัฐมนตรี” หากยังคงใช้คำว่า “สภาผู้แทนราษฎร” ต่อไป อาจจะก่อให้เกิดความสับสนว่า ประเทศสยามใช้ระบบสองสภาขึ้นได้ เพราะหลักการเดิมวางระบบสภาเดี่ยวไว้ ให้ทำหน้าที่ด้านนิติบัญญัติ

ความเห็นนี้มีทั้งฝ่ายสนับสนุนและคัดค้าน โดยฝ่ายสนับสนุนเห็นว่า หากเปลี่ยนมาใช้คำว่า “สมัชชาผู้แทนราษฎร” ซึ่งจะตรงกับศัพท์ที่กระทรวง การต่างประเทศแปลมาจากคำว่า “ASSEMBLY” ส่วนฝ่ายที่คัดค้านให้ความ เห็นว่า “สภาผู้แทนราษฎร” เป็นคำที่ประชาชนเข้าใจและคุ้นเคยอย่างดีแล้ว หากเปลี่ยนชื่ออาจจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดได้ว่าตั้งองค์กรขึ้นใหม่ สมควรที่ จะใช้ชื่อนี้ต่อไป และเพื่อมิให้เกิดความสับสน จึงเห็นควรเปลี่ยนชื่อองค์กร ฝ่ายบริหารจาก “สภารัฐมนตรี” ไปเป็นชื่ออื่นจะเหมาะสมกว่า

ในที่สุดผู้เสนอขอเปลี่ยนชื่อจากสภาผู้แทนราษฎรเป็น “สมัชชา ผู้แทนราษฎร” ได้ขออนความเห็นดังกล่าว เป็นอันว่าสภาผู้แทนราษฎรยังคง เป็นชื่อที่ใช้เรียกต่อไป และที่ประชุมได้พิจารณาเปลี่ยนชื่อ “สภารัฐมนตรี” เป็น “คณะรัฐมนตรี”

สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาจนแล้วเสร็จและลงมติเห็นชอบในวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๔๗๕ และกำหนดให้มีการพระราชพิธีพระราชทานรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรสยามขึ้น ในวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๔๗๕

ความหมายของพระราชพิธี

พระราชพิธี หมายถึง งานที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ กำหนดไว้เป็นประจำตามราชประเพณี ซึ่งจะเสด็จ พระราชดำเนินไปทรงประกอบพิธี โดยก่อนถึงงานพระราชพิธี จะทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มีหมายกำหนดการพระราชพิธีที่จะเสด็จ พระราชดำเนินไปทรงประกอบพระราชกรณียกิจ

สำหรับพระราชพิธีพระราชทานรัฐธรรมนูญนั้น จากธรรมเนียม ราชประเพณีที่ถือปฏิบัติจะกระทำ ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม พระราชวังดุสิต โดยสำนักพระราชวังจะออกเป็นหมายกำหนดการเสด็จพระราชดำเนินมาทรง ประกอบพระราชพิธี ท่ามกลางอุดมสันนิบาต มีพระบรมวงศานุวงศ์ คณะรัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา เสนาบดีราชบริพาร ตลอดจน ทูตานุทูต ผู้แทนประเทศต่าง ๆ ที่ประจำอยู่ในประเทศไทย ฝ้าทูลละอองธุลี พระบาท และรัฐธรรมนูญที่จะทรงลงพระปรมาภิไธยและพระราชทานนั้น จะต้องจัดทำเป็นสมุดไทย

พระราชพิธีพระราชทานรัฐธรรมนูญ

วันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๔๗๕ เวลา ๑๔.๔๐ นาฬิกา พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเครื่องบรมราชภูษิตาภรณ์ ทรงพระมหากฐิน ประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ทรงสอดสายสะพายนพรัตนราชวราภรณ์อันเป็นโบราณมงคล เสด็จพระราชดำเนิน ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม ประทับเหนือพระที่นั่งพุดตานกาญจจินทาสลับพระราชนบัลลังก์ภายใต้พระนพปฎลมหาเศวตฉัตรในพระวิสุตกร เพื่อทรงประกอบพระราชพิธีพระราชทานรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม ท่ามกลางอุดมสันนิบาต มีพระบรมวงศานุวงศ์ อาทิ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอเจ้าฟ้ากรมพระนครสวรรค์วรพินิต สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาดำรงราชานุภาพ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระสวัสดิวัตน์วิศิษฎ์ พระเจ้าพี่ยาเธอ กรมพระกำแพงเพชรอัครโยธิน พระเจ้าพี่ยาเธอ กรมหลวงสิงหวิกรมเกรียงไกร พระเจ้าพี่ยาเธอ กรมขุนชัยนาทนเรนทร คณะทูตานุทูต ผู้แทนรัฐบาลต่างประเทศ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และข้าราชการฝ่ายทหาร และฝ่ายพลเรือนเฝ้าเบื้องบาทงกชพร้อมกันตามตำแหน่ง

พระราชพิธีได้เริ่มขึ้น เมื่อพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวประทับเหนือพระที่นั่งพุดตานกาญจจินทาสันบนพระราชบัลลังก์ ภายใต้พระนพปฎลมหาเศวตฉัตรในพระวิสุตร มหาตเล็กร์วกรับ ชาวม่านไชพระวิสุตร กรมวังชูพุ่มดอกไม้ทองให้สัตตัญญา ชาวประโคนกระทั่งแดนมโหระทึก ทหารกองเกียรติยศถวายเคารพ เมื่อสุดเสียงประโคมแล้ว พระยามโนปกรณนิติธาดา ประธานคณะกรรมการราษฎร เชิญฉบับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม น้อมเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว เพื่อทรงลงพระปรมาภิไธย เมื่อทรงลงพระปรมาภิไธยแล้ว พระยามโนปกรณนิติธาดา ได้เชิญฉบับรัฐธรรมนูญไปประดิษฐานไว้ยังที่เดิม และได้ลงนามรับสนอง พระบรมราชโองการ หลังจากนั้น พระราชทานให้เจ้าพนักงานประทับพระราชลัญจกร ในระหว่างนี้ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวได้โปรดเกล้าฯ ให้พระสารประเสริฐอ่านประกาศดำเนินกระแสพระบรมราชโองการในการพระราชทานรัฐธรรมนูญว่า

“ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศความพระราชปรารภว่า ข้าราชการทหาร พลเรือน และอาณาประชาราษฎร์ของพระองค์ ได้นำความขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณาขอพระราชทานรัฐธรรมนูญ เพื่อให้สยามราชอาณาจักรได้มีการปกครองตามวิสัยอารยประเทศในสมัยปัจจุบัน

ทรงพระราชดำริเห็นว่า สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินในพระบรมราชจักรีวงศ์ ได้เสด็จเถลิงถวัลย์ราชย์ผ่านสยามพิภพ ทรงดำเนินพระราชโบายปกครองราชอาณาจักร ด้วยวิธีสมบูรณาญาสิทธิราชย์ภายในทศพิธราชธรรม จรรยา ทรงทำนุบำรุงประเทศให้รุ่งเรืองไพบูลย์สืบมาครบ ๑๕๐ ปีบริบูรณ์ ประชาชนชาวสยามได้รับพระบรมราชบริหารในวิถีความเจริญนานาประการ โดยลำดับ จนบัดนี้มีการศึกษาสูงขึ้นแล้ว มีข้าราชการประกอบด้วยวุฒิปรีชาในรัฐาภิบาลโนบาย สามารถนำประเทศชาติของตนในอันที่จะก้าวหน้าไปสู่สากลอารยธรรมแห่งโลกด้วยสวัสดิ์สมควรแล้วที่จะพระราชทานพระบรมราชวโรกาส ให้ข้าราชการและประชาชนของพระองค์ได้มีส่วนมีเสียงตามความเห็นดีเห็นชอบในการจรจรลงประเทศสยามให้วัฒนาการในภายภาคหน้า จึงทรงพระมหากรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานรัฐธรรมนูญการปกครองแผ่นดินสยามตามความประสงค์เมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ เป็นการชั่วคราว พอให้สภาผู้แทนราษฎร และคณะกรรมการราษฎรได้จัดรูปงานดำเนินประศาสน์โนบายให้เหมาะสมแก่ที่ได้เปลี่ยนแปลงการปกครองใหม่ ครั้นแล้ว โปรดเกล้าฯ ให้สภาผู้แทนราษฎร ปรีชากันร่างพระราชกำหนด

บทรัฐธรรมนูญ อันจะพึงตรึงเป็นหลักถาวร แห่งประศาสนวิธีต่อไป ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรได้แต่งตั้งอนุกรรมการขึ้นคณะหนึ่งประกอบการร่างรัฐธรรมนูญนั้น

บัดนี้ อนุกรรมการได้เรียบเรียงรัฐธรรมนูญฉบับถาวรสนองพระเดชพระคุณสำเร็จลงด้วยดี นำเสนอสภาผู้แทนราษฎร และสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาปรึกษาลงมติแล้ว จึงทูลเกล้าฯ ถวายคำปรึกษาแนะนำด้วยความยินยอมพร้อมที่จะตราเป็นรัฐธรรมนูญการปกครองแผ่นดินได้ และเมื่อทรงพระราชวิจารณ์ถี่ถ้วนทั่วกระบวนความแล้ว ทรงพระราชดำริเห็นสมควรพระราชทานพระบรมราชานุมัติ

จึงมีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าเหนือกระหม่อม สั่งให้ตรารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม ประสิทธิ์ประสาทประกาศพระราชทานแก่ประชากรของพระองค์ให้ดำรงอิสสรธิปไตยโดยบริบูรณ์ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

ขอให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรของเรานี้ จงเป็นหลักที่สถาพรสถิตประดิษฐานสมรรถภาพอันประเสริฐ เป็นบ่อเกิดความผาสุกสันติคุณวิบูลราศีแก่อาณาประชาราษฎร ตลอดจำเนียรกาลประวัตินำประเทศสยามบรรลุสรรพพิพัฒน์ชัยมงคล เอนกศุภผลสกลเกียรติยศมโหฬาร ขอให้พระบรมวงศานุวงศ์และข้าราชการทั้งทหาร พลเรือน ทวยอาณาประชาราษฎร จงมีความสมัครสมานเป็นเอกฉันท์ในอันที่จะรักษาปฏิบัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยามนี้ให้ยืนยงอยู่คู่กับสยามรัฐราชสีมา เท้าตราปกเกล้าปาวสานสมดังพระบรมราชปณิธานทุกประการเทอญ”

เมื่ออ่านจบ พระยามโนปกรณนิติธาดา ประธานคณะกรรมการราษฎร ได้อัญเชิญรัฐธรรมนูญที่ได้ประทับพระราชลัญจกรแล้ว น้อมเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวฯ เมื่อถึงอุตมมมงคลฤกษ์ระหว่างเวลา ๑๔ นาฬิกา ๕๓ นาที ถึงเวลา ๑๕ นาฬิกา ๕ นาที พระยาโหราธิบดีลั่นฆ้องชัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยามแก่เจ้าพระยาพิชัยญาติ ประธานสภาผู้แทนราษฎร เจ้าพระยาพิชัยญาติ เข้าไปรับพระราชทาน และมอบให้แก่ นายพลเรือตรี พระยาศรยุทธเสนี รองประธานสภาผู้แทนราษฎร เป็นผู้รับต่อ มาวางไว้บนพานทอง ๒ ชั้น เหนือตั้งทอง หน้ามहाสมาคม ท่ามกลางชาวพนักงานประโคมสังข์แตรดุริยางค์ กองทหารเกียรติยศถวายเคารพ แตรวง

บรรเลงเพลงสรรเสริญ พระบารมี ยิงปืนมหาฤกษ์ มหาชัย มหาจักร มหาปราบ ยุค ๑๐ นัด ช้างฝ่ายทหารบก ทหารเรือยิงปืนใหญ่ฝ่ายละ ๒๑ นัด ขณะที่ พระอารามทั่วพระราชอาณาจักรต่างย่ำระฆังและกลอง พสกนิกรให้ร้องแสดงความปิติยินดีที่สยามประเทศมีรัฐธรรมนูญใช้เป็นหลักในการปกครองประเทศ

เจ้าพระยาพิชัยญาติ ประธานสภาผู้แทนราษฎร ได้กราบบังคมทูล สอนองพระมหากษัตริย์คุณที่ได้พระราชทานรัฐธรรมนูญ ว่า

“ขอเดชะฝ่าละอองธุลีพระบาทปกเกล้าปกกระหม่อม

ข้าพระพุทธเจ้าขอพระราชทานพระบรมราชวโรกาส กราบบังคมทูลพระกรุณาในนามแห่งประชาชนชาวสยามทุกถ้วนหน้า ด้วยการที่ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมประสิทธิประสาทพระราชทานรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม ให้ประชาชนิกรได้ ดำรงอิสรภาพโดยโดยบริบูรณ์ ทั้งนี้ ย่อมเป็นที่ชื่นชมยินดีแห่งข้าพระพุทธเจ้า ทั้งปวงเป็นล้นพ้น พระเดชพระคุณเป็นล้นเกล้าล้นกระหม่อมหาที่สุดมิได้

อันการที่ข้าพระพุทธเจ้าทั้งปวงได้นำความขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณาขอพระราชทานรัฐธรรมนูญ เพื่อให้สยามราชอาณาจักรได้มีการปกครองตามวิสัยอารยประเทศในปัจจุบันนั้น ใ้ว่าจะได้เป็นไปโดยขาดความจงรักภักดีในใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทก็หาไม่ แต่หากได้เป็นไปด้วยความคิดอันแรงกล้า ในการที่เข้ามีส่วนช่วยเหลือปลดเปลื้องพระราชภาระ ในอันที่จะจรรโลงสยามรัฐให้รุ่งเรืองทัดเทียมอารยประเทศ

ข้าพระพุทธเจ้าทั้งปวงย่อมตระหนักด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมโดยแท้จริงดังนี้ว่า การปกครองราชอาณาจักรด้วยวิธีสมบูรณาญาสิทธิราชย์นั้น เป็นการจำเป็นอย่างยิ่งในสมัยที่ประชาราษฎร์ยังไม่เจริญการศึกษา สมเด็จพระราชาธิบดีต้องดำเนินรัฐประศาสน์นโยบายประจัญต่อเหตุการณ์น้อยใหญ่บรรดามี นับว่าทรงพระราชภาระหนักอย่างใหญ่หลวง แต่ด้วยเดชพระปัญญาบารมีอันไพศาลของพระมหากษัตริราชเจ้าในปางก่อน ๆ สืบตลอดมา ได้ทรงนำสยามประเทศให้รุ่งเรืองตามกาลสมัย ประชาชนจึงได้รับพระราชทานการศึกษาเข้าสู่อารยภูมิ ซึ่งเป็นเหตุให้ทรงพระราชปรารภอยู่แล้วที่จะพระราชทานรัฐธรรมนูญ แต่ความข้อนี้ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายมิได้หยั่งถึงพระปรีชาญาณอันสุขุมคัมภีรภาพ จึงได้กราบบังคมทูลพระกรุณาด้วยประการนั้น

บัดนี้เป็นที่ประจักษ์แก่ข้าพระพุทธเจ้าทั้งปวงแล้วว่า ทรงมีพระราชหฤทัยหวังดีในอันที่จะทำนุบำรุงประชาราษฎร์ จึงมิได้ทรงถือว่าการที่ประเทศมี

รัฐธรรมนูญปกครองนั้น จะเป็นเครื่องตัดรอนพระบรมเดชานุภาพส่วนพระองค์
ดังนี้แม้แต่อย่างใดอย่างหนึ่งเลย เมื่อพระราชทานรัฐธรรมนูญชั่วคราวแล้ว
ยังได้ทรงอุปถัมภ์ทำนุบำรุงทุกอย่างทุกทางที่ทรงเห็นว่าเกื้อกูลแก่วิธีการปกครองนั้น
ตราบเท่าจนถึงได้พระราชทานรัฐธรรมนูญถาวรอีกวาระหนึ่งในครั้งนี้ พระเดช
พระคุณในใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทเป็นที่ดูดีมีใจเข้าพระพุทเจ้าทั้งปวงนี้ยิ่งนัก
ล้นเกล้าล้นกระหม่อมทรงรักชาติจริง ๆ ทรงเห็นแก่อาณาประชาราษฎร์จริง ๆ
มิได้ทรงเห็นเหตุการณ์ปลีกย่อยประการอื่น ซึ่งบังเกิดขึ้นเพราะเปลี่ยน
การปกครองนั้นเป็นประมาณเลย ทั้งนี้ล้วนเป็นพระบารมีปกเกล้าปกกระหม่อม
ให้อุ่นใจ มั่นใจถึง ๓ ประการ คือ พระปรีชาบารมี พระเมตตาบารมี พระขันติ
บารมี เข้าพระพุทเจ้าทั้งปวงนี้ ขอถวายปฏิญาณเฉพาะพระพักตร์ว่า เป็นผู้มีความ
จงรักภักดีในใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทเป็นเนืองนิตย์

ในโอกาสแห่งคำกราบบังคมทูลพระกรุณานี้ ขออำนาจอันศักดิ์สิทธิ์
ในสากลจักรวาล จงอภิบาลใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท องค์พระประมุขของชาติ
ให้ทรงเจริญพระราชสิริสวัสดิ์พิพัฒน์มงคล รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรที่
พระราชทานนี้ เทอญ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ”

เมื่อกราบบังคมทูลสนองพระมหากรุณาจบแล้ว มหาเด็กรักรับ ชาว
มานปิดพระวิสูตร ชาวพนักงานประโคมกระทั่งแตรมโหระทึก ทหารกองเกียรติ
ยศถวายเคารพ แตรวงบรรเลงเพลงสรรเสริญพระบารมี เจ้าพระยาพิชัยญาติ
ประธานสภาผู้แทนราษฎร อัญเชิญฉบับรัฐธรรมนูญไปยื่นรอเฝ้ารับเสด็จฯ พร้อม
ด้วยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ที่ลานพระที่นั่งอนันตสมาคมด้านทิศใต้ พระบาท
สมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระมาลาเส้าสะเทิน เสด็จออกสีหบัญชร
ทักษิณพระที่นั่งอนันตสมาคม ชาวพนักงานประโคมกระทั่งแตรมโหระทึก ทหาร
กองเกียรติยศถวายเคารพ แตรวงบรรเลงเพลงสรรเสริญพระบารมี เมื่อสุด
เสียงประโคมแล้ว โปรดเกล้าฯ ให้พระบริรักษ์ภุชฎีกา กรมพระออลักษณ์
อ่านประกาศดำเนินกระแสนพระบรมราชโองการพระราชทานรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรสยาม เมื่อจบแล้ว เจ้าพระยาพิชัยญาติ ทูลพานทองสองชั้น
ประดิษฐานรัฐธรรมนูญ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จขึ้น
ชาวพนักงานประโคมกระทั่งแตรมโหระทึก ทหารกองเกียรติยศถวายเคารพ
แตรวงบรรเลงเพลงสรรเสริญพระบารมี

เป็นอันจบสิ้นกระบวนการพระราชพิธีพระราชทานรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรสยาม

ฉลองรัฐธรรมนูญ

ด้วยความที่ต้องการให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยามที่ทรง
ลงพระปรมาภิไธยและพระราชทานไว้นี้เป็น “ของสำคัญควรมีพิธีรีตอง”
เจ้าพระยาพิชัยญาติ ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้นำความขึ้นกราบบังคมทูล
พระกรุณาขอพระราชทานพระบรมราชานุเคราะห์ ในการที่สภาผู้แทนราษฎร
จะดำเนินการฉลองรัฐธรรมนูญ ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม พระราชวังดุสิต โดย
กราบบังคมทูลเชิญเสด็จพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว พร้อมด้วย
สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินี มาประทับเป็นองค์ประธาน
ในวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๔๗๕ เพื่อเป็นสวัสดิมงคลแก่ราษฎรชาวสยาม พระองค์
ทรงมีพระราชหฤทัยยินดีอำนวยตามความประสงค์ จึงโปรดเกล้าฯ ให้ประกอบ
การฉลองรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยามอย่างยิ่งใหญ่

วันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๖๕

เจ้าพนักงานพระราชพิธีเชิญพระพุทธรูปปฏิมาชัยวัฒน์ประจำรัชกาล พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวไปประดิษฐาน พร้อมด้วยรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรสยาม ฉบับสมบูรณ์ ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม พร้อมด้วย เครื่องมงคลพิธี

เวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเครื่องเต็มยศทหารบก ประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ สอดสายสะพาย มหาปรมาภรณ์ พร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินี ทรงรถยนต์พระที่นั่ง เสด็จพระราชดำเนินไปยังพระที่นั่งอนันตสมาคม ทรงเป็น ประมุขนำคณะกรรมการราษฎรและเหล่าเสนาบดี ทรงประเคนผ้าไตรแด่ ภิกษุสงฆ์ ๒๑ รูป ซึ่งมีพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหลวงชินวราลริวัฒน์ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า ทรงเป็นประธานคณะสงฆ์ออกไปครองผ้า เสด็จกลับมา ประทับเหนืออาสนแล้ว พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงจุดธูป เทียน เครื่องนมัสการเจริญพระพุทธมนต์เย็น สมเด็จพระสังฆราชเจ้าถวายศีล พระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์ สมเด็จพระสังฆราชเจ้าถวายอดิเรก สมเด็จพระวันรัตถวายพระพรลา พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว พร้อมด้วย สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินี เสด็จพระราชดำเนินกลับ

วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๕

เวลา ๑๐.๕๕ นาฬิกา พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรง เครื่องครึ่งยศทหารเรือพร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินี ทรงรถยนต์พระที่นั่งเสด็จพระราชดำเนินไปยังพระที่นั่งอนันตสมาคม ทรงจุดธูป เทียน เครื่องนมัสการ พระสงฆ์ ๒๑ รูป มีพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหลวงชินวราลริวัฒน์ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า เป็นประธาน ถวายพรพระแล้วทรงเป็นประมุข นำคณะกรรมการราษฎรและเหล่าเสนาบดี ประเคนภัตตาหารแด่พระสงฆ์ พระสงฆ์รับพระราชทานฉันเสร็จแล้ว ทรงเป็นประมุขนำคณะกรรมการราษฎร และเหล่าเสนาบดี ประเคนจตุปัจจัยไทยธรรม พระสงฆ์ถวายอนุโมทนา สมเด็จพระสังฆราชเจ้าถวายอดิเรก สมเด็จพระวันรัตถวายพระพรลา เมื่อ พระสงฆ์กลับแล้ว พระยามโนปกรณนิติธาดา ได้กราบบังคมทูลเบิกบรรดา คณะราษฎรผู้เปลี่ยนแปลงการปกครองเข้าเฝ้า

หลังจากนั้น โปรดเกล้าฯ ให้พราหมณ์เบิกแว่นเวียนเทียน บรรดาผู้ร่วมพิธีทั้งคณะกรรมการราษฎร เสนาบดี และข้าราชการรับแว่นเวียนเทียน สมโภชพระพุทธรูปปฏิมาชัยวัฒน์ และฉลองรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม พราหมณ์เป่าสังข์ พนักงานภูษามาลาแกว่งบัณเฑาะว์ ชาวพนักงานประโคมฆ้องชัย แตรวงดนตรีฝรั่ง เครื่องดุริยางค์ เมื่อเวียนเทียนครบสามรอบแล้ว พนักงานพระราชพิธีเชิญรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยามฉบับสมบูรณ์ขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว เพื่อทรงเจิม แล้วนำกลับไปตั้งไว้ยังที่เดิม พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว พร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินี เสด็จพระราชดำเนินกลับ

เวลา ๑๖.๐๐ นาฬิกา พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว พร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินี เสด็จพระราชดำเนินไปประทับพระแท่นราชอาสน์ หน้าพระที่นั่งสุทไธสวรรย์ปราสาท คณะนักเรียน และคณะลูกเสือ เดินสวนสนามผ่านหน้าพระที่นั่ง เพื่อถวายตัว เมื่อเสร็จสิ้นพิธีแล้ว เสด็จพระราชดำเนินกลับ

...การฉลองรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม ที่ยิ่งใหญ่ อลังการ ได้สิ้นสุดลง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม พุทธศักราช ๒๔๗๕ ยังคงยึดหลักการให้สภาผู้แทนราษฎรเป็นศูนย์กลางแห่งอำนาจ มีสาระสำคัญ ดังนี้

สภาผู้แทนราษฎร ประกอบด้วยสมาชิกมาจากการเลือกตั้งของราษฎร แต่ในวาระเริ่มแรกนับจากการประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ไปจน “เมื่อราษฎรผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ ยังมีการศึกษาไม่จบประถมศึกษาสามัญมากกว่ากึ่งจำนวนทั้งหมดและอย่างช้า ต้องไม่เกินกว่าสิบปี นับแต่วันใช้พระราชบัญญัติธรรมนูญการปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราว พ.ศ. ๒๔๗๕ สภาผู้แทนราษฎรประกอบด้วยสมาชิก ๒ ประเภท มีจำนวนเท่ากัน”

สมาชิกประเภทที่ ๑ ที่มาจากการเลือกตั้งโดยราษฎร ตามพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในระหว่างเวลาที่ใช้บทเฉพาะกาล ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม ให้ดำเนินการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรโดยทางอ้อม คือ ให้จัดให้มีการเลือกผู้แทนตำบลก่อนแล้วผู้แทนตำบลจึงจะไปทำการเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้วิธีการ

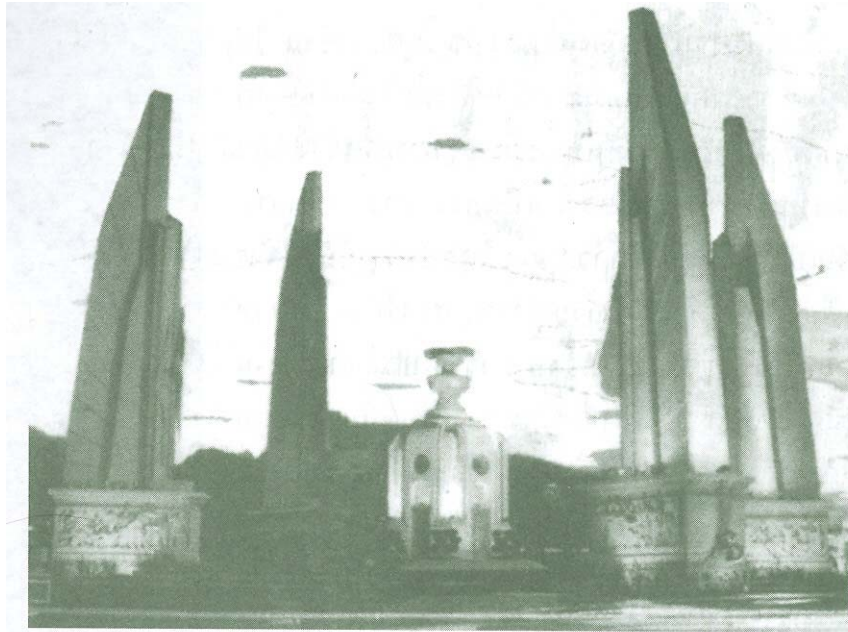
แบ่งเขตเลือกตั้ง เขตละหนึ่งคน ถือเกณฑ์การคำนวณตามสัดส่วนประชากร ๑๐๐,๐๐๐ คน ต่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหนึ่งคน

สมาชิกประเภทที่ ๒ ที่มาจากการแต่งตั้งโดยพระมหากษัตริย์ แต่ในวาระเริ่มแรกของการประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ ให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรชั่วคราว ที่คณะผู้รักษาพระนครฝ่ายทหารตั้งขึ้น เป็นสมาชิกประเภทที่ ๒

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ถือเป็นผู้แทนของปวงชนชาวไทย มิใช่เป็นผู้แทนแต่เฉพาะผู้ที่เลือกตนเข้ามาเท่านั้น โดยก่อนเข้ารับหน้าที่ต้องปฏิญาณตนในที่ประชุมแห่งสภา **“ว่าจะรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญนี้”** และต้องปฏิบัติหน้าที่โดยบริสุทธิ์ใจ ไม่ตกอยู่ในความผูกมัดแห่งอาณัติใด มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ ๔ ปี

สภาผู้แทนราษฎร มีอำนาจ หน้าที่ในการพิจารณากฎหมาย *“...บรรดาพระราชบัญญัติทั้งหลายจะตราขึ้นเป็นกฎหมายได้แต่โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร”* และมีอำนาจในการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน โดยในที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร *“สมาชิกทุกคนมีสิทธิตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีในข้อความใดๆ อันเกี่ยวกับงานในหน้าที่ได้...”* หรือ *“สภาย่อมทรงไว้สิทธิที่จะลงมติความไว้วางใจรัฐมนตรีรายตัวหรือทั้งคณะ”* นอกจากนี้ *“สภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจเลือกสมาชิกตั้งเป็นคณะกรรมการสามัญ และมีอำนาจเลือกบุคคลที่เป็นสมาชิกหรือมิได้เป็นสมาชิกก็ตามเป็นคณะกรรมการวิสามัญ เพื่อกระทำการกิจการหรือพิจารณาสอบสวนข้อความใดๆ อันอยู่ในวงงานของสภาแล้วรายงานต่อสภา”*

ในที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกย่อมมีเอกสิทธิ์คุ้มครองในการกล่าวถ้อยคำ การแสดงความเห็น และการออกเสียงลงคะแนน ผู้ใดจํานำไปเป็นเหตุฟ้องร้องว่ากล่าวสมาชิกมิได้ และในเมื่อเป็นที่สงสัยเกี่ยวกับบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ “...ท่านว่าสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งสิทธิเด็ดขาดในการตีความแห่งรัฐธรรมนูญนี้”

คณะรัฐมนตรี มีหน้าที่ในการบริหารราชการแผ่นดิน โดยความไว้วางใจจากสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งขึ้น ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีคนหนึ่งและรัฐมนตรีอื่นอีกอย่างน้อยสิบสี่คนแต่ไม่เกินยี่สิบสี่คน โดยนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีจำนวนสิบสี่คนนั้น ต้องเลือกตั้งจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ส่วนรัฐมนตรีอื่นนั้น ต้องเลือกจากผู้ที่มีความรู้ ความชำนาญ พิเศษและเป็นผู้ที่อาจดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้

โหนดที่คณะนักบริหาร

Legislative Institutional Repository of Thailand

Legislative Institutional Repository of Thailand

น่านทัศนะนักบริหาร

จเร พันธุ์เปรื่อง
รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

หลายท่านคงเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า “รกคนดีกว่ารกหญ้า” กับคำกล่าวที่ว่า “คนโง่ถ้าขยันให้นำไปฆ่าทิ้ง”

ท่านคิดว่าถ้าท่านเป็นผู้บริหารท่านจะปฏิบัติตามคำกล่าวใด

ผู้บริหารที่เห็นว่า “รกคนดีกว่ารกหญ้า” จะเป็นผู้บริหารที่ใช้ประโยชน์จากคนหรือบุคลากรทุกคนของหน่วยงาน ในขณะที่ผู้บริหารที่เห็นว่า “คนโง่ถ้าขยันให้นำไปฆ่าทิ้ง” จะใช้แต่บุคลากรที่ฉลาดทำงานแต่บุคลากรที่ไม่ฉลาดมักจะไม่ได้รับมอบหมายให้ทำงาน

“รกคนดีกว่ารกหญ้า” เป็นมุมมองของนักบริหารที่พยายามจะพัฒนาให้บุคลากรทุกคนในองค์กรให้มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ KM จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่ผู้บริหารสมัยใหม่นำมาใช้ เพื่อให้บุคลากรทุกคนได้เรียนรู้คู่กับการทำงานร่วมกับเพื่อนร่วมงานทุกคน

ในขณะที่ผู้บริหารที่มอบหมายงานแต่เฉพาะบุคลากรที่ฉลาดทำงานดี มีประสิทธิภาพ ไม่มอบหมายงานให้บุคลากรที่ไม่ค่อยมีความรู้หรือทำงานไม่เก่ง เพราะต้องเสียเวลาในการฝึกงานสอนงาน ไม่อยากคอยตามงานที่ล่าช้าและเกรงว่าจะเกิดความผิดพลาดในการทำงานของคนโง่ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของตนต่อผู้บริหารระดับสูง จึงมองว่า “คนโง่ถ้าขยันให้นำไปฆ่าทิ้ง” ถ้าปล่อยให้ทำงานต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายต่องานและต่อผู้บังคับบัญชา ทำให้ในหน่วยราชการมีข้าราชการที่ไม่ค่อยมีผลงานเพราะผู้บังคับบัญชาไม่มอบหมายงานเป็นจำนวนมาก

ปัญหาที่เกิดขึ้นในหน่วยราชการโดยเฉพาะสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรจึงอยู่ที่ว่าทำอย่างไรจึงจะทำให้ข้าราชการของสำนักงานทุกคนปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ รกคนดีกว่ารกหญ้า ถ้าเราเปรียบเทียบ

เป็นเหมือนหญ้าหากมีคนจำนวนมากคงช่วยกันตัดหญ้าหมดโดยเร็ว เมื่อการตัดหญ้าเป็นงานที่ต้องช่วยกันทำจะต้องปรึกษากันหรือกันว่าจะร่วมมือกันอย่างไรจึงจะช่วยกันตัดหญ้าได้เรียบร้อยสวยงาม การปฏิบัติหน้าที่ราชการก็ทำนองเดียวกัน ถ้าเราได้ปรึกษากันหรือกันเป็นประจำจะทำให้มีการถ่ายทอดความรู้ซึ่งกันและกัน มีการเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กับการทำงานร่วมกัน

คณะกรรมการ KM ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเห็นถึงความสำคัญของบุคลากรทุกคนจึงได้ทำความตกลงร่วมกันกับทุกสำนักและกลุ่มงานขึ้นตรง เพื่อร่วมกันจัดทำวารสาร การจัดการความรู้ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เพื่อให้ข้าราชการทุกคนได้เรียนรู้เทคนิคและวิธีการทำงาน พร้อมทั้งร่วมกันนำเสนอแนวทางในการพัฒนาโดยการแบ่งปันความรู้ซึ่งกันและกันไปพร้อม ๆ กับการเรียนรู้ร่วมกัน ทั้งนี้เพื่อให้ทุกคนปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่สำนักงานเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพไม่รคนหรือไม่รกโลกและไม่ทำให้รกหญ้า

เปิดวิสัยทัศน์ KM

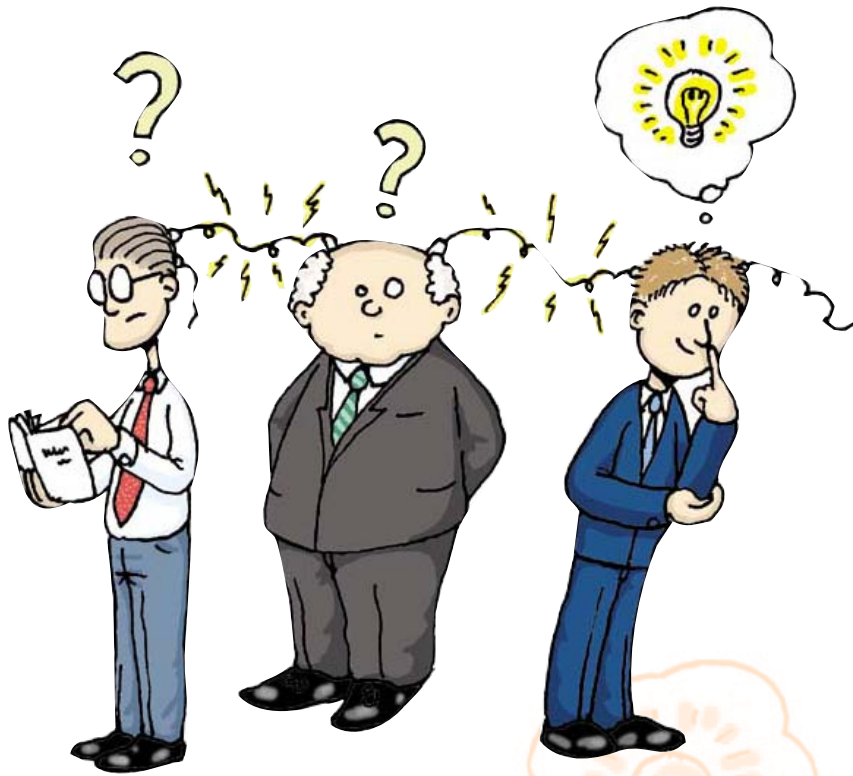
การจัดการความรู้ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

อารยะหญิง จอมพลาพล
เลขานุการคณะกรรมการบริหารจัดการความรู้ฯ

ความเป็นมา

จาก “พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖” มาตรา ๑๑ ที่ว่า

“...ส่วนราชการมีหน้าที่พัฒนาความรู้ในส่วนราชการ เพื่อให้มีลักษณะเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอโดยต้องรับรู้ข้อมูลข่าวสาร และสามารถประมวลผลความรู้ในด้านต่าง ๆ เพื่อนำ มาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และเหมาะสมกับสถานการณ์ รวมทั้งต้องส่งเสริมและพัฒนาความรู้ความสามารถ สร้างวิสัยทัศน์และปรับเปลี่ยนทัศนคติของข้าราชการในสังกัดให้เป็นบุคลากรที่มีประสิทธิภาพ และมีการเรียนรู้ร่วมกัน...”

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรจึงได้เริ่มนำแนวคิดการจัดการความรู้ Knowledge Management (KM) มาใช้ในองค์กร เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยได้แต่งตั้ง **ผู้บริหารระดับสูงด้านการจัดการความรู้ (Chief Knowledge Officer - CKO)** คือนายจรุ พันธ์เปรี๊ยะ รองเลขาธิการ

สภาผู้แทนราษฎร เพื่อทำหน้าที่สนับสนุนและผลักดันการจัดการความรู้ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรให้สัมฤทธิ์ผลอย่างเป็นรูปธรรม สนับสนุนการพัฒนาให้เกิดการสร้างนวัตกรรมแห่งการเรียนรู้ การแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้และการให้ความสำคัญกับความรู้ของข้าราชการ ให้คำปรึกษาในการจัดทำแผนปฏิบัติการจัดการความรู้ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้มีการตั้ง **คณะกรรมการจัดการ**

ความรู้ (Knowledge Management:KM) ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ขึ้น เพื่อทำหน้าที่ในการวางแนวทางในการจัดการความรู้ จัดทำแผนปฏิบัติการจัดการความรู้ กำกับและติดตามให้เป็นไปตามนโยบายและแผนปฏิบัติการ กำหนดรูปแบบช่องทางในการเชื่อมโยงเผยแพร่ การแลกเปลี่ยนความรู้ขององค์กรให้เป็นระบบ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน ส่งเสริมการพัฒนาความรู้ ความสามารถและการปรับเปลี่ยนทัศนคติของข้าราชการเพื่อให้เป็นผู้มีความรู้ในวิชาการสมัยใหม่ สามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้มีการตั้งคณะกรรมการบริหารจัดการความรู้ (Knowledge Management:KM) ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ขึ้นใหม่แทนคณะกรรมการชุดเดิม โดยคณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนจาก สำนักและกลุ่มงานต่าง ๆ ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในการจัดการความรู้อย่างทั่วทั้งองค์กร และคณะกรรมการ คณะนี้ได้จัดทำแผนปฏิบัติการจัดการความรู้ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ขึ้น โดยเน้นความสำเร็จของการจัดการองค์ความรู้ที่ จำเป็นและสอดคล้องกับยุทธศาสตร์หลักขององค์กรจำนวนอย่างน้อย ๒ องค์ความรู้

แนวทางในการดำเนินงานการจัดการความรู้

คณะกรรมการจัดการความรู้ (Knowledge Management:KM) ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ได้จัดทำแผนได้จัดทำแผนปฏิบัติการจัดการความรู้ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ๓ ปี (พ.ศ. ๒๕๔๙ - ๒๕๕๑) เพื่อให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ และเพื่อตอบสนองวิสัยทัศน์ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรในการเป็นองค์กรที่เป็นเลิศในการให้บริการ เพื่อส่งเสริมงานของสถาบันนิติบัญญัติให้ก้าวหน้า ทันสมัย โปร่งใส และเป็นธรรม

โดยคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของปวงชน ตามยุทธศาสตร์ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ข้อ ๔ การส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของบุคลากรให้เป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านควบคู่กับหลักคุณธรรม ซึ่งแผนปฏิบัติการนี้จัดทำขึ้นโดยใช้หลักการบริหารความรู้และขั้นตอนการจัดการองค์ความรู้ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการความรู้และการเรียนรู้ร่วมกันของทุกหน่วยงานในสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยดำเนินการตามขั้นตอนกระบวนการจัดการความรู้ดังนี้

๑. การบ่งชี้ความรู้
๒. การสร้างและแสวงหาความรู้
๓. การจัดการความรู้ให้เป็นระบบ
๔. การประมวลและกลั่นกรองความรู้
๕. การเข้าถึงความรู้
๖. การแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้
๗. การเรียนรู้

ผลการดำเนินการจัดการความรู้ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ - ๒๕๕๑

ในระยะเริ่มต้นของการดำเนินการจัดการความรู้ คณะกรรมการจัดการความรู้ฯ ได้มีนโยบายในการปูพื้นฐานความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการความรู้ให้แก่ข้าราชการสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยร่วมมือกับสำนักพัฒนาบุคลากรจัดอบรมให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการจัดการความรู้ เทคนิคและเครื่องมือการจัดการความรู้ ตลอดจนการศึกษาดูงานการจัดการความรู้ของหน่วยงานภายนอก และได้ดำเนินจัดอบรมอย่างต่อเนื่องตลอดมา ทั้งนี้ เพื่อให้ข้าราชการซึ่งเป็นผู้แทนของสำนัก/กลุ่มงานที่ดำเนินการเกี่ยวกับการจัดการความรู้ นำความรู้ที่ได้รับไปเป็นแนวทางในการดำเนินการจัดการความรู้ให้เกิดสัมฤทธิ์ผลตามแผนปฏิบัติการจัดการความรู้ ซึ่งในระยะเวลาที่ผ่านมา มีผลการดำเนินการโดยสรุปดังนี้

LIART

กระบวนการจัดการความรู้	กิจกรรม พ.ศ. ๒๕๕๐	กิจกรรม พ.ศ. ๒๕๕๑
๑. การบ่งชี้ความรู้	กำหนดความรู้ที่จำเป็นต้องมีเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของสำนักและสำนักงานฯ และสำรวจความรู้ตามที่กำหนด ทั้งความรู้ที่เห็นชัดแจ้งในรูปของเอกสารและความรู้ที่ฝังอยู่ในตัวบุคลากรของสำนักฯ	<ul style="list-style-type: none">- การจัดทำแผนแผนปฏิบัติการจัดการความรู้ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปี พ.ศ. ๒๕๕๑- กำหนดความรู้ที่จำเป็น ๒ ความรู้ได้แก่ ๑. การให้บริการทางวิชาการเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานด้านนิติบัญญัติ ๒. การปฏิบัติหน้าที่เลขานุการในที่ประชุม
๒. การสร้างและแสวงหาความรู้	จัดทำแฟ้มภูมิปัญญา	<ul style="list-style-type: none">- การประชุมหารือกับผู้แทนสำนักต่างๆ เพื่อรวบรวมความรู้ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อความรู้ที่กำหนดทั้ง Tacit Knowledge และ Explicit Knowledge
๓. การจัดการความรู้ให้เป็นระบบ	<ul style="list-style-type: none">- จัดเก็บแฟ้มภูมิปัญญาอย่างเป็นระบบ- ให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรม/สัมมนา/ดูงานรายงานสรุปผลการฝึกอบรม/สัมมนา/ดูงาน ให้ผู้บังคับบัญชารับทราบและเผยแพร่ในสำนักงาน	<ul style="list-style-type: none">- แยกประเภทองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องและจัดทำเป็นรูปแบบ อิเล็กทรอนิกส์ไฟล์
๔. การประมวลและกลั่นกรองความรู้	<ul style="list-style-type: none">- จัดทำแฟ้มภูมิปัญญา- ส่งเสริมให้มีการแต่งตั้งทีมงานเพื่อพัฒนาคุณภาพการปฏิบัติงาน ให้บุคลากรประยุกต์ใช้ความรู้ และบูรณาการความรู้จากบุคลากรหลายคนเพื่อร่วมกันวางแผนการพัฒนาปรับปรุงคุณภาพการปฏิบัติงาน การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ร่วมกัน	<ul style="list-style-type: none">- ตรวจสอบความถูกต้องของความรู้ทั้ง ๒ ความรู้
๕. การเข้าถึงความรู้	<ul style="list-style-type: none">- สร้างและพัฒนาศูนย์ความรู้กลาง (Knowledge Center) โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศผ่าน www.parliament.go.th	นำความรู้ที่จัดทำแล้วเผยแพร่ผ่าน Intranet ของสำนักงานฯ เพื่อให้ข้าราชการทุกคนสามารถสืบค้นได้

กระบวนการจัดการความรู้	กิจกรรม พ.ศ. ๒๕๕๐	กิจกรรม พ.ศ. ๒๕๕๑
๖. การแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้	<ul style="list-style-type: none"> - การแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นกับภายในองค์กรและภายนอกองค์กรผ่าน www.parliament.go.th - จัดทำและพัฒนามุมแห่งการเรียนรู้ (Learning Corner) เพื่อเผยแพร่ความรู้ข่าวสารและองค์ความรู้ต่าง ๆ ภายในสำนักงานฯ - ทุกสำนักจัดทำ Webpage เพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารองค์ความรู้ต่าง ๆ ที่เป็นปัจจุบัน - การจัดให้มีระบบพี่สอนงานน้องภายในหน่วยงาน - การจัดงานวันแห่งการเรียนรู้ร่วมกัน (วันLO) เพื่อให้มีการถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนความรู้ข้ามสำนัก 	<ul style="list-style-type: none"> - มีการจัดงานวันแห่งการเรียนรู้ร่วมกัน (วันLO) ถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับองค์ความรู้ที่กำหนดในข้อ ๑ - จัดทำวารสารการจัดการความรู้
๗. การเรียนรู้	<ul style="list-style-type: none"> - การส่งเสริมให้บุคลากรได้เข้ารับการฝึกอบรม/สัมมนา/ดูงานเพื่อพัฒนาความรู้และสมรรถนะในการปฏิบัติงาน - การส่งเสริมให้ข้าราชการศึกษาต่อ - การจัดให้มีระบบพี่สอนงานน้องภายในหน่วยงาน 	<ul style="list-style-type: none"> - การส่งเสริมให้บุคลากรได้เข้ารับการฝึกอบรม/สัมมนา/ดูงานเพื่อพัฒนาความรู้และสมรรถนะในการปฏิบัติงาน - การส่งเสริมให้ข้าราชการศึกษาต่อ

จากการดำเนินการจัดการความรู้ของสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรที่ผ่านมา นับว่าได้รับความร่วมมือจากสำนัก/กลุ่มงานต่าง ๆ เป็นอย่างยิ่ง การนำแนวทางการจัดการความรู้มาใช้ในองค์กรเป็นจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งหากข้าราชการในสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรร่วมกันสร้างวัฒนธรรมองค์กรให้เกิดจิตสำนึกในการแบ่งปัน ถ่ายทอดความรู้ และแลกเปลี่ยนความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ในการปฏิบัติงานของตนอย่างเต็มที่ เพื่อให้สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องในอนาคต

๑ ความรู้สู่ภูมิปัญญา

Legislative Institutional Repository of Thailand

การเป็นเลขานุการที่ดี

เรียบเรียงโดย คณะกรรมการจัดการความรู้
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

บทนำ

สำนักงานประธานสภาผู้แทนราษฎร เป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการเกี่ยวกับงานด้านเลขานุการและธุรการทั่วไป เพื่อรองรับการปฏิบัติภารกิจของประธานรัฐสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร รองประธานสภาผู้แทนราษฎร ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง คณะทำงานทางการเมือง คณะกรรมการประสานงานสภาผู้แทนราษฎร คณะกรรมการประสานงานและเสนอความเห็นประกอบการวินิจฉัยของประธานรัฐสภา รวมทั้งการประชุมร่วมกันของประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานกรรมาธิการสามัญของสภาผู้แทนราษฎร จะเห็นได้ว่าภาระหน้าที่งานด้านเลขานุการของสำนักงานประธานสภาผู้แทนราษฎร เป็นงานที่ต้องมีความรับผิดชอบสูงเพราะงานขึ้นตรงต่อผู้นำขององค์กร ดังนั้นเลขานุการต้องเป็นผู้ที่มีความรู้รอบตัว ประสพการณ์ทักษะและปฏิภาณ งานด้านเลขานุการจึงมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนบทบาทของนักบริหารเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลให้งานเกิดผลสัมฤทธิ์อย่างสูงสุด

ความหมายของคำว่าเลขานุการ

คำว่า **“เลขานุการ”** เป็นคำสนธิ มาจาก **เลข** สนธิกับ **อนุการ** ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ คำว่า “เลข” แปลว่า ลาย, รอยเขียน, ตัวอักษร, การเขียน คำว่า “อนุการ” แปลว่า การทำตาม, การเอาอย่าง

ดังนั้น คำว่า “เลขานุการ” จึงมีความหมายว่า “ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับหนังสือหรืออื่น ๆ ตามที่ผู้บังคับบัญชาสั่ง”

นอกจากนี้ตามความหมายดังกล่าวแล้ว “เลขานุการ” ต้องมีความรู้ความชำนาญเกี่ยวกับการดำเนินงานสำนักงานมีความสามารถที่จะรับผิดชอบโดยไม่ต้องมีการบังคับบัญชาโดยตรง รวมทั้งเป็นผู้แสดงความสามารถในการคิดริเริ่ม รู้จักใช้ดุลพินิจพิจารณา และทำการตัดสินใจในขอบเขต

หน้าที่ของเลขานุการ

หน้าที่สำคัญของงานเลขานุการ คือ การวางระเบียบวิธีปฏิบัติงาน และเป็นผู้ช่วยผู้บังคับบัญชา อาทิ ทำงานเกี่ยวกับเรื่องหนังสือ การร่างเอกสาร การร่างจดหมายต่าง ๆ การติดต่อ การโต้ตอบจดหมาย การทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์ และประสานงานทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก การต้อนรับแขกและทำงานแทนผู้บังคับบัญชาเมื่อผู้บังคับบัญชาไม่อยู่ตามที่ได้รับมอบหมายไว้ นอกจากนี้ ยังเป็นผู้แบ่งเบาภาระต่าง ๆ ของผู้บังคับบัญชา

ทั้งนี้ เลขานุการจึงเป็นบุคคลสำคัญที่จะช่วยให้กิจการต่าง ๆ ก้าวหน้าและดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย ต้องทำงานสารบรรณได้ถูกต้อง เลขานุการจะต้องเป็นผู้มีบุคลิกภาพที่ดีมีความรู้ความสามารถมีความชำนาญงานเป็นอย่างดี มีความรู้เฉพาะสาขา และมีมนุษยสัมพันธ์ รวมทั้งจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมในเรื่องกิริยามารยาทและกาลเทศะในการปฏิบัติงาน

การปฏิบัติงานด้านเลขานุการ

๑. มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่อย่างสูง ตรงต่อเวลา มีระเบียบแบบแผน จะช่วยให้งานดำเนินไปตามขั้นตอนตรงเวลา และเสร็จตามที่ได้วางแผนไว้

๒. ซื่อตรงและซื่อสัตย์ต่อตนเองและบุคคลทั่วไป กล่าวคือ รักงาน และพึงพอใจในงาน พร้อมทั้งจะทุ่มเทแรงกาย สมอง จิตใจ และเวลาให้กับงาน

๓. เก็บความลับให้ดี ไม่นำความลับของหน่วยงานที่ทำอยู่ไปเปิดเผย หรือพูดคุยในที่สาธารณะ ถึงแม้จะเป็นเพื่อนสนิทก็ไม่ควรเปิดเผย

๔. มีมนุษยสัมพันธ์และบุคลิกที่ดี สามารถเข้ากับบุคคลได้โดยง่าย โดยการยิ้มทักทาย มารยาทงาม ทั้งการต้อนรับและรับโทรศัพท์ ให้ผู้มาติดต่อ เกิดความประทับใจ ควรใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสม น้ำเสียงในการพูดให้เป็นธรรมชาติไพเราะรื่นหู คำพูดต้องเชื่อถือได้

๕. อุดทนและให้ความร่วมมือต่อผู้ร่วมงานทุกระดับมีความขยันหมั่นเพียร ควรภูมิใจถึงคุณค่าของตัวเองที่ผู้บังคับบัญชาไว้นับถือ เชื่อใจ พยายามเข้าใจผู้คนที่ทำงานให้และเรียนรู้ความต้องการของคนที่ร่วมงานด้วย

๖. รู้จักวางตนให้เหมาะสมและถูกกาลเทศะ โดยคำนึงถึงเวลา โอกาส บุคคล สถานที่

๗. เมื่อผู้บังคับบัญชามาหาหรือขอความคิดเห็น จะต้องให้การสนับสนุนช่วยเหลืออย่างเต็มที่ และคอยติดตามเรื่องต่าง ๆ ซึ่งเลขานุการจะต้องติดตามงานที่ส่งให้ผู้บังคับบัญชา

๘. มีความเชื่อมั่นในตัวเอง มีไหวพริบ ทำให้สามารถตัดสินใจได้รวดเร็วในการทำงานร่วมกับคนเป็นจำนวนมากบางครั้งก็อาจจะมีการเข้าใจผิดและขัดแย้งกันได้ รวมทั้งต้องรู้วิธีไกลเกลี่ยให้สถานการณ์คลี่คลายไปในทางที่ดี

๙. มีความคล่องตัว ว่องไว มีชีวิตชีวา สดชื่น แจ่มใส ซึ่งทำให้ผู้พบเห็นมีความสุขไปด้วย

๑๐. รู้จักลำดับความสำคัญของงาน จะช่วยให้สามารถทำงานได้เสร็จตามแผนงาน

๑๑. มีความกระตือรือร้นในการทำงาน งานใด ๆ ก็ตามถ้าทำด้วยความกระตือรือร้นและตั้งใจจริงแล้วความผิดพลาดก็จะเกิดได้น้อย และจะได้รับความไว้วางใจจากผู้บริหารมากขึ้น

๑๒. รู้จักจังหวะการเข้าพบให้เหมาะสม ต้องดูว่าผู้บังคับบัญชาพร้อมให้เข้าพบ

๑๓. ความประพฤติไม่เสื่อมเสีย โดยการวางตนให้อยู่ในกรอบของประเพณีพอสมควร

๑๔. มีสุขภาพจิตที่ดี ไม่มีอารมณ์เก็บกด พยายามอดกลั้นอารมณ์ ฉุนเฉียว ฝึกให้เป็นคนหนักแน่นอดทน มองโลกในแง่ดี สามารถคาดคะเน เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นล่วงหน้า และเตรียมรับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เข้าใจถึง อารมณ์ของผู้บริหาร แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดี

๑๕. ช่างสังเกต จดจำ พร้อมทั้งทำบันทึกไว้เพื่อใช้ในการอ้างอิง การเป็นคนช่างสังเกต จะช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ และนำมาแก้ปัญหาในอนาคตได้

๑๖. มีมารยาทในการเข้าสังคม มีความสง่างาม งามทั้งกาย วาจา ใจ ซึ่งจะส่งเสริมให้เลขานุการ มีลักษณะเด่น สง่างาม น่าเชื่อถือ เป็นการสร้าง ค่านิยมให้ตัวเลขานุการมากยิ่งขึ้น

จรรยาบรรณของเลขานุการ

การมุ่งปฏิบัติและครองตนอยู่ในกรอบแห่งทำนองคลองธรรมอันดี งามทั้งในหน้าที่การงานของเลขานุการและในเรื่องส่วนตัว ย่อมทำให้เป็นที่ชื่นชม เชื่อถือ ยอมรับและเลื่อมใสจากบุคคลที่เกี่ยวข้องและบุคคลทั่วไป และเป็นหลัก ประกันของความก้าวหน้าในอาชีพการงาน ดังนั้นเมื่อมองตามจรรยาบรรณของ เลขานุการ ควรมีหลักปฏิบัติ ดังนี้

๑. ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบของหน่วยงานด้วยความจริงจัง ไม่ทำลายภาพพจน์หรือชื่อเสียงของหน่วยงาน
๒. ต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง และต้องงานในหน้าที่อย่างสม่ำเสมอ
๓. มีความรับผิดชอบต่องานของตนเองและของผู้ได้บังคับบัญชา
๔. ติดตามและเรียนรู้ความก้าวหน้าทางวิชาการในด้านต่าง ๆ ฝึกฝนงานเลขานุการและการจัดการ รวมทั้งหาทางเพิ่มพูนความรู้ในวิชาชีพ เลขานุการ โดยการสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนข่าวสารระหว่างกัน
๕. ส่งเสริมให้มีการติดต่อสื่อสารกันอย่างมีประสิทธิภาพภายใน หน่วยงานและภายนอกหน่วยงาน
๖. รักษาความลับของงานในหน้าที่ไว้อย่างเข้มงวดและจะไม่ใช้ ความลับนี้เป็นประโยชน์ส่วนตัว หรือในอันจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อ หน่วยงานที่ตนทำงานอยู่หรือเคยทำงานมาแล้ว

LIART

การปฏิบัติตัวของเลขานุการต่อผู้บังคับบัญชา มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง โดยต้องพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือในทุกโอกาสอย่างเต็มใจ และปฏิบัติงานได้อย่างดี รวดเร็ว ทำให้ผู้บังคับบัญชาไว้วางใจเรื่องงาน และเก็บความลับได้ มีความคิดริเริ่มและความเข้าใจในงานที่รับผิดชอบ โดยไม่รอให้ผู้บังคับบัญชาสั่ง เป็นผู้ช่วยดูแลสำนักงาน ช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ และต้องคอยเตือนความจำให้กับผู้บังคับบัญชาด้วย

การเป็นเลขานุการที่ดีจะต้องปฏิบัติตน ดังนี้

๑. มาปฏิบัติงานก่อนเวลา โดยให้มาถึงที่ทำงานก่อนหัวหน้าเสมอ เตรียมความพร้อมก่อนเริ่มปฏิบัติงาน

๒. งานพิมพ์หรือการตรวจงานพิมพ์จะต้องไม่ผิดพลาด มีความสะอาดประณีต สะกดคำอย่างถูกต้อง คำใดที่สงสัยหรือไม่แน่ใจควรค้นหาเองจากพจนานุกรม

๓. ตอบรับโทรศัพท์ให้มีความสุภาพ นุ่มนวลและให้เกียรติผู้โทรติดต่อมา เทคนิคในการพูดโทรศัพท์เป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็นเรื่องของมารยาท อันจะเป็นการสร้างภาพพจน์ที่ดีให้แก่หน่วยงาน รวมทั้งการรับโทรศัพท์ เป็นการติดต่อผ่านสื่อที่ไม่เห็นผู้พูดจึงต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ

๔. ให้การต้อนรับแขกด้วยความสุภาพและมีกาลเทศะ

๕. มีความสามารถคล่องตัว เป็นผู้ประสานงานที่ดี ระหว่างหน่วยงานภายในและภายนอก

๖. เรียนรู้งานของสำนักงาน มีความคิดริเริ่ม จะต้องเรียนรู้ลักษณะงานของหัวหน้าและจำบุคคลที่ติดต่องานด้วยเป็นประจำ เพื่อจะได้ใช้ดุลยพินิจได้อย่างถูกต้องว่าควรจะให้เข้าพบหรือไม่ หรือเมื่อเกิดปัญหาควรแก้ปัญหาเฉพาะหน้าอย่างไร

๗. การแต่งกายก็เป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งของผู้ทำหน้าที่เลขานุการ ควรสวมเสื้อผ้าที่เรียบร้อย เหมาะสม และสะอาดตา ถูกต้องตามกาลเทศะ และทำตัวให้สดชื่น แจ่มใสตลอดเวลาจนกระทั่งเลิกงาน

๘. รู้จักรับผิดชอบงาน ต้องขยันและเสียสละ

ดังนั้นการที่จะเป็นเลขานุการที่ดีนั้น ควรต้องหาวิธีที่จะปรับปรุงงานที่ต้องรับผิดชอบให้มีประสิทธิภาพอยู่ตลอดเวลา ซึ่งจะส่งผลดีแก่ผู้ปฏิบัติในแง่ของการลดเวลาการทำงาน ผลงานดีขึ้น ผิดพลาดน้อยลง งานมีความน่าสนใจและสนุกกับการทำงาน

การสร้างความก้าวหน้าในงานเลขานุการ

เลขานุการ เป็นอาชีพที่ท้าทายความสามารถ หากว่าผู้ที่ต้องการเป็นเลขานุการจะต้องมีความตั้งใจและทำงานอย่างมีเป้าหมายในชีวิต มีความรักในอาชีพเลขานุการ รวมทั้งรอบรู้และเฝ้าหาความรู้แล้วนำมาปรับปรุงพัฒนางานอยู่ตลอดเวลา โดยบางเรื่องบางอย่างอาจต้องมีการปรับปรุง แก้ไข เสนอแนะแนวทางแบบใหม่ ๆ บ้าง ถ้าไม่แน่ใจว่าจะเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงได้ตามที่เราคิด ก็นำเสนอเรื่องนั้น ๆ เพื่อขอรับฟังความคิดเห็นจากผู้บังคับบัญชา ก่อนได้

ดังนั้น การจะสร้างความก้าวหน้าในงานเลขานุการ ควรเริ่มจากการที่เราจะต้องมีความรอบรู้เกี่ยวกับงานที่ต้องปฏิบัติเป็นอย่างดี และขณะเดียวกันก็ต้องมีความรู้ทางด้านเทคนิค วิธีการหรือรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง และจำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติงานนั้น การที่จะเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในเรื่องงานและสามารถนำมาประยุกต์ หรือใช้เทคนิคต่าง ๆ ที่เหมาะสมมาปรับปรุงงานนั้น มีวิธีดำเนินการได้หลายวิธีการ ดังต่อไปนี้

๑. ศึกษาหาความรู้ในด้านต่าง ๆ ในเรื่องงานและเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานอย่างกว้างขวาง เช่น การใช้คอมพิวเตอร์ การเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน การใช้เครื่องใช้สำนักงานใหม่ ๆ การเขียนจดหมายโต้ตอบเป็นภาษาต่างประเทศ และเทคนิคการบริหารงานแบบใหม่ ๆ อยู่เสมอ ฯลฯ

๒. เพิ่มพูนความชำนาญและความคล่องแคล่วในการสื่อสารในด้านการพูด การเขียน การฟัง และการอ่าน จนถึงขั้นที่จะสามารถใช้ทักษะเหล่านี้ได้อย่างดีในงานของตน ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งหัวหน้างานหรือนักบริหารจำเป็นจะต้องให้ความสำคัญในการใช้ทักษะในเรื่องการสื่อสารอย่างมากตลอดเวลา ผู้ที่มีความสามารถในการสื่อสารเป็นอย่างดีย่อมได้เปรียบคนอื่น ๆ ในการสร้างความเชื่อถือประทับใจให้เกิดขึ้นแก่ตนเอง

๓. พยายามศึกษาระบบงานในสำนักงานของตนให้เข้าใจความสัมพันธ์ของหน่วยงานและตำแหน่งต่าง ๆ ว่าเกี่ยวข้องกันอย่างไร หน้าที่ของแต่ละหน่วยคืออะไร มีสิ่งใดที่เราเห็นว่าเป็นจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องในระบบกระบวนการ หรือวิธีปฏิบัติงาน หรือในส่วนที่เราต้องเข้าไปเกี่ยวข้อง และพยายามหาโอกาสและช่องทางที่จะปรับปรุงหรือแก้ไขให้ดีขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

๔. พยายามขอคำแนะนำหรือคำปรึกษาจากผู้ที่อยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่าหรือมีความรู้ความชำนาญมากกว่าในเรื่องการพัฒนาปรับปรุงงาน และพยายามทดลองนำเอาความคิดและวิธีการใหม่ ๆ มาใช้ และสังเกตผลงานว่าดีขึ้นหรือไม่อย่างไร หากสิ่งใดได้ผลดีก็มาจัดให้เป็นระบบและเสนอแนะให้มีการเปลี่ยนแปลง

๕. พยายามหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ทำให้ตัวเองต้องเสียเวลาไปโดยไม่ได้ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการปรับปรุง พัฒนางาน หรือเรียนรู้สิ่งที่มีคุณค่าต่อการพัฒนาตัวเอง ใช้เวลาทุกนาที ทุกช่วง ให้มีคุณค่า มีความหมาย มองหาวิธีการที่จะปรับปรุงสิ่งต่าง ๆ ของตนเองเสมอ

บทสรุป

ดังนั้น การเป็นเลขานุการที่ดี ต้องทำตนเองให้มีคุณค่าและมีความสำคัญและต้องเรียนรู้ถึงความคาดหวังของเจ้านายที่มีต่อตนเองในเรื่องคุณภาพและมาตรฐานของงาน ความประพฤติ และความเสียสละ พยายามและเต็มใจที่จะเสียสละ เพื่อให้เจ้านายมีความภาคภูมิใจในตัวเรา หมั่นตรวจตราใคร่ครวญถึงสภาพการทำงาน ปัญหาที่เจ้านายประสบอยู่รวมทั้งแรงกดดันที่นายได้รับ แล้วพยายามหาทางผ่อนคลาย ทำตัวเป็นผู้ช่วยเหลือที่ดีในโอกาสต่าง ๆ ตามความเหมาะสม อาสารับใช้แบ่งเบาภาระด้วยความเต็มใจ เรียนรู้นิสัยใจคอต่าง ๆ ของเจ้านาย และพยายามทำตัวให้เป็นที่พอใจ ทำให้ตัวเองเจริญก้าวหน้าในงานด้วยการเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ ความชำนาญให้ตนเอง โดยการปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพเป็นที่น่าสนใจ ทำตัวให้เป็นกันชน เพื่อรับภาระปัญหาหรือความทุกข์ของเจ้านายเท่าที่จะทำได้ตามความเหมาะสมทำตัวให้เจ้านายทราบถึงความสามารถ ความเด่น ความเก่งของตัวเอง รวมทั้งความเต็มใจที่จะรับผิดชอบงานเพิ่มมากขึ้น หาโอกาสพูดถึงความดีของเจ้านาย กล่าวยกย่องสรรเสริญให้คนอื่น ๆ ทราบตามความเหมาะสม ให้เจ้านายได้ทราบถึงผลงาน ความเสียสละ ความสำเร็จ ความมุ่งมั่นและแผนการใช้ชีวิตของตน เพื่อให้เจ้านายได้มีโอกาสให้ความสนใจและช่วยเหลือตามความเหมาะสม ทำงานร่วมกับเจ้านาย อย่าทำตนให้ไร้ศักดิ์ศรีมีความซื่อสัตย์ จงรักภักดี แต่หากจะต้องแสดงความเห็นที่ไม่ตรงกันก็ควรทำ แต่ต้องทำอย่างละมุนละม่อมมีไหวพริบอย่าทำตัวเป็นเลขานุการเจ้าปัญหา เป็นคนอ่อนแอ อย่าก้าวล่วงล่วงเกินในเรื่องงานและอาวุโส ศักดิ์ศรี และที่สำคัญอย่าทำให้เจ้านายต้องโกรธแค้นหรือหงุดหงิดใจ

บรรณานุกรม

<http://intranet.parliament.go.th>

www.nsdv.go.th

เกร็ดความรู้เล็ก ๆ น้อย ๆ

คำว่า **“เลขานุการ”** ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า **“SECRETARY”** มาจากภาษาลาตินว่า **“SECRETUM”** แปลว่า ความลับ หรือ **“SECRET”**

ดังนั้น คำว่า SECRETARY จึงแปลว่า **“ผู้รู้ความลับ”** นั่นเอง ดังนั้น ผู้ที่ทำงานในตำแหน่งเลขานุการจึงต้องเป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจ ให้เก็บความลับของนายและขององค์กรนั้น ๆ ด้วย

คำว่า SECRETARY ซึ่งเป็นคำที่มีอักษรย่อ ๙ คำ ด้วยกัน คือ

S = SENSE คือ ความสำนึกว่าสิ่งใดควรทำและไม่ควรทำ

E = EFFICIENCY คือ ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ

C = COURAGE คือ ความกล้า กล้าทำงานโดยไม่กลัวว่าจะเกิดความผิด

R = RESPONSIBILITY คือ ความรับผิดชอบในการทำงาน

E = ENERGY คือ การมีกำลังใจ และสุขภาพดีในการทำงาน

T = TECHNIQUE คือ การมีเทคนิคในการทำงาน

A = ACTIVE คือ ความว่องไว ไม่เฉื่อยชา

R = RELIABILITY คือ ความน่าเชื่อถือ ความไว้วางใจ

Y = YOUTH คือ อยู่ในวัยหนุ่มสาว

LIRT

มารยาทในการรับโทรศัพท์ ตอนที่ ๑

สุประวีณ์ มีมา
สำนักประชาสัมพันธ์

การใช้โทรศัพท์ให้เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพนั้น เป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลาย ๆ ประการ ถ้าหากเราต้องการเสริมสร้างบุคลิกภาพความสนใจในการพัฒนาทักษะ การติดต่อสื่อสารทางโทรศัพท์ หรือการศึกษาศิลปะการใช้โทรศัพท์ ก็จะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยได้

ตอนที่ ๑ มารยาทในการใช้โทรศัพท์ ย่อมมีรายละเอียดปลีกย่อยที่แตกต่างกันในแต่ละสังคม เช่น ในสังคมตะวันตก พิจารณามารยาทที่ดีในการใช้โทรศัพท์ เน้นเรื่องที่เกี่ยวข้อง

- คำกล่าวทักทายที่เหมาะสม สุภาพ เช่น สวัสดีค่ะ/ครับ
- บอกชื่อผู้พูด และในกรณีไม่คุ้นเคยควรบอกตำแหน่งงานด้วย ผู้อาวุโสกว่าจะบอกชื่อตนเองแก่ผู้อ่อนอาวุโส
- การใช้คำแทนชื่อผู้พูดจะใช้ว่ากระไรนั้นขึ้นอยู่กับผู้พูดอีกฝ่ายหนึ่งเป็นใคร เช่น เป็นเจ้าของบ้าน เป็นลูกสาว เป็นคนรับใช้ ฯลฯ ในกรณีของการติดต่อทางธุรกิจจะต้องแจ้งให้ชัดถ้อยชัดคำ และสั้นที่สุดเท่าที่จะทำได้
- ในกรณีเชื่อเชิญด้วยโทรศัพท์ จะต้องพูดให้ชัดเจน เช่น ย้ำเวลา สถานที่ และขอบเขต หรือแสดงความเสียใจที่ไม่ไปได้

- อย่าถามอีกฝ่ายหนึ่งว่ามีภารกิจอะไรในวันนั้นวันนี้ เพราะหากเขาติดธุระ และอยากจะกลับใจมารับคำเชิญก็จะทำได้ยาก
- อย่าถามว่า “ที่นั่นเบอร์อะไร” ควรเปลี่ยนเป็นคำถามว่า “ที่นั่นเบอร์.....ใช้ไหมคะ”
- อย่ารับโทรศัพท์แล้วบอกให้ “รอสักครู่” แล้วคุณก็ปล่อยให้เขาคอยโดยคุณมัวทำธุรกิจส่วนตัวของคุณจนเพลิน
- อย่าให้เด็กรับโทรศัพท์ เพราะเด็กอาจลืมหรือมัวตามหาผู้รับ แต่ที่แน่ ๆ คือ อีกฝ่ายหนึ่งจะรอเสียเวลา และจะหมუნเข้ามาอีกก็ปรากฏว่ายังไม่วางหู
- กรณีโทรศัพท์ทางไกล อย่าตะโกน หรือพูดเสียงดังเกินไป เพราะเครื่องขยายเสียงในโทรศัพท์จะเพิ่มเสียงของคุณให้ดังขึ้นอยู่แล้ว จงพูดช้า ๆ ชัดถ้อยชัดคำลงไปเครื่องรับ ซึ่งห่างจากปากคุณเพียง ๑ นิ้วเท่านั้น หลีกเลี่ยงการใช้เสียงอู้อี้ ถ้าท่านมีหลายสิ่งที่จะพูดให้จดไว้และพูดโดยฉับพลันเมื่อพูดจบกล่าวอำลาแล้ววางเครื่องลง
- ควรมีปากกา กระดาษ ดินสอ อยู่ใกล้ ๆ กับโทรศัพท์เสมอ การร้องอุทานว่า “รอเดี๋ยวกำลังหากระดาษ หรือปากกามาเขียน” จะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งมองว่าบ้านหรือที่ทำงานของท่านขาดความเป็นระเบียบเรียบร้อย
- กรณีการใช้เครื่องโทรศัพท์ร่วมกัน จงอย่าผูกขาดการใช้อย่างต่อเนื่องคนเดียว ทั้งช่วงให้คนอื่นได้ใช้ทั้งโทรออกและรับโทรศัพท์ที่เข้ามา
- จงจ่ายเงินค่าโทรศัพท์เมื่อท่านใช้โทรศัพท์ของเพื่อนบ้าน

จัดกระเป๋าเข้าเมืองหนาว

ศิวศา เทศอมทรัพย์
สำนักองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ

ในฐานะที่ผู้เขียนทำงานในสายต่างประเทศมาตลอดตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ทำให้เพื่อน ๆ ช่างราชการต่างสายงานหลายคนนึกภาพการทำงานของผู้เขียนว่าต้องเดินทางไปต่างประเทศบ่อยครั้ง (ทั้งที่จริง ๆ แล้ว โอกาสที่ได้รับไม่ได้มากมายอย่างที่ใคร ๆ คิดสักเท่าไรหรอก) ทำให้มักจะมาถามเรื่องเกี่ยวกับการเดินทางกับผู้เขียนอยู่บ่อย ๆ เรียกว่าจะไปราชการที่ก็มาถามที่ โดยเฉพาะเรื่องการจัดกระเป๋าเวลาที่จำเป็นจะต้องเดินทางไปยังเมืองหนาว ซึ่งบางครั้งผู้เขียนก็งง ๆ อยู่เหมือนกันเพราะผู้ที่ถามก็เคยเดินทางมาแล้วหลายครั้ง แต่ก็ยังถามอยู่โดยยกเหตุผลว่าลืมนั่นนู่นนี่นั่นยังไม่เคยไปบ้าง หรือบางทีก็อยากให้อ่านช่วยเตือนความจำ อยากได้เกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่เป็นประสบการณ์หรือเทคนิคส่วนตัว (อ้างหลักการบริหารจัดการความรู้ที่จะต้องดึงความรู้ในตัวคนออกมา ว่าไปโน่นเลย) และแล้วก็มีคนขอให้เขียนเป็นบทความไว้ที่ไหนสักที่ ผู้เขียนคิด ๆ ดู เอ...จะดีเหรอ เกิดคนที่เดินทางบ่อย ๆ มาอ่านเข้าจะกลายเป็นสอนหนังสือสังฆราชไป แต่คิดใหม่อีกแง่หนึ่ง กลุ่มเป้าหมายที่เราส่งวารสารไปให้มีหลายกลุ่ม อาจมีบางกลุ่มใช้ประโยชน์ได้บ้าง จึงได้ตัดสินใจเขียนบทความนี้ออกเผยแพร่ โดยมีการปรับปรุงข้อมูลตามระยะเวลา

๒. จะใช้กระเป๋าเดินทางใบไหน ก็หาไว้เลย เตรียมกระเป๋าที่เหมาะสมกับ ปริมาณสิ่งของที่ใส่ตามที่ทำรายการไว้แล้ว เหมาะสมกับน้ำหนักที่ได้รับอนุญาตจาก สายการบินตามสิทธิของชั้นที่นั่งที่เราโดยสาร และเหมาะสมกับกำหนดการ ข้อสุดท้ายนี้ อาจจะมีคนถามว่า “เหมาะกับกำหนดการ ยังไง?” ก็เช่นว่า หากในระหว่างการเดินทาง ครั้งนั้น มีการเดินทางภายในประเทศโดย เครื่องบินบ่อย ๆ และต้องขนกระเป๋าขึ้น หลายครั้งก็ไม่แน่ว่าจะนำกระเป๋าที่ทำจากวัสดุที่มี น้ำหนักมาก ๆ ไป หรือระหว่างการเดินทางมีกำหนดการย่อยที่ต้องไปค้างคืน ต่างเมืองชั่วคราว (โดยยังเก็บห้องของที่พักหลักเอาไว้) ก็ต้องมีกระเป๋าเล็ก สำหรับการพักแรมระยะสั้นไปด้วย อะไรประมาณนั้น

๓. จากรายการสิ่งของที่คิดไว้ตามข้อ ๑. ค่อย ๆ ทอยหาดูว่ามีอยู่ หรือยัง มีครบหรือไม่ สิ่งที่มีแล้วก็นำมาตรวจสอบสภาพเสียแต่เนิ่น ๆ เพื่อมีปัญหา จะได้แก้ไข ซ่อมแซม หรือหาใหม่ได้ทัน รวมทั้งการพิจารณาเรื่องความเหมาะสม กับการใช้งานด้วย เช่น

- เสื้อผ้า : มีรอยเปื้อน ฉีกขาดชำรุด กระจุกหลุด ซิปแตก ฯลฯ บ้างหรือเปล่า หรือถ้าเก็บไว้นานแล้วก็เอามาลองใส่ดูว่ายังใส่ได้อยู่หรือเปล่ากับ หุ่นของเรา ณ ปัจจุบัน จะได้ไม่พบเหตุการณ์ “เสื้อผ้าโตไม่ทัน” เมื่อไปถึง ปลายทาง ถ้ามีกลิ่นอับหรือไม่แน่ใจก็เอาไปส่งซักใหม่ เพื่อเวลาไว้สำหรับการ ซักแห้งด้วย ถ้าพวกเสื้อสูท เสื้อกันหนาว หรือโค้ทแบบธรรมดาก็น่าจะ ใช้เวลาประมาณ ๕ - ๗ วัน แต่ถ้าเป็นโค้ทขนสัตว์หรือบุขนเป็ดภายในจะต้อง ซักน้ำมันซึ่งใช้เวลามากกว่าปกติ คือ ราว ๆ ๑๐ - ๑๕ วัน

- กระเป๋าเดินทาง : ตรวจสอบคันชักว่าดึงขึ้น - ลง คล่องไหม ลูกล้ออยู่ในสภาพไม่แตกหักแน่นะ ลูกปืนหมุนลื่นว้ายลื่นขวาได้ตั้งใจหรือเปล่า ซิป/ห่วงคล้องกุญแจ/ตัวล็อครหัสใช้การได้หรือไม่ ถ้าคล้องแม่กุญแจก็ต้องแน่ใจ ว่ามีลูกกุญแจ (และลูกกุญแจสำรองสำหรับเหตุฉุกเฉิน) อยู่แน่ ๆ ส่วนที่คล้อง รหัสควรทดลองรหัสปิด ๆ เปิด ๆ ดูหลาย ๆ ครั้ง ว่ากระเป๋ายังเชื่อฟังรหัสนั้น อยู่ดีหรือไม่ (ควรทดลองรหัสทั้งในเวลากระเป๋าว่างและกระเป๋าบรบทุน้ำหนักแล้ว)

- รองเท้า : เรื่องรองเท้านี้ นอกจากพิจารณาทั้งเรื่องชุดที่ใส่ และภารกิจแล้ว ยังต้องดูเรื่องสภาพพื้นที่ ที่จะต้องใช้งานรองเท้านั้นด้วย เช่น เดินเยอะ + โกลไหม เป็นพื้นอาคารเรียบ ๆ หรือป่าเขาลำเนาไพร มีความจำเป็นต้องป็นป้ายหรือไม่ ลงเรือลงน้ำหรือไม่ และไปในฤดูกาลที่มีความเปียกชื้น/ ลื่นของพื้นที่จะเดินเพียงใด หรือต้องเข้าไปในสถานที่ที่มีข้อกำหนดใดหรือไม่ เพื่อที่ว่าจะได้เตรียมไปให้พร้อมอย่างถูกต้อง เช่น ถ้าต้องเดินมาก ๆ โกล ๆ บนพื้นที่แห่งลักษณะลุ่ม ๆ ดอน ๆ มีการป็นป่า อาจต้องใช้รองเท้าผ้าใบ หรือ รองเท้าที่พื้นด้านล่างมีดอกยางจะได้เกาะพื้นได้อย่างมั่นคง ถ้าเป็นฤดูกาลที่มี หิมะ มีฝน ซึ่งพื้นน่าจะลื่น รองเท้าก็น่าจะเป็นพื้นยาง ถ้าต้องลงเรือ รองเท้า ควรต้องหาที่มันกระชับเท้าสักหน่อย (เพื่อที่ว่าเมื่อกระโดดลงเรือไปแล้วจะได้ ไม่เหลือรองเท้าข้างเดียว ส่วนอีกข้างซึ่งเห็นกันอยู่หลัง ๆ หลุดลอยตามน้ำไป เสียแล้ว) หรือถ้าต้องเข้าศาสนสถานซึ่งอาจกำหนดให้ถอดรองเท้าไว้ด้านนอก น่าจะต้องเตรียมถุงเท้า หรือ ถุงน่อง (กรณีเป็นผู้หญิง) ไปด้วย เพื่อเวลาที่ถอด รองเท้าออกแล้ว จะได้ไม่เห็นแต่เท้าเปลือย ๆ ดูเป็นการไม่สุภาพ อะไรอย่างนี้ เป็นต้น เมื่อได้รองเท้าที่เหมาะสมใจแล้ว ก็ต้องตรวจสอบสภาพ เพราะบางคนเก็บ รองเท้าคู่เก่งไว้นาน ไม่ค่อยใส่ออกงานที่ไหน หรือไม่ก็เคยเจอรองเท้าถูกใจ ที่เหมาะสำหรับเดินทางแล้วซื้อเก็บเอาไว้แต่ก็ไม่ได้ใช้สักที กะจะโซ่วงานนี้ ก็ให้รีบตรวจสอบสภาพซะเพราะวัสดุทุกชนิดมีอายุการใช้งานและต้องได้รับการเก็บ รักษาที่เหมาะสม เอามาดูสิว่าหนังแตกลายงาหรือเปลา่ ขึ้นราไหม กาวเสื่อม หรือวัสดุที่ทำเส้นรองเท้าไม่สึกหรือผุแน่ะ ถ้าไม่ตรวจก่อน ถึงวันจริงนำมา ใช้งานอาจเดินได้แค่ ๕ ก้าว สันยุบ หัวรองเท้าเปิดอ้าเป็นปากถั่วพิตตาซิโอย ชายหน้า หาเปลี่ยนก็ไม่ได้/ไม่ทันแล้ว

๔. คิดเพื่อปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นได้ เตรียมอุปกรณ์แก้ปัญหาไป ล่วงหน้า ในเรื่องนี้ จากประสบการณ์ ขอแนะนำบางอย่างไว้ ณ ที่นี้

- ปลั๊กไฟแบบสากล (universal plug) และเครื่องแปลงไฟ (adapter) ที่จำเป็นต้องมีเพื่อไปเนื่องจากแต่ละประเทศใช้ปลั๊กไฟไม่เหมือนกัน เป็นปลั๊กสองขาบ้าง สามขาบ้าง จึงควรมีปลั๊กไฟแบบรวมที่ใช้ได้กับทุกรูปแบบ ของปลั๊กไฟ ส่วนเครื่องแปลงไฟจะต้องเอาไปด้วยหรือไม่นั้น ต้องหาข้อมูลก่อน ว่าเมือง/ประเทศเป้าหมายที่จะไปใช้ไฟฟ้าระบบใด โดยระบบไฟฟ้าหลัก ๆ จะมี สองพวก คือ ๑๑๐ - ๑๒๐ โวลต์ และ ๒๒๐ - ๒๔๐ โวลต์ (เมืองไทยใช้ ๒๒๐ โวลต์) โดยพวกแรกจะใช้ในประเทศแถบอเมริกาเหนือ อเมริกากลาง และอเมริกาใต้

ส่วนพวกหลังมักจะใช้ในยุโรป การหาข้อมูลเรื่องระบบไฟนี้อาจหาจากอินเทอร์เน็ตได้ แนะนำว่าลองเข้าเว็บไซต์ <http://www.lonelyplanet.com> เลือกที่ destinations แล้วเข้าไปเลือกทวีป/ประเทศที่ไป และควรเช็คไปถึงระดับเมืองด้วยก็ดีเพราะบางประเทศใช้ปลั๊กไฟ + ระบบไฟมากกว่า ๑ ระบบ ถ้าเช็คแล้วใช้ไฟฟาระบบเดียวกันกับเมืองไทยก็ไม่จำเป็นต้องเอาเครื่องแปลงไฟไปด้วย (แต่ปลั๊กไฟยังจำเป็นอยู่นะ เพราะรูปแบบของปลั๊ก และขาปลั๊กอาจใช้แตกต่างกัน)

- ที่จับฝุ่นออกจากเสื้อ เท่าที่เห็นตามท้องตลาดมีอยู่หลายแบบ เช่น แบบลูกกลิ้ง ซึ่งมีทั้งลูกกลิ้งกาวยมุนวน กับลูกกลิ้งเทปที่ต้องฉีกทิ้งทีละช่วงการใช้ แบบลูกกลิ้งนี้ใช้ง่ายและเร็ว แต่ข้อเสียคือ พกพาไม่สะดวก แบบแผ่นทิชชู ขายเป็นกล่อง ๆ ละ ๒๐ แผ่น ลักษณะคล้ายทิชชู แต่ด้านหนึ่งจะมี ความเหนียว ใช้ง่ายและเร็วเหมือนกัน ใช้ทีละแผ่นแล้วทิ้งเลย หมดกล่องก็ทิ้ง กล่องได้ อีกแบบหนึ่งคือ แบบกระดาษกาวย หน้าตาคล้าย ๆ กับ post - it ข้อดีคือ พกพาง่าย ใช้ง่าย แต่ไม่เร็ว เพราะแผ่นขนาดครึ่งฝ่ามือเท่านั้นเอง ถ้าถามว่าใช้เทปใส (ที่มักเรียกกันว่าสก็อตเทป) พันรอบนิ้วมือแล้วหันเอาด้าน กาวออกตบ ๆ ตามเสื้อได้ไหม ตอบว่าได้ แต่นานหน่อยนะ เพราะสก็อตเทป หน้ามันแคบ ถ้าถามว่าเทปกาวแปะคอลล่องหรือทำสนั่นหนังสือซึ่งมีความกว้างมากกว่าใช้ได้หรือไม่ คำตอบคือ ไม่กลัวเสื้อพังก็เอาเลย กาวของวัสดุพวกนั้นความ เหนียว + หนืดสูงมาก จะไม่เก็บแต่ฝุ่น แต่จะลากเอาใยผ้าเราหลุดติดมาด้วย อ้อ! แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น วัสดุจับฝุ่นเหล่านี้ใช้ไม่ได้กับผ้าที่เป็นใยถักทุกประเภท

- ใครใช้กระเป๋าเดินทางที่ทำจากวัสดุแข็ง เช่น โฟเบอร์ ควรเตรียมสายรัดกระเป๋าไปด้วย ปะเหมาะจะเคราะห์ร้าย กระเป๋าเราถูกเหยียงแรง ๆ หรือถูกใช้เป็นฐานรองกระเป๋าผู้โดยสารอื่นอีกครั้งลำเครื่องบิน ตกขึ้นมาจะได้ มีสายรัดพยุงเอาไว้ให้ปิดไปได้ชั่วคราว

- สำลี มีประโยชน์หลายอย่าง ใช้เช็ดเครื่องสำอาง ใช้หยด น้ำหอมแตะตามจุดชีพจร ช่วยกันกระแทก (ใช้สำลีทั้งห่ออัดประคบของที่แตก ได้ง่าย) ที่สำคัญ ใช้เช็ดเลนส์แว่นตา เลนส์กล้องถ่ายภาพ กรณีที่มีน้ำกระเด็น มาใส่ได้ แนะนำว่า ควรเลือกใช้สำลีที่หน้าตัดเรียบไม่มีขุย (lint - free) เพื่อใช้ เช็ดเลนส์ที่เป็นแก้วหรือกระจกจะได้ไม่ทิ้งใยไว้หรือว่าขุ่นจนเป็นรอย ข้อดีอีก อย่างคือใช้ง่ายเพราะสำลีแบบนี้จะแยกเป็นแผ่น ๆ ไม่ได้มาเป็นก้อน กระจุกตัวเป็นเนื้อเดียวแล้วให้ดึงใช้โดยกะความหนาเอาเองเหมือนสำลีทั่ว ๆ ไป

- เข็มกลัดหัวโตแบบกัลดผ้าอ้อมเด็ก มีประโยชน์คือ กรณีสวามีเกินขนาดไปหน่อย ตะขอกางเกง + กระโปรงระเบิด ใช้แทนตัวเกี่ยวตะขอได้โดยไม่ต้องกลัวว่าปลายเข็มจะหลุดออกมาแทงเนื้อให้ต้องสะเด็ดสะดุ้ง กรณีหัวชิปกระเป๋าสานหรือหลุด ให้เอาเข็มกลัดนี้เกี่ยวฐานหัวชิปส่วนที่เหลืออยู่ต้นพันชิป ก็จะใช้แทนหัวชิปเพื่อดึงปิดเปิดกระเป๋าสานไปพลางก่อนนำไปซ่อมได้ หรือ ในกรณีที่การเดินทางภายในต่างประเทศด้วยรถบัส/รถโค้ชต่อ แล้วเลือกข้างผิดได้นั่งข้างแดดส่อง พอถึงม้านมาก็ปรากฏว่าริมผ้าพับกลับเข้าไปตามกลีบที่อัดไว้ หรือชนกันไม่สนิทกับม้านอีกด้านหนึ่ง ทำให้เป็นช่องเผยอเปิดออกให้แดดเข้า (แดดยังงี้ก็คือแดด ยิงเมืองหนาวท้องฟ้าจะกระจ่างกว่าปกติ แดดเลยมาเต็ม ๆ) ก็ใช้เข็มกลัดนี้แหละกัลดริมห้าม่านให้มันมาชนกันซะ เท่านั้นที่สิ้นเรื่อง
- ผ้าเช็ดหน้า/ทิชชูเช็ดหน้า สำหรับพกติดตัว จำนวนมาก ๆ หน่อย อากาศเย็นจัดส่งผลให้น้ำมูกไหลได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องเป็นหวัด
- ชุดเข็ม ด้ายแบบพกพา อันนี้คงไม่ต้องอธิบาย

เครื่องแต่งกายและการแต่งกาย

๑. แต่งตัวขึ้นเครื่องยังงี้ดี

ถ้าถึงปลายทางมีวาระงานทางการที่ต้องไปต่อทันทีโดยไม่เข้าที่พัก เสื้อผ้าที่จะใช้ควรใส่ถุงสุทไปแล้วฝากให้พนักงานบนเครื่องบินเก็บให้ ไกลจะลงค่อยขอมาเปลี่ยน (ไม่ต้องกลัวว่าเขาจะนำของเราไปให้ใคร หรือนำของใครมาให้เรา เพราะเขาจะแขวนเลขที่นั้งของเราไว้กับสุทด้วย) แต่ถ้าถึงปลายทางไม่มีวาระงานทางการรออนั่งจะแต่งตัวตามสบายได้ “ตามสบาย” คือ “ตามสภาพที่จะทำให้สบาย(ตัว)” เพราะฉะนั้นอย่าใส่อะไรที่รัดจนลุก - นั้งไม่สะดวก เอนนอนไม่ถนัดในพื้นที่อันจำกัดของเครื่องบินโดยเฉพาะหากโดยสารชั้นประหยัด ถ้าใส่เสื้อยืดก็ไม่ควรสีอ่อนหรือเข้มเกินไป เพราะผ้ายืดเก็บฝุ่นได้ง่าย เจอซุขผ้าห่มสายการบินเข้าเปิดผ้าออกมาอีกทีดูไม่จืด เข้มชัดก็อย่าใส่เลย อัดอัดพอเจอเข็มขัดนิรภัยเข้าอีกอันจะยิ่งรัดและรั้งจนนั่งไม่สบาย รองเท้าให้เลือกเอาคู่ที่ดูแล้วจะหนักและกินพื้นที่ในกระเป๋ามากกว่ามาใส่ไว้กับตัว แต่อย่าเลือกคู่ที่คับหรือหัวเรียวเล็กมาใส่เพราะการอยู่ในเครื่องบิน ระดับความสูงของเพดานบินจะถูกแรงโน้มถ่วงของโลกต้านและดึงเอาไว้ เทำเราจะบวมขึ้น นอกจากนี้ในการขึ้นเครื่องบิน ควรใส่แว่นตาแทนคอนแทคเลนส์ เพราะอากาศแห้งตาจะแห้งกว่าปกติ ยิ่งถ้าบินตอนกลางคืนที่อาจจะหลับไปเกือบตลอดทางด้วย

อันตรายถึงตาบอดได้ อีกอย่างจะได้ไม่ต้องกังวลกับปัญหาน้ำน้ำเกลือล้างเลนส์
ชั้นเครื่องไปไม่ได้ตามกฎหมายการรักษาความปลอดภัยสากล เนื่องจากเป็นของเหลว

๒. เลือกเสื้อผ้าสำหรับวาระทางการอย่างไร

ควรพิจารณาตามวาระงาน แต่โดยทั่วไปแล้ว ชุดสากลนิยมหรือที่
เราเรียกว่าสูท น่าจะดูดีที่สุด ใช้ได้ทั้งหญิงและชาย ในต่างประเทศผู้หญิงใส่สูท
กางเกงก็ได้เป็นปกติ อย่างไรก็ตาม สูทที่เป็นทางการนั้น เลือกกางเกงควร
เป็นเนื้อผ้าเดียวกัน สีเดียวกัน และควรเป็นสีสุภาพในโทนที่เข้มขรึมสักหน่อย เช่น
ดำ กรมท่า เทาเข้ม อย่างสลับเสื้อสีหนึ่งกางเกงสีหนึ่งเหมือนโฆษกงานวัด หรือ
วอบบแวบวบบวนเป็นนักร้องลูกทุ่งหรือตลกคาเฟ่ และอย่าลืมพกที่จับฝุ่นไปด้วย
เพราะสีเข้มจับฝุ่นง่าย เสื้อโค้ทบางแบบบุข้างในด้วยขนสัตว์หรือผ้าใยถัก เราใส่
โค้ททับไว้พอเข้าตัวอาคารเขาให้ถอดแขวน เหลือแต่สูทเปล่า ๆ อาจพบว่ามี
ชุกเกะเป็นชนเต็มไปหมดจนดูคล้ายกับพัดกับสุนัขบ้ามาฝูงใหญ่ ๆ นอกจากนี้
หากวาระทางการในลักษณะการเข้าชมสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ หรือ ศาสนสถาน ต้องหา
ข้อมูลหรือสอบถามจากทางประเทศที่จะไปล่วงหน้าด้วยว่ามีข้อกำหนดหรือ
ข้อห้ามอะไรบ้าง เช่น กรณีประเทศมุสลิมสตรีควรแต่งกายมิดชิด ปิดแขน - ขา
และถ้าเข้าศาสนสถานก็ต้องเตรียมผ้าคลุมศีรษะไปด้วย มิฉะนั้น อาจถูกห้าม
เข้าสถานที่ หรือให้เข้าได้แต่ต้องเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มที่เขาเตรียมไว้ให้
กรณีหลังนี้ หากสถานที่นั้น ๆ เป็นสถานที่สำหรับนักท่องเที่ยว และเป็นที่ยินยม
มาก ๆ อาจได้รับเครื่องนุ่งห่มที่ไม่ถูกสุขลักษณะเท่าไร้นักจากการที่มีผู้
บริการเยอะแต่มีเวลาชกน้อย

๓. เสื้อผ้าไม่เป็นที่ทางการละเตรียมอะไรไปดี

เสื้อ : พิจารณาโอกาส + อากาศ + สภาพพื้นที่ (ในอาคารหรือที่โล่ง)
แล้วเตรียมให้พร้อมรับสภาพนั้น ๆ โดยทั่วไปแล้ว สำหรับเมืองหนาว เสื้อคอ
เต้าน่าจะง่ายที่สุดเพราะใส่เป็นตัวของสูทก็ได้ ถ้าหนาวจัดก็ใส่พูลโอเวอร์
(เสื้อสวมหัว) อีกชั้นก่อนใส่สูททับก็ได้ ถ้าจะใส่เสื้อยืดก็ต้องเนื้อหนาสักหน่อย
และต้องกระชับตัวมากพอที่จะกันไม่ให้ลมผ่านไปเข้าถึงผิว ส่วนเสื้อที่เป็น
สักหลาดหรือวูล (ผ้าขนสัตว์) ก็ใช้ได้ดี เสื้อไหมพรมไม่แนะนำให้ใส่แบบเดี่ยว ๆ
โดยไม่มีชุดชั้นรองหรือชั้นทับ เพราะเมื่อสวมเข้ากับตัวแล้ว ตาของลายที่ถักไว้
จะถ่างออกตามรูปทรงของผู้ใส่ เป็นผลให้ลมเย็นจัดแทรกเข้ามารอบทิศทาง

ให้ความรู้สึกเหมือนโดนเข็มพิษแทงรอบตัว แต่ก็มีนะที่เป็นเสื้อใยถักคล้าย ๆ โหม
พรมแต่ถักใยแน่นมาก ๆ ซึ่งมักตัดเย็บเป็นเสื้อคอเต่า แบบนี้ใช้เดี่ยวได้
(จะบอกยี่ห้อก็เกรงจะกลายเป็นการโฆษณาไป บอกได้แต่ว่าไม่ใช่ของผลิตใน
ประเทศเรา) ถ้าในการเดินทางมีกำหนดการที่ต้องได้ลม เสื้อหนาวหรือเสื้อคลุม
ประเภทที่มีหมวกในตัวก็มีประโยชน์

กางเกง : วาระไม่เป็นทางการที่ล้าลองมาก ๆ ใส่กางเกงยีนส์น่าจะดี
ใครจะเทใส่กางเกงหนังก็ตามสะดวก แต่หนังถ้าใส่นาน ๆ จะอบ ไม่สบายตัว

เสื้อกันหนาว : ถ้ากันหนาวจากด้านใน ควรมีชุดลองจอห์น (long
John) ซึ่งเป็นชุดเสื้อแขนยาวกับกางเกงขายาวผ้ากระชับแนบลำตัว สามารถ
ใช้เป็นตัวในแล้วสวมเสื้อปกติไว้ด้านนอกอีกชั้นหนึ่ง (หรือหลายชั้นก็ได้ตาม
อหิยาศัย) ก็ได้ ลองจอห์นนี้ไม่ควรยืมของใครเพราะมันยึดตามสภาพสรีระ
ถ้ายืมของคนที่ยาวกว่าก็จะใส่ไม่ได้ ถ้ายืมของคนที่มีพุงมากกว่า พุงอ้วน ๆ ของเรา
จะทำให้ชุดเขาพัง ซื่อเองเหอะ ชุดนี้ไม่กี่สตางค์หรอก ถ้าถามว่า “ใช้กางเกง
ยัดแทนได้มั๊ย?” ขอบอกว่า กางเกงยัดมีข้อเสีย ๓ ประการ คือ ๑) ไม่กระชับตัว
โดยบางครั้งถ้าจุดใดไม่พอดีกับตัวจะพองโป่งออกมา ๒) มีขอบกางเกงซึ่งเมื่อ
มาบวกกับขอบกางเกงตัวนอก (รวมกับขอบซีลลาวาหนานุ่มที่สะสมไว้ตาม
ธรรมชาติของบางคน) แล้วจะยิ่งพากันเทอะทะ และ ๓) กางเกงยัดเนื้อผ้ามัก
จะหนา และถ้าถามต่อว่า “แล้วกางเกงฟิตเนสล่ะใช้ได้หรือไม่?” ต้องบอกว่า
ธรรมชาติของคนต้องมีการระบายน้ำออกและรับน้ำเข้าอย่างสมดุล เพื่อรักษาระดับ
อุณหภูมิภายใน ร่างกายถึงจะสบาย กางเกงฟิตเนสใส่นานจะอบ พอขับเหงื่อ
ออกมาแล้วเจอกางเกงตัวนอกก็กักไว้ไม่ให้ระบายออกจะทำให้เหงื่อซึ่งมี
ความสกปรก มีเกลือ ซึมกลับเข้าไปอีกครั้งเท่ากับหมักของเสียไว้กับผิวหนัง
อีกทั้งกางเกงฟิตเนสยังมีความรัดตัวสูงมาก ใส่นาน ๆ ทรมาณน่าดู ถ้ากันหนาว
จากด้านนอก ใช้โอเวอร์โค้ท ซึ่งมีให้เลือกหลายแบบหลากหลายสไตล์ สุดแท้แต่ใคร
จะชอบ มีทั้งโค้ท สั้น - ยาว บาง - หนา แต่ที่นี้โค้ทบางแบบจะมีแขนสองชั้น
โดยชั้นในเป็นผ้ายัดหรือผ้าใยถัก จึงอยากจะแนะนำว่าก่อนเดินทางควรลองใส่
สูทที่จะใช้แล้วสวมโค้ทที่จะเอาไปทับเพื่อดูว่าสามารถใส่แขนลงไปได้หรือไม่
และแขนของเสื้อโค้ทจะดันแขนสูทให้ร่นขึ้นจนยับยู่ยี่หรือไม่

LIRT

คำแนะนำในการเลือกเสื้อผ้าที่จะนำไปก็คือเลือกกางเกงหรือกระโปรงที่เป็นสีพื้นฐานใส่ร่วมกับสีอื่น ๆ ได้ง่าย เช่น สีดำ น้ำตาล กรมท่า เพื่อที่จะได้ใส่ซ้ำผสมเข้ากับเสื้อตัวอื่น ๆ ได้ หรือไม่ก็จับคู่สีเสื้อผ้าที่สามารถแยกชิ้น “เครื่องนุ่ง” กับ “เครื่องห่ม” มาใส่สลับกันเหมือนเป็นชุดใหม่ได้ทุกวัน เป็นการประหยัดเนื้อที่ น้ำหนัก และยังไม่ต้องนำเครื่องประดับ กระเป๋า รองเท้า ไปจำนวนมากอีกด้วย สำหรับการเลือกเนื้อผ้านั้น ถ้าไปหลายวันและไม่อยากบรรทุกระไรไปมาก แต่จะไปหาเวลาซักเอาข้างหน้า ลองพิจารณาผ้าไหมก็น่าจะดีนะ เพราะเป็นผ้าที่แห้งเร็ว แห้งได้ภายในชั่วข้ามคืน และดูแลไม่ยากอย่างที่คิด ถ้าเพียงแต่ซักแล้วอย่าบิด ให้ใช้มือบีบน้ำออก สะบัดให้เรียบโดยควรซักเสียก่อนจะอาบน้ำแล้วแขวนตากไว้ พอเราเปิดน้ำอุ่นอาบน้ำ ไอน้ำจะทำให้รอยยับคลายตัวและผ้าเรียบมากขึ้นอีก

ส่วนข้อควรระวังในการเลือกเสื้อผ้าคือ หลีกเลี่ยงการใช้ผ้าที่เป็นใยสังเคราะห์เพราะผ้าประเภทนี้ หากเจออากาศหนาวแบบแห้ง ๆ มาก ๆ (เช่น ฤดูหนาวในประเทศเขตทะเลทราย) จะเกิดไฟฟ้าสถิต เดินเหินหรือขยับตัวทีก็มีเสียงเปรี๊ยะ ๆ เหมือนไม้ขีดตุงเคลื่อนที่ยังไงยังงั้น

๔. อุปกรณ์กันหนาวอื่น ๆ เตรียมไปด้วย เช่น ผ้าพันคอ หมวกซึ่งควรเลือกที่กันหนาวได้ดี เช่น หมวกขนสัตว์ หมวกหนัง หมวกไหมพรม หมวกที่มีกระบังปิดหูสองข้างห้อยลงมาแบบมอญโกล หมวกที่ทอดด้านข้างหูให้ยาวลงมาพอปิดใบหูได้ ยังมีหมวกที่มีด้านข้างยาวผ่านปิดหูมาแล้วยังพันทบเป็นผ้าพันคอในตัวได้อีก หรือ ใช้หมวกร่วมกับการใส่ที่ครอบหู ที่ครอบหูก็มีหลายแบบ ทั้งแบบครอบหัวเหมือน headphone แล้วมีตลับครอบทรงสี่เหลี่ยมบ้าง กลมบ้าง เป็นตัวการ์ตูนก็เยอะ แบบนี้ดาราวัยรุ่นเกาหลีนิยม เมื่อกระแสเกาหลีฟีเวอร์มาถึงไทย วัยรุ่นไทยก็พลอยแห่อตามไปด้วย คนที่อายุมากแต่อยากกระซวกวัยจะใช้แบบนี้ก็ได้ (อย่าอายุเวลาเพื่อนแซวก็แล้วกัน) ที่ครอบหูแบบครอบจากหลังท้ายทอยมาก็มี สะดวกสำหรับผู้หญิงที่ผมยาวและต้องการความเนียนเพราะสามารถรวบผมมาปิดทับด้านนอกทำให้กระบังหน้าไม่ลัม สวอนหลังก็ยังแต่งตั้งดั้งเหมือนเดิม และมีสีให้เลือกเยอะ สีขิมแบบผู้ใหญ่ ๆ ก็มี ลุย ๆ อย่างลายพรางทหารหรือลายเสือก็หาได้ไม่ยาก

ปิดหัวแล้วมาดูเรื่องปิดมือ - เท้าบ้าง ถุงมือจำเป็นมาก จะใช้ถุงมือหนัง ผ้าถัก ผ้ายัด ฯลฯ ก็ได้ ถ้าจะยืมของใครก็ลองเทียบขนาดของมือ + ความยาวของข้อมือกับเขาเสียก่อน เพราะถุงมือมี size ถ้านิ้วเรายาวกว่าเขายืมเขามาแล้วจะใส่นิ้วเข้าไปไม่ได้ แต่ถ้านิ้วเราสั้นกว่าใส่แล้วจะเหลือถุงที่ปลายนิ้วพับปิดไปปิดมาเกะกะหยิบจับอะไรไม่ถนัด และสำหรับผู้หญิงถุงน่องเป็นปรากฏการณ์ที่ดีมากเพราะเส้นใยจะแน่นและมีความบาง ใส่ซ้อน ๒ - ๓ ชั้นก็ยังไม่ทอะ ถุงน่องแบบหนาสำหรับอากาศหนาวก็มีขายตามแผนกถุงน่องในห้างสรรพสินค้าทั่วไป การจะซื้อถุงน่องชนิดหนาถ้าเดินทางไปอยู่ระยะยาวหรือจะมีโอกาสไปเมืองหนาวอีกบ่อย ๆ ก็คุ้ม แต่ถ้าครั้งเดียวหรืออีกแค่ไม่กี่ครั้งซื้อลองจ่อห็นคุ้มกว่าเพราะหน้าหนาวในบ้านเราเองก็ยังเอามาใส่นอนได้ ส่วนถุงเท้าเอาไปช่วยให้อุ่นได้ ผู้หญิงที่ใส่ส้นสูงแล้วใส่รองเท้าทางการแบบแมน ๆ หน่อย ถุงเท้าสีเข้มเข้ากันก็จำเป็น ส่วนเวลานอนถ้ามีถุงเท้าผ้าสำหรับใส่นอนก็น่าจะเอาไป “เอาไปทำไม? เขาต้องเปิดฮีตเตอร์ให้ในห้องนอนให้อยู่แล้วนี่นา” ก็ฮีตเตอร์นี้แหละตัวดีดึงน้ำออกจากร่างกายคืนักแล เท้าคนอยู่ไกลหัวใจเลือดไปถึงได้ช้า เลี้ยงเท้าให้อุ่นได้ช้า ตื่นเช้ามา เท้าอาจจะเขียวแดงไปหน้าไปหลายซุ่ม เรื่องการนอนในห้องที่เปิดฮีตเตอร์นี้มีบางคนเคยได้ยิน (แล้วเอามาถาม) ว่า การเพิ่มความชื้นในอากาศด้วยการเอาอ่างใหญ่รองน้ำมาวางไว้ปลายเตียงจะช่วยได้ ใช่ค่ะ แต่ลองคิดดูก็แล้วกันวาระหว่างเอามาอ่างใส่กระเป๋ากับ

LIRT

ถุงเท้าสักคู่สองคู่อะไรจะง่ายกว่ากัน อีกประการหนึ่งคือก่อนนอนวางอ่างน้ำไว้ ตื่นมาจ้วงเวีย ๆ ลืมตัวนึกว่านอนอยู่ที่บ้าน ลุกพรวดเตะอ่างคว่าน้ำกระจาย ขอ เตือนไว้ก่อนว่าบางโรงแรมเค้าคิดค่าเสียหายไม่ใช่เท่าพื้นที่ของพรมที่เปียกน้ำ แต่คิดทั้งห้องหรือทั้งชั้นเพราะเขาทอพसानเป็นผืนเดียวกันหรือเป็นลายเฉพาะ ซึ่งถ้าเลอะเทอะแล้วเขาต้องลอกออกเปลี่ยนใหม่ทั้งหมด

๕. อะไรควรจัดลงกระเป๋าใหญ่

- ผลิตภัณฑ์ที่อยู่ในประเภท LAG ทั้งหมด (L = ของเหลว, A = ของที่มีการอัดอากาศลงไป เช่น สเปรย์ มูส, G = ของที่มีลักษณะเป็นครีมหรือเจล) เพราะเป็นกฎด้านการรักษาความปลอดภัยสากลค่ะ ใครติดน้ำพริกก็เอาลง กระเป๋าใหญ่ซะ เพราะน้ำพริกถือว่าอยู่ในประเภทครีมนะคะ ของประเภทนี้ หากจะนำติดตัวขึ้นเครื่อง ขนาดของแต่ละบรรจุภัณฑ์ต้องไม่เกิน ๑๐๐ มิลลิลิตร (๑๐๐ ซีซี) และต้องบรรจุภายในถุงพลาสติกใสขนาดไม่เกิน ๒๐ x ๒๐ ซม. ซึ่งเปิดปิดผนึกได้ (Transparent re-sealable plastic bag) หรือปิดผนึกแบบ ซิปล๊อค โดยขนาดของถุงต้องมีความจุไม่เกิน ๑ ลิตร และผู้โดยสาร ๑ ท่าน สามารถนำถุงพลาสติกใสขึ้นเครื่องได้ท่านละ ๑ ใบเท่านั้น ถุงซิปล๊อคบรรจุของ ประเภท LAGs นี้ต้องแยกออกจากกระเป๋าใส่กระຈาดที่เขาจัดไว้ให้ตอน จุดตรวจนรภัยด้วย

- ของที่จำเป็นในการใช้งานระหว่างเดินทาง /สิ่งจำเป็นสำหรับปฏิบัติภารกิจในต่างแดนครั้งนี้ทุกอย่าง ตามที่ list เอาไว้

- มีเกร็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ จากประสบการณ์ที่อยากจะเอ่ยถึง เช่น ถ้าจะเอาน้ำหอมไปจะจัดลงกระเป๋าเดินทางยังไงให้ปลอดภัยไม่แตก คำตอบคือหาอะไรที่กันกระแทกได้มาอุดรอบด้าน เช่น แผ่น bubble sheet (แผ่นพลาสติกที่มีเม็ดอากาศ ที่บางที่เด็กเอามาบีบเล่นดังเป๊าะเป๊าะ ๆ) ใช้ผ้าขนหนูพันรอบขวด ใช้ถุงเท้าประกบก็พอจะโอเค ส่วนผู้หญิงที่จะไปเจอ “วันเบา ๆ” ในช่วงนั้นพอดี ผ้าอนามัยที่เตรียมไปก็ใช้กันกระแทกได้ ผู้ชายยังง่ายใช้ถุงเท้าสวมรอบขวด (ซึ่งขวดน้ำหอมผู้ชายมักจะเป็นทรงเหลี่ยม) แล้วใส่ไว้ในรองเท้าคู่ที่จะลงกระเป๋า ส่วนรองเท้าจะแพ็คยังไงไม่ให้บี้แบน ก็ใช้ถุงเท้านั้นแหละม้วน ๆ ยัดเข้าไป ประหยัดเนื้อที่จัดเก็บแล้วยังรักษารูปทรงของรองเท้าได้ด้วยการจัดเตรียมเสื้อผ้า ถ้าคิด/วางแผนการใช้งานล่วงหน้าวันไหนจะใส่ชุดไหนแล้วเรียงไว้เลยก็จะช่วยให้สะดวกขึ้น เดินทางไปเมืองหนาว ใต้ท้องเครื่องบินซึ่งเย็นอยู่ตามปกติตามความสูงของเพดานบินก็ยิ่งเย็นและชื้นขึ้นอีก เสื้อผ้าใส่ในถุงพลาสติกไว้ก็ดีหรือใส่ถุงซิปล็อคขนาดใหญ่แบบที่เขาผลิตมาให้แพ็คเสื้อก็ได้ (ใส่แล้วม้วนไล่อากาศออกทางรูระบายอากาศ หรือใช้ท่อดูดลมดูดอากาศออกจะได้แพ็คเกจที่เล็ก+แบนราบ น้ำหนักน้อยลง และจัดเก็บง่าย) ถุงแบบนี้มีชื่อเรียกแตกต่างกันไปหลายแบบ เช่น บางทีก็เรียกว่า vacuum-packed bag หรือบางทีก็เรียกว่า compression bag แต่ก็ถุงแบบเดียวกันแหละ

๖. จัดอะไรลงกระเป๋าเล็กที่หิ้วขึ้นเครื่อง (handbag)

- เสื้อโค้ท : ถ้าไม่หอบไว้กับแขนก็ต้องไว้ใน handbag เพราะต้องใส่ก่อนลงจากเครื่องบิน เพื่อว่าเครื่องบินไม่ได้จอดเทียบบงวางแต่จอดกลางลานให้ต้องเดินไปหาอาคาร กว่าจะได้กระเป๋าที่ส่งเก็บใต้เครื่องเพื่อเอาเสื้อก็อาจจะหนาวตายก่อน หรือจับพลัดจับผลูกระเป๋าหลงทางไม่ตามมาด้วยล่ะยุ่งเลย การเก็บโค้ทลงแฮนด์แบ็ก ควรให้อยู่ในลักษณะไม่มีอะไรมาเกย มาซ้อน หรือมาทับมิฉะนั้นแล้วตอนดึงออกจากกระเป๋าอาจจะลากเอาของอื่น ๆ ออกมาพร้อมกัน เทกระຈาดบนเครื่องบินที่มีพื้นที่แคบ ๆ การก้มเก็บหรือมุดเก้าอี้ควานหาของตกเป็นอะไรที่ทุลักทุเลสุด ๆ เพราะฉะนั้น จัดวางลงไปให้หยิบง่าย ๆ หรือจะหิ้วใส่ถุงสูญไปก็ได้แล้วฝากให้พนักงานบนเครื่องบินเก็บให้ ตอนจะลงก็ขอคืนมาใส่ชะ

- ถ้าชี้หนาว และไม่ยากใช้ผ้าห่มของสายการบิน เตรียมผ้าพันคอผืนโต ๆ ที่ห่มได้ไปด้วย
- เสื้อผ้าพร้อมเปลี่ยน ๑ ชุด เพื่อฉุกเฉินกระเป๋าไม่ตามไป ยังมีสำรองไว้สำหรับช่วงรอกระเป๋า (ถ้าโชคดีหาเจอนะ) หรือซื้อใหม่หน่อยลง
- กรณีมีวาระงานทางการที่ต้องเข้าพบบุคคลสำคัญอยู่ในระยะอันใกล้กับเวลาที่ไปถึงที่หมาย ควรเตรียมของขวัญที่จะมอบสำหรับวาระนั้น ใส่ handbag ไปด้วย เพื่อนำกระเป๋าใหญ่หรือลังที่ใส่ของขวัญรวมออกไม่ทัน หรือมันไปหลงทางอยู่เสียที่ไหน จะได้มีของขวัญพร้อมใช้ในวาระแรก ไม่น่าแตกตั้งแต่เริ่ม
- ชุดชั้นใน อาจมีชุดชั้นในกระดาศไปเปลี่ยนก็ได้ (มีทั้งหญิงและชาย)
- สำหรับผู้หญิงอาจมีเครื่องสำอางแบบตลับพกพาไว้เติมกันโทรมแต่อย่าเอาแบบครีมหรือเจลหรือน้ำ ที่มีปริมาตรเกินข้อกำหนดไปก็แล้วกัน (บอกไว้ตรงนี้ ลิปสติคถือว่าอยู่ในประเภทครีมนะ) ดังนั้น พยายามพกชนิดที่มีขนาดเล็ก ๆ และต้องแยกใส่ถุงซิปล็อคตามมาตรฐานของทางฝ่ายรักษาความปลอดภัยดังที่กล่าวไปแล้ว เรื่องนี้แนะนำว่าให้ลองพิจารณาเครื่องสำอางหรือผลิตภัณฑ์ตัวอย่างที่เราแจกฟรีให้ทดลองเป็นซอง ๆ หรือที่ติดประกอบโฆษณาแทรกมาตามหน้านิตยสาร เก็บไว้บ้างหรือเปล่านั้น นำไปใช้แก้ขัดได้ดีเลย ไม่น่าหนักอีกต่างหาก บางสายการบินจะยอมให้นำของที่ซื้อจากร้านค้าปลอดภาษีของสนามบินนั้น ๆ ขึ้นเครื่องไปได้ แต่ก็ต้องมีขนาดปริมาตรไม่เกินกำหนดเช่นกัน และต้องใส่ถุงปิดผนึกพิเศษอีกแหละ แต่ก็มีบางประเทศที่ไม่อนุญาตให้นำของที่ซื้อจากร้านค้าปลอดภาษีของประเทศอื่นเข้าไป

๗. อื่น ๆ จากประสบการณ์

บางคนอาจมีปัญหากว่าถ้าห้ามนำผลิตภัณฑ์ประเภท LAGs ขึ้นไปในเครื่องแล้วบินกลางคืน ถึงเข้ากลิ่นปากไม่เน่าล่อยออกมาหรือ เรื่องนี้ถ้าโชคดี บางสายการบินจะมีแปรงสีฟัน + ยาสีฟันหลอดจิวตั้งไว้ในห้องน้ำ โดยมารยาทแล้วขอให้หยิบมาแค่ชุดเดียว อย่างก อย่าเห็นแก่ตัว อย่าใจดีเก็บไปฝากคนทางบ้านหรือหยิบเพื่อเพื่อน (ทางที่ดีบอกให้เพื่อนไปหยิบเอง จะได้ไม่ซ้ำซ้อนจนไปเบียดบังของที่ควรเป็นของคนอื่น) แต่ถ้าไม่มีบริการแบบนี้แล้วจะเตรียมไปเองก็อาจเตรียมยาสีฟันแบบครีมโดยเลือกหลอดเล็กที่สุด (เช่น หลอดที่มักขายคู่กับ

แปรงสีฟันขนาดเดินทาง) หรือยาสีฟันชนิดผงที่มีภาษาอังกฤษกำกับอยู่บนผลิตภัณฑ์ไป ไม่อย่างนั้นก็อมยาอม เลือดยาอมที่อินเตอร์ ๆ หน่อยซึ่งอยู่ในแพ็คเกจปิดผนึกจากผู้ผลิตน่าจะเอาขึ้นไปได้ หรือถ้าไม่แน่ใจก็อาศัยการบ้วนปากหลาย ๆ ครั้งก็แล้วกัน แต่ถ้าใครเงินหนาและพร้อมจะจ่ายเพื่อการนี้ ไปดูตามร้านขายยา+เครื่องมือแพทย์ ที่ใหญ่ ๆ บางร้านจะมีวัสดุทำความสะอาด + ซักกลิ่นปากที่ใช้เทคโนโลยีปล่อยประจุไฟฟ้า ลักษณะเป็นโลหะกลม ๆ คล้ายเหรียญสิบบาทหนา ๆ มีลายวน ๆ บนพื้นผิว ใส่ปากอมไม่กี่วินาที กลิ่นปากหายเกลี้ยง ใช้ซ้ำได้เรื่อย ๆ จนกว่าจะพังไปข้าง (อ่านตามโฆษณาเขาว่าอย่างนั้นนะ ไม่เคยใช้เหมือนกัน เพราะราคาहुโหดมาก ๆ ๆ ๆ ค่ะ น่าจะเฉียด ๆ หลักพัน)

แล้วกลิ่นเต่าละทำไง แนะนำว่าในวันเดินทาง ก่อนออกจากบ้านก็ใช้ยาปราบเต่าแบบ สเปรย์แป้งพ่นชะ จะระงับกลิ่นได้นานกว่าแบบแท่งครีม (สติ๊ก) หรือโรลออน แต่ถ้าขึ้นเครื่องแล้ว บังเอิญเต่าออกมาเดินพ่นพ่านเร็ว ก็เตรียมผ้าเย็นไปไว้เช็ดสักห่อหนึ่ง หรืออาจไม่ต้องเตรียมก็ได้แต่เข้าไปในห้องน้ำบนเครื่องเค้าจะมีโคลญจน์ให้ใช้หลังล้างมือ เอามาถูบ ๆ เก็บเต่ากลับเข้าคอกไปชั่วคราว (แต่วิธีนี้ระวังแพ้ รักแร้แสบ เดินแขนงาก็แล้วกัน)

หรือบางคนมีปัญหาติดยาหม่องยาดม โดยเฉพาะผู้หญิง ซึ่งยาดมแบบสูดดมไม่น่าจะเป็นปัญหา แต่บางคนติดกลิ่นของยาดมแบบน้ำ/เจล/ครีม ก็เลือกปริมาณที่สามารถเอาขึ้นเครื่องได้ ถ้าติดยาดมโบราณที่ทำจากสมุนไพร เช่น ยาดมส้มโอมือ หรือแพทย์แผนไทยต่าง ๆ ควรระวังประเทศที่มีกฎหมายห้ามนำผลิตภัณฑ์จากพืชเข้าประเทศด้วยทางที่ดีถ้าติดไปก็ใส่แดงในใบเข้าเมืองซะ แต่ถ้ากลัวมากกว่าจะพลาดแล้วถูกจับหรือถูกปรับ แต่ไม่ดมก็หายใจไม่สะดวก วิธีที่ง่ายวิธีหนึ่งคือ ซุปใส่สำลีแล้วใส่ถุงพลาสติกไป แต่มีข้อเสียชนิดหนึ่งคือ กลิ่นอาจจะระเหยออกเร็ว หยิบดมบ่อย ๆ ยังไม่ถึงปลายทาง กลิ่นจางหมดแล้ว (แต่ถ้าเป็นสำลีหน้าตัดเรียบไม่มีขุยแบบที่แนะนำไว้ตอนต้น อาจเก็บตัวยาได้นานกว่าหน่อย) หรือยังมีอีกทางหนึ่ง คือ ซื้อยาดมแบบที่เขาทำใส่แท่งสำลีอัดแข็งแท่งเล็ก ๆ ซายกันเป็นแพ็ค ๆ ละประมาณ ๑๐ ชิ้น ราคาเท่าที่เคยเห็นคือ ๖๐ บาทก็น่าจะใช้ได้ หรืออีกที สำหรับคุณผู้หญิง ลองหาฟัพฟองน้ำที่ไม่ใช้แล้ว (แต่ยังไม่เปื่อยยุ่ยเกินไป) นำมาทำความสะอาด ตากให้แห้ง แล้วใช้ยาหม่องน้ำเหาะให้ซึมเข้าไป (ไม่ต้องเยอะ) เสร็จแล้วหาล้างใส่อีกที (แต่จริง ๆ แล้วยาหม่องน้ำขวดเล็ก ๆ หรือตลับเล็ก ๆ ที่มีฉลากภาษาอังกฤษ ถ้าแสดงให้เขาดูตอนตรวจ ก็ไม่มีปัญหาอะไร บอกเพื่อไว้เท่านั้น)

๘. ข้อควรระวัง

- ยาประจำตัว ถ้าเป็นยาที่ต้องหยิบใช้บ่อย ๆ หรือยาที่ใช้ช่วยชีวิตในภาวะฉุกเฉิน เช่น ยาพ่นจมูก ยาอมใต้ลิ้นของโรคหัวใจ ยาสำหรับเบาหวาน ยาลดความดัน ฯลฯ ขอใส่กระเป๋าสะพายติดตัวหรือกระเป๋าเลื้อยจะดีกว่า จะได้หยิบใช้ได้ทันที ในเรื่องการนำยาขึ้นเครื่องบินนี้แนะนำว่าควรเป็นยาที่อยู่ในบรรจุภัณฑ์ที่ฉลากมีชื่อยา + ส่วนประกอบเป็นภาษาอังกฤษกำกับไว้ เช่นถ้าเป็นแผงก็เอาไปทั้งแผง อย่ามีแต่เม็ดยาใส่ซองไปเฉย ๆ พิสูจน์ไม่ได้ว่าเป็นยาอะไร อาจจะนำเข้าเมืองไม่ได้

- ข้อควรระวัง คือ อย่าใส่ของลงกระเป๋าเล็กหัวขึ้นเครื่องจนหนักเกินไป แม้ว่าเขาจะอนุญาตให้ใส่ได้ถึง ๗ กิโลกรัมก็เถอะ เพราะหากอากาศแปรปรวน ตกหลุมอากาศบ่อย ๆ กระเป๋าที่หนักเกินเหตุอาจกระแทกฝาครอบช่องเก็บของจนเปิดออกแล้วร่วงลงมา ที่นี้ละก็หัวใครหัวมัน หลบกันให้ดีหนีไม่ทันอาจตายได้ และอย่าลืมล็อคกระเป๋าด้วย เพื่อกันของ ๆ เราหายไปของ ๆ ใคร (ก็ไม่รู้ และไม่ยอมได้ เพราะผิดกฎหมาย) มาอยู่ในกระเป๋าของเรา

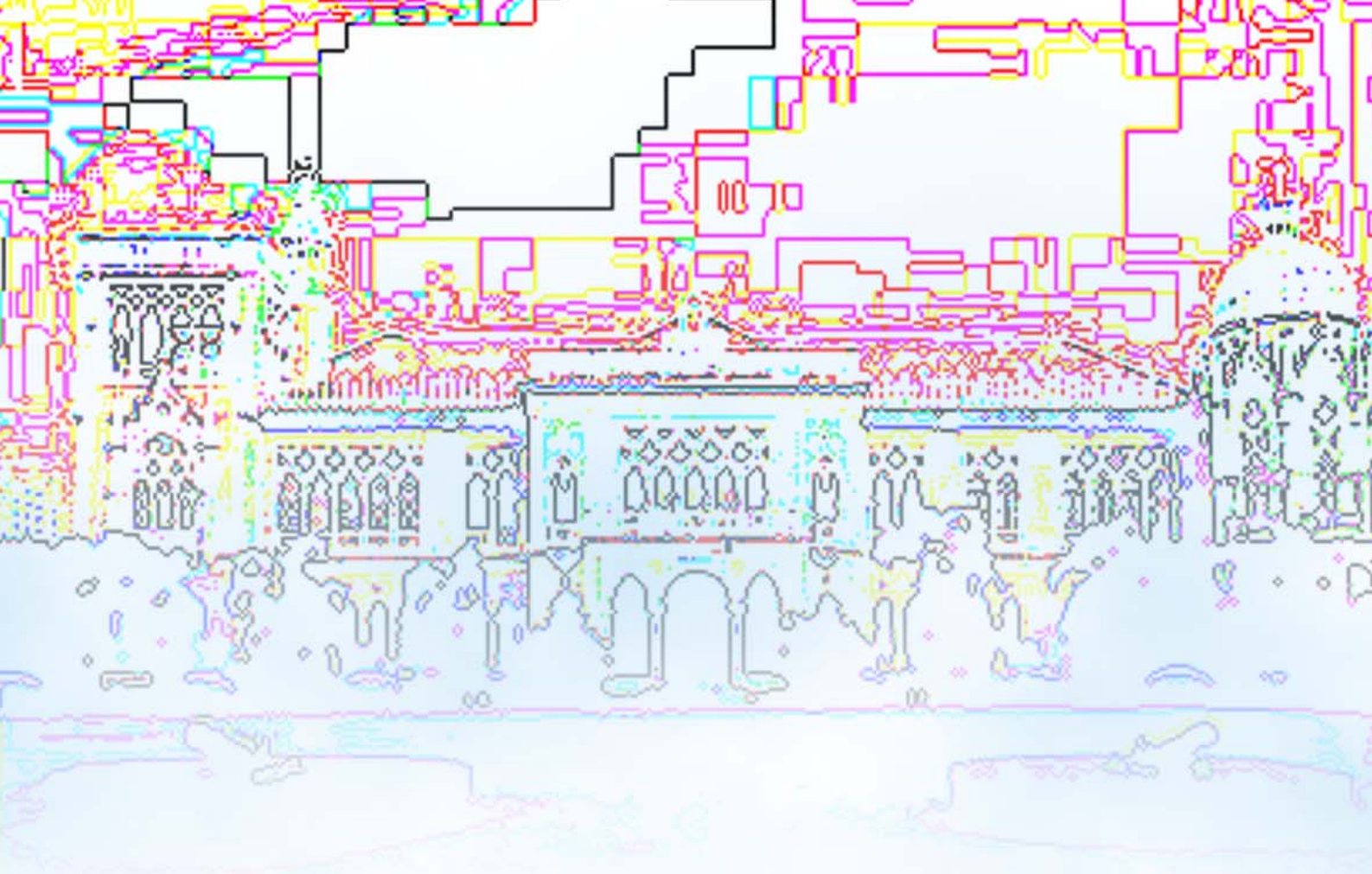
- และแน่นอน ใครที่ใช้กระเป๋าเดินทางใหญ่แบบล้อคด้วยแม่กุญแจ ควรพกกุญแจไว้ในกระเป๋าสะพายหรือกระเป๋าที่ถือขึ้นเครื่อง กล่าวคือ กระเป๋าใบไหนก็ได้ที่อยู่กับตัว บางคนเผลอเอาลูกกุญแจใส่กระเป๋าใหญ่เสร็จแล้วปิดกระเป๋าล็อคแม่กุญแจ ปีก! เสร็จเลย ถึงที่หมายแล้วเปิดกระเป๋าไม่ได้ต้องงัด/ตัดกุญแจ ลำบากมิใช่น้อยเลย กระเป๋าพังอีกต่างหาก

- อีกเรื่องหนึ่งที่พึงระวังอย่างมาก คือ สินค้าละเมิดลิขสิทธิ์ หรือเรียกกันว่า “ของก๊อป” (copy) ที่ซื้อมาจากตามข้างทาง หรือ แหล่งขายของประเภทนี้ทั้งในเมืองไทยและประเทศอื่น ๆ ที่มีชื่อเสียงทางก๊อปปีสินค้าแบรนด์เนม ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า อุปกรณ์แต่งกาย กระเป๋า เข็มขัด รองเท้า นาฬิกา ฯลฯ ถ้าเผลอถือเข้าไปประเทศ/กลุ่มประเทศผู้ผลิต มีสิทธิโดนจับที่ด่านตรวจคนเข้าเมือง และต้องจ่ายค่าปรับในอัตราที่สูงมาก หรืออาจมีโทษอย่างอื่นด้วย

หวังว่าข้อมูลเหล่านี้น่าจะมีประโยชน์ในการคลายความกังวล หรือ ช่วยเตือนความจำในการเตรียมการสำหรับบางคนที่กำลังจะเดินทางไปเมืองหนาวได้บ้างไม่มากก็น้อยนะคะ

- ที่มาของข้อมูล - ประสบการณ์ตรง
- การแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเพื่อนที่เป็นนักเดินทางบ่อยครั้ง
 - เว็บไซต์ <http://www.wattanasatit.com>
(เลือก“เกร็ดท่องเที่ยว”)
 - เว็บไซต์ <http://www.alltraveltips.com/clothing.shtml>
- ปรับปรุงข้อมูลล่าสุด เมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๑

๙ มนิตีบัญญัติ

Legislative Institutional Repository of Thailand

กฎหมายน่ารู้ ตอนที่ ๑

วิวัฒนาการของกฎหมาย

เรียบเรียงโดย สำนักกฎหมาย

เมื่อก่อนที่ไทยจะมีอักษรใช้ชนชาติไทยเราก็มีกฎหมายใช้อยู่แล้ว กฎหมายในสมัยนั้นมีทั้งที่สร้างขึ้นเองและได้รับอิทธิพลจากกฎหมายของประเทศอื่น ทั้งนี้การมีกฎหมายก็เพื่อธำรงรักษาและสร้างความมั่นคงให้กับอาณาจักรนั่นเอง

กฎหมายก่อนประวัติศาสตร์

นักประวัติศาสตร์สันนิษฐานว่าคนไทยอพยพเข้ามาในดินแดนสุวรรณภูมิจากทางภาคใต้ของจีนเมื่อราวปี พ.ศ. ๑๓๐๐ ถึง ๑๔๐๐ การดำเนินชีวิตโดยทั่วไปคงจะอยู่ภายใต้ชนบทรรมนิยมประเพณี การค้นคว้ายังไม่พบหลักฐานพิสูจน์ได้ว่าเรามีระบบกฎหมายที่ชัดเจนเช่นที่ปรากฏในภูมิภาคอื่นของโลกเช่นในสมัยกลางของยุโรป (Middle Ages) ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและผู้อยู่ใต้ปกครองคงจะถูกรอบงำด้วยศาสนาและวัฒนธรรมเป็นส่วนใหญ่

LIRT

กฎหมายสมัยสุโขทัย

เมื่อพ่อขุนรามคำแหงทรงคิดลายสือไทยขึ้นเมื่อประมาณ พ.ศ. ๑๘๒๖ โดยนำเอาอักษรขอมมาดัดแปลง เราจึงเริ่มบันทึกกฎหมายต่าง ๆ เข้าไว้ในภาษาไทย

มีข้อความว่ากฎหมายในยุคสุโขทัยมีร่องรอยมาจากคัมภีร์พระธรรมศาสตร์ของฮินดู มีข้อสังเกตว่าคัมภีร์พระธรรมศาสตร์ดังกล่าวเรามีได้เอามาจากอินเดียโดยตรง หากแต่ถูกแปลเป็นภาษามอญก่อนและไทยเราได้ถอดเอามาจากมอญอีกทอดหนึ่ง เนื่องจากการส่งทอดกันต่อ ๆ มาเช่นนี้ทำให้คัมภีร์พระธรรมศาสตร์ในภาคภาษาไทยต่างจากต้นตำรับไปบ้าง เพราะเมื่อมีการแปลและการใช้ผู้ที่เกี่ยวข้องก็เลือกรับเอา และเสริมแต่งให้เหมาะสมกับความนิยมและสอดคล้องกับบรรยากาศและความเหมาะสม ทั้งนี้โดยยึดถือปัจจัยต่าง ๆ เช่น ศาสนา และขนบธรรมเนียมเป็นหลัก เป็นที่ยอมรับกันไว้ว่าศิลาจารึกก็เป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นว่าในสมัยสุโขทัยได้มีกฎหมาย ซึ่งมีอยู่หลายประเด็น เช่น เรื่องการงดเก็บภาษี เสรีภาพในการค้าขาย มรดก เป็นต้น

ตัวอย่างเช่น การเสนอเรื่องราวร้องทุกข์ หรือที่เรียกเป็นทางการว่าการทูลเกล้าฯ ถวายฎีกา ดังข้อความในศิลาจารึกว่า

“ในปากประตูมีกระดิ่งอันแขวนไว้นั้น ไพร่ฟ้าหน้าปกกลางบ้านกลางเมืองมีถ้อยมีความเจ็บท้องข้องใจ มักจะกล่าวถึงเจ้าถึงขุนบไ้ ไปสั่นกระดิ่งอันท่านแขวนไว้ พ่อขุนรามคำแหงเจ้าเมืองได้ยินเรียก เมื่อถามสวนความแค้นด้วยชื่อ ไพร่ในเมืองสุโขทัยนี้จึงชม”

ข้อความข้างต้นนี้นับว่าเป็นแม่แบบของการร้องทุกข์ และได้ปฏิบัติต่อกันเรื่อยมาในสมัยอยุธยา - ต้นรัตนโกสินทร์ จนถึงปัจจุบัน

กฎหมายสมัยอยุธยา

สมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๑ (พระเจ้าอู่ทอง) ได้สร้างกรุงศรีอยุธยาเป็นเมืองหลวงเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๑๘๙๓ จากการที่ได้ติดต่อกับอาณาจักรขอมซึ่งมีประเพณีและวัฒนธรรมที่เข้มข้นไปด้วยลัทธิฮินดูนิยม จึงรับเอาอารยธรรมขอมและฮินดูเข้ามาไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี พ.ศ. ๑๙๓๖ พระเจ้าบรมราชาที่สองทรงตีเมืองนครธม ซึ่งเป็นราชธานีของขอมได้ และได้กวาดต้อนเอาบรรดาบุโรหิตและพราหมณ์เข้ามาไว้ในกรุงศรีอยุธยาเป็นอันมาก ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จสวรรคต สมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ พระราชโอรสได้

ขึ้นครองราชย์สืบต่อมา แต่เนื่องจากยังทรงพระเยาว์ ที่ปรึกษาทั้งหลายซึ่งเป็นพราหมณ์ปุโรหิต จึงได้ถวายคำแนะนำตามคติของขอมซึ่งปฏิบัติกันอยู่ในเมืองนครธมเริ่มความคิดในเรื่องเทวราช พระเจ้าแผ่นดินเป็นเทพเจ้าในสรวงสวรรค์แบ่งภาคลงมาเกิด โดยอาศัยพราหมณ์เป็นเจ้าดำรับการปกครองเริ่มมีการปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชขึ้น

ระบบกฎหมายในสมัยอยุธยาเกี่ยวข้องกับปัจจัยสำคัญ ๒ ประการ คือ

(๑) คัมภีร์พระธรรมศาสตร์

ในทางทฤษฎีพระธรรมศาสตร์เป็นแนวทางของการเมืองและกฎหมายระบุดึงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐและเอกชน มุ่งสร้างบรรทัดฐานแก่ผู้นำที่จะใช้ปกครองพลเมือง พระธรรมศาสตร์ได้เปลี่ยนความสัมพันธ์แต่เดิมจากการที่ผู้ปกครองคือพ่อปกครองลูกเป็นพระเจ้าแผ่นดินในอุดมคติซึ่งจะต้องปกครองไพร่ฟ้าประชาชนด้วยความยุติธรรม

(๒) พระราชศาสตร์

พระราชศาสตร์ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของระบบกฎหมายไทยโบราณ ซึ่งได้แก่พระบรมราชวินิจฉัยใน อรรถคดีของพระมหากษัตริย์ทั้งหลาย ซึ่งเกิดมีขึ้นและ สะสมกันต่อ ๆ มามีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็นอันมาก โดยมีหลักการว่าจำเป็นต้องสอดคล้องกับพระธรรมศาสตร์ด้วย

สำหรับเนื้อหานั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับ กฎเกณฑ์แห่งการปฏิบัติราชการ กฎมนเทียรบาล กฎเกณฑ์เรื่องที่ดินและสถานภาพของบุคคลในสังคม

โดยสรุป พระราชศาสตร์ คือ กฎหมายซึ่ง พระเจ้าแผ่นดินสร้างขึ้นจากการวินิจฉัยอรรถคดีต่าง ๆ ส่วนพระธรรมศาสตร์นั้นเป็นประกาศิตจากสวรรค์ ซึ่งผู้ใดจะล่วงละเมิดมิได้

กฎหมายที่สำคัญ ๆ ได้แก่

กฎหมายลักษณะพยาน กฎหมายลักษณะอาญาหลวง กำหนดโทษสำหรับการกระทำความผิด ลักษณะฟัวเมีย ลักษณะโจร ฯลฯ กฎหมายเหล่านี้เรียกชื่อรวม ๆ ว่า “พระราชกำหนดบทพระอัยการ หรือพระราชกำหนดกฎหมาย”

กฎหมายสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ ตอนต้น (รัชกาลที่ ๑ - รัชกาลที่ ๓)

ก) ประวัติความเป็นมาของกฎหมายตราสามดวง

มูลกำเนิดของกฎหมายตราสามดวงได้แก่กฎหมายทั้งหลายที่มีมาอยู่ก่อน พ.ศ. ๒๓๔๗ ซึ่งเป็นปีที่ได้มีการชำระสะสางครั้งใหญ่ในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรี กฎหมายเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นกฎหมายสมัยอยุธยา หลังจากกรุงศรีอยุธยาแตกใน พ.ศ. ๒๓๑๐ นั้น ตัวบทกฎหมายต่าง ๆ ถูกเผาทิ้งเสียไปจำนวนมาก สันนิษฐานว่าเหลืออยู่ไม่ถึงสิบส่วน ความพยายามที่จะรวบรวมส่วนที่เหลือได้กระทำขึ้นครั้งแรกในสมัยสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช โดยการตามหาจากเมืองต่าง ๆ ที่มีได้เสียแก่พม่า เช่น ได้จากนครราชสีมา ๓๔ เล่ม จากเมืองเพชรบูรณ์ ๑๖ เล่ม จากเมืองจันทบุรี ๕ เล่ม รวมทั้งหมด ๕๕ เล่ม การชำระกระทำโดยลูกขุนกรุงเก่าที่รอดพ้นจากการถูกพม่าฆ่าหรือจับเป็นเชลย ลูกขุนเหล่านี้ตรวจเห็นว่าถูกต้องแล้วจึงใช้ตลอดมาในสมัยพระเจ้ากรุงธนบุรี

กฎหมายตราสามดวงที่ได้ชำระขึ้นใหม่นี้ ประกอบด้วย พระธรรมศาสตร์ สมัยกรุงศรีอยุธยา ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ธรรมลัตถัมภ์” อันได้แก่หลักนิติธรรมเดิม ซึ่งแปลมาจากคัมภีร์ธรรมศาสตร์ภาษามอญ และพระราชศาสตร์ หรือ “ราชลัตถัมภ์” กล่าวคือ พระราชวินิจฉัยและพระราชโองการ อันเป็นพระราชอำนาจที่พระมหากษัตริย์จะต้องทรงใช้ให้ถูกต้องกับหลักความยุติธรรม

นอกจากนี้กฎหมายตราสามดวงก็ยังบรรจุพระราชกำหนดบทพระอัยการซึ่งมีอยู่และเป็นที่รู้จักกันในสมัยนั้นไว้ด้วย

ตราสามดวง ได้แก่

๑. ตราราชสีห์ เป็นสัตว์ในวรรณคดีไทย เป็นตราประจำตำแหน่งสมุหนายก ต่อมาเป็นตราของกระทรวงมหาดไทย

๒. ตราคชสีห์ เป็นสัตว์ในวรรณคดีไทย เช่นกัน ต่างจากราชสีห์ตรงที่มีงวง ตรงกับคำว่า “คช” ซึ่งแปลว่าช้าง เป็นตราประจำตำแหน่งสมุหพระกลาโหม ต่อมาเป็นตราของกระทรวงกลาโหม

๓. ตราบัวแก้ว คือเทวดาถือดอกบัว เป็นตราประจำตำแหน่งโกษาธิบดีต่อมาเป็นตราของกระทรวงต่างประเทศสาเหตุที่ประทับตราทั้งสามก็เพื่อกันการปลอมแปลง และยืนยันความแท้จริง เมื่อมีการอ้างอิง หรือนำกฎหมายดังกล่าวไปใช้

ภายหลังกฎหมายตราสามดวงแล้ว กฎหมายอื่นที่ตราขึ้นในสมัยรัชกาลที่ ๑ คือ พระราชบัญญัติบ่อนเบี้ย พ.ศ. ๒๓๓๗ ในรัชกาลที่ ๒ มีกฎหมายห้ามไม่ให้ซื้อฝิ่น ขายฝิ่น สูบฝิ่น (พ.ศ. ๒๓๕๔) ในรัชกาลที่ ๓ มีกฎหมายโจรห้าเส้น (พ.ศ. ๒๓๘๐)

ระบบประมวลกฎหมาย (รัชกาลที่ ๔ - ปัจจุบัน)

สมัยรัชกาลที่ ๔

ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ เป็นยุคที่ไทยเริ่มรับแนวความคิดของทางตะวันตก ด้วยพระองค์ในขณะที่ยังทรงผนวชอยู่ในสมณเพศนั้น ได้ทรงศึกษาภาษาต่างประเทศอย่างแตกฉาน นับเป็นพระมหากษัตริย์ไทยพระองค์แรกที่สามารตรัสและทรงพระอักษรในภาษาต่างประเทศได้ ทรงเห็นความจำเป็นที่เราจะต้องปรับตนให้ทันอารยธรรมทัดเทียมกับของตะวันตก ทรงเข้าใจว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับระเบียบแบบแผนต่าง ๆ ในทางกฎหมายนั้น มิได้คงที่ตายตัว แต่เปลี่ยนแปลงได้ตามศีลธรรมความรู้สึกประเพณี และความก้าวหน้าในอารยธรรม กฎหมายไทยจึงเปลี่ยนรูปไปโดยถือหลักความยุติธรรมเหนือกว่าข้อบัญญัติแห่งพระธรรมศาสตร์ในการก่อให้เกิดกฎหมายสมัยของพระองค์ พระมหากษัตริย์เริ่มทรงใช้อำนาจบัญญัติกฎหมายโดยแท้จริง ทรงเห็นว่ากฎหมายเก่าและจารีตประเพณีเดิมจำเป็นต้องแก้ไขกฎหมายที่ปรับปรุงใหม่จึงเกิดขึ้นเพื่อแก้ไขบทเก่า ๆ โดยอ้างความจำเป็นเพื่อตอบสนองความต้องการอย่างใหม่ของชุมชนและความยุติธรรม

สมัยรัชกาลที่ ๕

ในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัด คือ พระราชบัญญัติพิภตเกษียณอายุลูกทาส ลูกไทย กฎหมายนี้เป็นขั้นแรกของการที่จะดำเนินไปสู่การยกเลิกทาสอันเคยเป็นลักษณะสำคัญในกฎหมายเก่า เมื่อเปรียบเทียบระหว่างรัชกาลที่ ๔ และรัชกาลที่ ๕ เราพบว่า รัชสมัยของรัชกาลที่ ๔ การเปลี่ยนแปลงเป็นไปในรูปการปรับปรุงแก้ไขเฉพาะส่วน แต่ในรัชกาลที่ ๕ เป็นการเปลี่ยนแปลงพร้อมกันไปในทุกส่วนครบถ้วนในเชิงนิติศาสตร์ ซึ่งทำให้ยุคของกฎหมายเก่าหมดไปพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงปฏิรูปกฎหมายโดยได้มีการร่างกฎหมายขึ้นใหม่ที่สำคัญ กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงตั้งคณะกรรมการตรวจชำระและร่างกฎหมายขึ้นคณะหนึ่งในปี พ.ศ. ๒๔๔๐ ประกอบด้วยนักกฎหมายชั้นนำของไทยและของต่างประเทศ คณะกรรมการชุดนี้ได้เลือกร่างกฎหมายลักษณะอาญา ก่อนกฎหมายฉบับอื่น โดยร่างเป็นภาษาอังกฤษก่อนแล้วแปลเป็นภาษาไทย เสร็จเรียบร้อยเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๐ จากนั้นก็พิมพ์เป็น ๓ ภาษา คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส แล้วนำขึ้นทูลเกล้าถวายและได้ทรงประกาศใช้เป็นประมวลกฎหมายฉบับแรกเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๑ เรียกประมวลกฎหมายฉบับแรกนี้ว่า “กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. ๑๒๗” นับว่าเป็นกฎหมายที่ทันสมัยยิ่งในสมัยนั้น เพราะได้นำเอาหลักกฎหมายอาญา อันเป็นที่นิยมกันในประเทศต่าง ๆ มาพิจารณาตัดแปลงให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของสังคมไทยขณะนั้น **กฎหมายฉบับนี้ถือว่าเป็นประมวลกฎหมายที่แท้จริงฉบับแรกของไทย** มีทั้งสิ้นรวม ๓๔๐ มาตรา เมื่อเปรียบเทียบกับประมวลกฎหมายอาญาของต่างประเทศ เช่น ฝรั่งเศส เยอรมัน ญี่ปุ่น หรืออินเดียแล้วย่อมเห็นได้ว่ากฎหมายลักษณะอาญาฉบับนี้มีบทบัญญัติที่สั้น กระชับรัดกุม เข้าใจง่าย และสะดวกแก่การใช้มากกว่ากฎหมายอาญาของประเทศใด ๆ ประมวลกฎหมายฉบับนี้ได้ใช้บังคับมาถึง พ.ศ. ๒๔๘๖ จึงได้มีการปรับปรุงใหม่ ฉบับใหม่เรียกว่า “กฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. ๒๔๘๖” และได้ใช้ต่อมาจนถึง พ.ศ. ๒๔๙๙ จึงได้มีการปรับปรุงใหม่อีกครั้งให้ทันสมัยยิ่งขึ้น และกฎหมายฉบับนี้ก็คือประมวลกฎหมายอาญา ฉบับที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ซึ่งเริ่มบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นต้นมา

สมัยรัชกาลที่ ๖

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงดำเนินงานร่างประมวลกฎหมายที่สำคัญ คือ ร่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ สำหรับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ฉบับนี้ มิได้แยกออกเป็นประมวลกฎหมายสองฉบับเหมือนดังของฝรั่งเศส เยอรมัน และญี่ปุ่น เนื่องจากการค้าของไทยในขณะนั้นไม่กว้างขวางจนต้องได้รับความคุ้มครองทางด้านการพาณิชย์เป็นพิเศษจึงรวมอยู่ด้วยกันกับกฎหมายแพ่งเช่นเดียวกับประมวลกฎหมายของสวิส ประมวลกฎหมายฉบับนี้มีความยาวมากถึง ๑๗๕๕ มาตรา และใช้เวลาร่างนานถึง ๓๐ ปีเศษจึงเสร็จสมบูรณ์ทั้ง ๖ บรรพ คือ บรรพ ๑ หลักทั่วไป บรรพ ๒ หนี้ บรรพ ๓ เอกเทศสัญญา บรรพ ๔ ทรัพย์สิน บรรพ ๕ ครอบครัว และ บรรพ ๖ มรดก สาเหตุที่ใช้เวลานานก็เนื่องจากการเป็นประมวลกฎหมายที่มีความ

ยาวมาก ในระหว่างร่างเกิดความขัดแย้งในระหว่างกรรมการมีการเปลี่ยนตัว กรรมการร่างกฎหมาย และมีการแก้ไขบางส่วนจึงเสร็จล่าช้าออกไปอีก บรรพ ๑ และ ๒ ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๔๘๖ บรรพ ๓ ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๔๘๗ บรรพ ๔ ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๔๘๓ และบรรพ ๕ - ๖ ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๘๗ จึงเป็นอันครบถ้วน เป็นประมวลกฎหมายที่สมบูรณ์เช่นเดียวกับประมวลกฎหมายของต่างประเทศ หลักสำคัญที่ผู้ร่างคำนึงถึงอยู่เสมอก็คือกฎหมายต้องเหมาะสมกับสภาพสังคมไทย โดยถือกฎหมายเดิมของไทยในสมัยก่อนเป็นหลัก ดังนั้นการร่างประมวลกฎหมายในส่วนบรรพ ๔ บรรพ ๕ และบรรพ ๖ จึงต้องศึกษากฎหมายเดิมเพื่อจะได้ดัดแปลงกฎหมายเดิมให้เข้ากับหลักสากล เช่น เดิมชายไทยมีภรรยาชอบด้วยกฎหมายได้หลายคน แต่ในบรรพ ๕ ของประมวลกฎหมายฉบับใหม่ได้เปลี่ยนแปลงระบบครอบครัวไทยให้เข้ากับหลักสากล กล่าวคือให้ชายไทยมีภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายเพียงคนเดียว ส่วนวิธีการร่างนั้นเนื่องจาก กรรมการร่างกฎหมายหลายคนเป็นชาวต่างประเทศ จึงร่างบรรพ ๑ - ๔ เป็นภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษากลางก่อนแล้วจึงแปลเป็นไทย เฉพาะบรรพ ๕ - ๖

นั้นร่างเป็นภาษาไทยเลย เนื่องจากกรรมการร่างที่เป็นคนไทยมีความสามารถ
ยกร่างได้เอง จึงไม่ต้องให้ชาวต่างชาติมาช่วยยกร่างก่อน และอีกทั้งกฎหมาย
ครอบครัวและมรดกเป็นเรื่องความเป็นอยู่ของคนในสังคมไทย มิใช่หลัก
กฎหมายที่ต้องหยิบยืมมาจากต่างประเทศ จึงไม่จำเป็นต้องอาศัยชาวต่าง
ประเทศมายกร่างดังเช่นเรื่องอื่น ๆ ประมวลกฎหมายฉบับนี้มีอายุยืนยาว แม้
ในปัจจุบันก็ยังใช้อยู่ เพียงแต่มีการแก้ไขบ้างเป็นครั้งคราวให้เหมาะสมกับ
สภาพสังคมที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัย เช่น ได้มีการแก้ไข บรรพ ๕ เมื่อวันที่ ๕
ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

ประมวลกฎหมายอื่นที่นับว่ามีความสำคัญเช่นเดียวกันกับสอง
ประมวลกฎหมายที่กล่าวมา ก็คือประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและ
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งได้ยกร่างขึ้นในระยะเวลาเดียวกับ
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้ยกร่างเสร็จ และประกาศใช้พร้อมกันเมื่อ
พ.ศ. ๒๔๗๗ และยังคงใช้เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

อำนาจอธิปไตย

เรียบเรียงโดย คณะทำงานบริหารการจัดการความรู้
สำนักกรรมสิทธิการ ๒

อำนาจอธิปไตย (Sovereignty) หมายถึง อำนาจสูงสุดในการปกครองรัฐ ดังนั้น สิ่งอื่นใดจะมีอำนาจยิ่งกว่าหรือขัดต่ออำนาจอธิปไตยหาได้ไม่ คำว่า **“อธิปไตย”** ในหลักธรรมทางพระพุทธศาสนามี ๓ อย่าง ได้แก่

๑. อัตตอธิปไตย คือการปกครองที่ถือตามความต้องการของตนเอง หรือคนส่วนน้อยเป็นใหญ่ แบบราชาคณา

๒. โลกาธิปไตย หมายถึงการปกครองที่ถือตามความต้องการของคนส่วนมาก หรือประชาธิปไตยเป็นใหญ่

๓. ธรรมมาธิปไตย หมายถึงการปกครองที่ถือตามความถูกต้องเป็นธรรม หรือปัจเจกชนเป็นใหญ่ (สมัชชา เน้นการขอความร่วมมือ ทุกคนมีสิทธิที่จะให้ร่วมมือหรือไม่ให้) โดยที่ถือการอยู่ร่วมกันในสังคมโดยถือคุณธรรมในใจ (หิริ) สูงกว่ากฎหมาย (โอดตปปะ) แบบจักรพรรดิหรือเลขาธิการ (การปกครองที่จารีตประเพณีใหญ่กว่าอำนาจกฎหมาย)

อำนาจอธิปไตย ย่อมมีความแตกต่างกันไปในแต่ละระบอบการปกครอง ตัวอย่างเช่น ในระบอบประชาธิปไตย อำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชน กล่าวคือ ประชาชนคือผู้มีอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ ในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ อำนาจอธิปไตยเป็นของพระมหากษัตริย์ คือ กษัตริย์เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ เป็นต้น

อนึ่ง อำนาจอธิปไตยนี้ นับเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดของความ เป็นรัฐ เพราะการจะเป็นรัฐได้นั้น นอกจากต้องประกอบด้วย อาณาเขต ประชากร และรัฐบาลแล้ว ย่อมต้องมีอำนาจอธิปไตยด้วย กล่าวคือ ประเทศนั้นต้องเป็น

ประเทศที่สามารถมีอำนาจสูงสุด (อำนาจอธิปไตย) ในการปกครองตนเอง จึงจะสามารถเรียกว่า “รัฐ” ได้

สำหรับราชอาณาจักรไทย ใช้การปกครองระบอบประชาธิปไตย ดังนั้น อำนาจอธิปไตยจึงเป็นของประชาชน

อำนาจอธิปไตยนั้น โดยหลักสากล แต่ละรัฐจะมีองค์กรที่ใช้อำนาจอธิปไตยอยู่ ๓ องค์กร ได้แก่ อำนาจบริหาร อำนาจนิติบัญญัติ และอำนาจตุลาการ

การแบ่งแยกอำนาจอธิปไตย

ฝ่าย	ฝ่ายนิติบัญญัติ	ฝ่ายบริหาร	ฝ่ายตุลาการ
หน่วยงานที่ใช้อำนาจ	รัฐสภา	รัฐบาลและคณะรัฐมนตรี	หน่วยงานศาลและ กระทรวงยุติธรรม
หน้าที่	ออกกฎหมาย พิจารณา เงินงบประมาณและ ตรวจสอบการทำงาน ของรัฐบาล ถอดถอน ผู้ดำรงตำแหน่ง ทางการเมือง	นำกฎหมายมาบังคับใช้ และออกกฎหมาย บางส่วนที่มีความ สำคัญน้อยกว่ากฎหมาย ที่ออกโดยฝ่ายนิติบัญญัติ ได้แก่ พระราชกำหนด กฎกระทรวง	ตีความตัวบทกฎหมาย รวมทั้งตัดสิน พิจารณาคดี

แนวคิดอำนาจอธิปไตย

ในสารานุกรมบริเตนิกา กล่าวได้ว่าหมายถึง สิทธิแห่งอัตลักษณ์ทางการเมือง (Political Entity) ที่บ่งบอกถึงการใช้อำนาจของรัฐอธิปไตยหรือผู้มีอำนาจสูงสุดทางการเมืองการปกครอง อันแสดงถึงมโนทัศน์ของการมีอำนาจสูงสุด (the supremacy of power) ภายในขอบเขตเชิงภูมิศาสตร์แห่งรัฐ

แนวคิดสำคัญเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตย ในกฎหมายระหว่างประเทศ ระบุไว้ว่าอำนาจประการนี้หมายความว่า การใช้อำนาจโดยรัฐ อำนาจอธิปไตยโดยนิตินัย (De jure Sovereignty) หมายความว่า สิทธิอำนาจตามกฎหมายที่จะกระทำการหนึ่งใด ส่วนอำนาจอธิปไตยโดยพฤตินัย (De facto Sovereignty) ความสามารถในทางจริงที่จะกระทำการเช่นนั้น

อำนาจตามความที่กล่าวถึงข้างต้น หมายความว่าไปถึงอำนาจในลักษณะการที่สามารถเข้าใจได้ง่ายว่าเป็นอำนาจสูงสุดทางการปกครองของประเทศหนึ่งประเทศใด หรือรัฐหนึ่งรัฐใด ในฐานะหนึ่งที่อำนาจอธิปไตยเป็นองค์ประกอบที่แสดงให้เห็นและขาดเสียมิได้ของรัฐสมัยใหม่ (Modern State) หรือรัฐประชาชาติ (Nation-State) มิเช่นนั้น รัฐหรือรัฐประชาชาตินั้น ย่อมขาดความเป็นเอกราชในทางการเมืองการปกครอง

ลักษณะสำคัญของอำนาจอธิปไตย

๑. ความเด็ดขาด (Absoluteness) กล่าวคือ ไม่มีอำนาจอื่นใดภายในรัฐที่เหนือกว่า และจะไม่มีอำนาจอื่นที่มาจำกัดอำนาจในการออกกฎหมายของรัฐ

๒. การทั่วไป (Universality) อำนาจอธิปไตยของรัฐ มีอยู่เหนือทุกคนและทุกองค์กรที่อยู่ในรัฐ มีข้อยกเว้นเพียงแต่ว่า เมื่อมีผู้แทนของต่างรัฐมาประจำในประเทศ ผู้แทนต่างรัฐจะไม่อยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยของรัฐนั้น ซึ่งเป็นประเพณีปฏิบัติระหว่างประเทศมานาน

๓. ความถาวร (Permanence) อำนาจอธิปไตยของรัฐยังคงมีอยู่ตราบเท่าที่รัฐยังคงดำรงอยู่ ผู้ใช้อำนาจอธิปไตยในนามของรัฐอาจจะเปลี่ยนแปลงหรืออาจมีการปฏิรูปการปกครองเปลี่ยนระบบของรัฐบาลได้ แต่อำนาจอธิปไตยมิได้สูญหายไปจากรัฐ

๔. การแบ่งแยกมิได้ (Indivisibility) หมายความว่า ในรัฐ ๆ หนึ่งจะต้องมีอำนาจอธิปไตยที่เป็นหนึ่งเดียวเท่านั้น หากมีการแบ่งแยกอำนาจอธิปไตยก็ย่อมเป็นการทำลายอำนาจอธิปไตย แต่ในที่นี้การแบ่งแยกดังกล่าว มิได้หมายถึง การแบ่งแยกอำนาจอธิปไตยให้องค์กรต่าง ๆ เป็นผู้ใช้อำนาจ

ฌอง โบแดง (Jean Bodin) นักปรัชญาการเมืองของโลกตะวันตกชาวฝรั่งเศส ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๖ หรือประมาณ พ.ศ. ๒๑๐๐ เป็นคนแรกที่ริเริ่มใช้คำว่าอำนาจอธิปไตย ในความหมายที่เข้าใจกันอยู่ในปัจจุบัน กล่าวคือในความหมายที่เป็นอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ ซึ่งขณะนั้นเป็นช่วงเวลาของรัฐทั้งหลายในโลกปกครองโดยระบอบที่มีกษัตริย์มีอำนาจเด็ดขาดหรือสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ภายใต้คตินิยมเชื่อทางการปกครองอันไม่แตกต่างกันมากนักว่ากษัตริย์เป็นผู้ได้รับอานัติอำนาจจากสวรรค์ หรือจตุจากสวรรค์ลง

มาปกครองโลก (Divine Rights of King) และได้เสนอปรัชญาเกี่ยวกับทฤษฎี อำนาจอธิปไตยไว้ว่า อำนาจอธิปไตยเป็นเครื่องหมายที่บอกถึงความแตกต่าง ระหว่างรัฐกับสังคมอื่น ๆ ที่ครอบครัวยุคก่อนคร่อมคร่อมอยู่ร่วมกัน ฌอง โบแดง ได้เริ่มต้นอธิบายเรื่องนี้ไว้ในบทที่ ๘ และบทที่ ๑๐ ของหนังสือเรื่อง “Six Books” พรรณนาว่าครอบครัวเป็นพลเมืองของรัฐ ซึ่งต้องยอมอยู่ภายใต้อำนาจขององค์ อธิปไตย หรือผู้ปกครองที่มีอำนาจสูงสุด ซึ่งโดยหลักการนี้ รัฐจึงประกอบด้วย ผู้ปกครองและผู้ใต้อำนาจปกครอง และการยอมรับในอำนาจปกครองของ พลเมืองผู้อยู่ใต้การปกครองนี้เอง จะทำให้มนุษย์เป็นพลเมืองได้เป็นประการสำคัญ นอกจากรัฐจะมีอธิปไตยหรือมีอำนาจอธิปไตยแล้ว รัฐจะมีพลเมืองที่อยู่ภายใต้ การปกครองของผู้ปกครองอันเดียวกัน แม้พลเมืองจะมีชนบทรอบน้อมภาษา กฎหมายที่ยอมรับบังคับใช้ หรือศาสนาที่ต่างจากผู้ปกครองก็ตาม

รูปแบบของรัฐ ตามแนวคิดของฌอง โบแดง จะเป็นรูปใดนั้น ขึ้น อยู่กับว่าอำนาจอธิปไตยเป็นของใคร หากเป็นของรัฐสมบูรณาญาสิทธิราชย์ อำนาจ ของรัฐก็จะเป็นของกษัตริย์ ซึ่งจะเป็นองค์อธิปไตยหนึ่งเดียว หากเป็นคณะบุคคล ปกครองก็จะเป็นคณาธิปไตย ขณะที่ถ้าเป็นสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจปกครอง ก็จะเป็นประชาธิปไตย ในแง่รัฐบาล ฌอง โบแดง มีความเห็นว่ารัฐเป็นผู้ทรงไว้ ซึ่งอำนาจอธิปไตย ขณะที่รัฐบาลเป็นเครื่องมือที่รัฐจะใช้อำนาจอธิปไตย

สำหรับอำนาจอธิปไตยในทัศนะของ ฌอง โบแดง หมายความว่า อำนาจที่มีถาวรไม่จำกัด และไม่มีเงื่อนไขผูกมัดที่จะออกกฎหมาย ติความและ รักษากฎหมาย อำนาจนี้เป็นสิ่งจำเป็นต่อรัฐที่มีระเบียบที่ดี อำนาจนี้เองทำให้ รัฐแตกต่างไปจากการรวมกลุ่มของบุคคลในสมัยโบราณ อย่างไรก็ตาม ฌอง โบแดง เห็นว่า อำนาจอธิปไตยนี้อาจถูกจำกัดโดยกฎหมายธรรมชาติหรือ กฎธรรมชาติ อันเป็นบรรดากฎหมายต่าง ๆ ที่กำหนดความถูกต้องหรือความ ผิดในลักษณะที่มุ่งให้คนรักษาสัญญาและเคารพทรัพย์สินของคนอื่น ส่วนอีก ประการหนึ่งที่เป็นสิ่งจำกัดอำนาจอธิปไตยคือ กฎหมายรัฐธรรมนูญ ซึ่งหมายถึง กฎหมายหลักของประเทศ (โดยเฉพาะหมายถึงรัฐธรรมนูญของฝรั่งเศส)

มองเตสกิเออ (Montesquieu) นักคิดนักปรัชญาการเมืองชาวฝรั่งเศส ผู้ให้กำเนิดแนวคิดในการแบ่งแยกอำนาจปกครองสูงสุดหรืออำนาจอธิปไตย ออกเป็น ๓ ฝ่าย โดยพิจารณาในแง่ขององค์กรผู้ใช้อำนาจออกเป็นอำนาจ นิติบัญญัติ อำนาจบริหารและอำนาจตุลาการ ตามแนวคิดของอริสโตเติล

(Aristotle) นักปราชญ์การเมืองชาวกรีกโบราณ บนพื้นฐานหรือมีเป้าประสงค์ ประการสำคัญแห่งหลักการคือ การให้อำนาจแต่ละฝ่ายถ่วงดุลและตรวจสอบซึ่งกันและกันทั้งสามฝ่าย และเพื่อประกันสิทธิเสรีภาพของประชาชนให้ปลอดภัยจากการใช้อำนาจโดยมิชอบขององค์กรภาครัฐที่ใช้อำนาจหนึ่งอำนาจใดที่อาจจะเมิดลิตรอนโดยอำนาจรัฐไม่ว่าฝ่ายใด ซึ่งตามแนวคิดดั้งเดิมของมองเตสกีเออนั้น ได้แบ่งอำนาจอธิปไตยออกเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติ (Puisseance Legislative) ซึ่งใช้อำนาจปฏิบัติการต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับกฎหมายมหาชน และองค์กรที่ใช้อำนาจปฏิบัติการต่าง ๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับกฎหมายเอกชน ซึ่งก็คือ สภานิติบัญญัติที่ทำหน้าที่ประชุมและปรึกษาในเรื่องการเมือง องค์กร เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการ และองค์กรฝ่ายตุลาการ นั่นเอง เหตุผลที่มองเตสกีเออเสนอแนวคิดให้แบ่งแยกอำนาจการปกครองสูงสุด เนื่องจากเห็นว่า หากอำนาจในการนิติบัญญัติหรือการตรากฎหมาย อำนาจในการบริหารหรือการบังคับตามมติมหาชน และอำนาจตุลาการในการพิจารณาคดี ถูกใช้โดยบุคคลเดียวหรือองค์กรเดียว ไม่ว่าจะเป็นขุนนางหรือประชาชนก็ตามแล้วยากที่จะมีเสรีภาพอยู่ได้ ทั้งนี้เป็นเพราะ ผู้ใช้ทั้งอำนาจนิติบัญญัติรวมกับอำนาจบริหาร จะออกกฎหมายแบบทรราชย์และบังคับใช้กฎหมายในทางมิชอบ หากอำนาจตุลาการรวมกันกับอำนาจนิติบัญญัติ ผู้พิพากษาจะเป็นผู้ออกกฎหมาย อันอาจส่งผลให้ชีวิตและเสรีภาพของผู้ใต้การปกครองถูกบังคับควบคุมโดยกฎหมายที่ลำเอียง และหากให้อำนาจตุลาการรวมกับอำนาจบริหารแล้ว ผู้พิพากษาจะประพฤติตัวแบบกดขี่รุนแรง อันจำเป็นต้องแยกอำนาจแต่ละด้านออกจากกัน

อย่างไรก็ตาม ด้วยฐานคิดของมองเตสกีเออที่ว่า การแบ่งแยกอำนาจการปกครองมิใช่มาตรการเดียวในการตรวจสอบควบคุมการใช้อำนาจรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รัฐบาลยากที่จะจัดการกับปัญหาการทุจริตจากการบริหารงานที่สลับซับซ้อนไม่โปร่งใสได้จริง ทำให้แท้จริงนั้น ประชาชนต่างหากคือผู้ที่จะควบคุมได้อย่างเกิดประสิทธิผลมากที่สุด การแบ่งแยกอำนาจการปกครองในมุมมองสมัยใหม่ จึงเป็นหลักการที่ถูกกล่าวถึงควบคู่ไปกับบทบาทหน้าที่ในการมีส่วนร่วมตรวจสอบถ่วงดุลการใช้อำนาจโดยองค์กรผู้ใช้อำนาจของประชาชน ซึ่งต่อมานักปรัชญาการเมืองสมัยหลังได้แจกแจงอำนาจอธิปไตยตามแนวคิดของมองเตสกีเออ ออกเป็นอำนาจนิติบัญญัติจะทำหน้าที่ในการออกกฎหมาย ตามหลักการกว้าง ๆ แล้ว โดยกำหนดให้องค์กรผู้ใช้อำนาจบริหารหรือฝ่ายปกครองไปกำหนดรายละเอียด ด้วยการออกกฎ ข้อบังคับ

ประกาศ อันเป็นกฎหมายลำดับรอง (subordinate Legislation) ให้เป็นไปอย่างสอดคล้องสัมพันธ์กับกฎหมายหลัก ในอันที่จะแก้ไขปัญหาคความเดือดร้อนเรื่องใด ๆ ในสังคม

ส่วนอำนาจบริหาร ถูกกำหนดให้ใช้โดยองค์กรหนึ่งทีเรียกว่ารัฐบาล (Government) ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่กำหนดอำนาจหน้าที่ของตนเองไว้อย่างเคร่งครัด นอกไปจากนี้ องค์กรที่ใช้อำนาจบริหาร มีอำนาจตามชื่อในการบริหารราชการและปกครองประเทศ ภายใต้เป้าหมายสูงสุดคือการสร้างความกินดีอยู่ดีของประชาชน ส่วนอำนาจตุลาการ เป็นอำนาจในการวินิจฉัยพิจารณาพิพากษาบรรดาอรรถคดีทั้งปวง ไม่ว่าจะ เป็นข้อพิพาทระหว่างองค์กรภาครัฐกับองค์กรภาครัฐ องค์กรภาครัฐกับเอกชน หรือเอกชนกับเอกชน อย่างไรก็ตาม ขอบอำนาจในการพิจารณาประเภทข้อพิพาทดังกล่าวข้างต้น ย่อมถูกจำแนกแจกแจงไปตามองค์กรใช้อำนาจตุลาการหรือศาลที่ต่างกันไปในรายละเอียด เช่น อำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีอันเป็นข้อพิพาทระหว่างองค์กรภาครัฐกับองค์กรภาครัฐ องค์กรภาครัฐกับเอกชน หรือเอกชนกับเอกชน อันเกี่ยวกับคำสั่งหรือสัญญาทางปกครอง เป็นคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ซึ่งในประเทศไทย มีฐานะเป็นระบบศาลหนึ่ง นอกเหนือไปจากศาลยุติธรรม ศาลรัฐธรรมนูญ และศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

กระนั้นก็ตาม การแบ่งแยกอำนาจเป็นแต่ละฝ่ายดังกล่าวข้างต้น มิได้หมายความว่าอำนาจอธิปไตยที่ถูกแบ่งแยกเป็นแต่ละฝ่าย จะต้องมืองค์กรรองรับการใช้อำนาจที่มีอำนาจเท่าเทียมกันแต่ประการใด จึงเป็นไปได้ที่องค์กรหนึ่งอาจมีอำนาจเหนือองค์กรหนึ่ง เพียงแต่ยอมมิใช่การใช้อำนาจที่เหนือกว่านั้นเป็นไปอย่างเด็ดขาด และเพื่อสร้างความสามารถในการตรวจสอบและถ่วงดุล (Check and Balance) จำเป็นอยู่เองที่จะต้องมีการกำหนดมาตรการที่เป็นหลักประกันการใช้อำนาจในประการนี้ระหว่างกันอย่างมีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. อำนาจอธิปไตย. (Online) Available URL: <http://th.wikipedia.org/wiki/สืบค้น>
เมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๖

Performance Excellence Model

Knowing/Doing

Easy to see and measure

Behaviour/Competencies
(Leading First)

Harder to see but makes the most difference

สาระวิชาการ

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

รับมือกับการเปลี่ยนแปลง

วิษชุดา พึ่งชื่น
สำนักรักษาความปลอดภัย

ปัจจุบันจะเห็นได้ว่ารอบตัวเรามีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว จนบางคนปรับตัวแทบไม่ทัน ทั้งในเรื่องสภาพอากาศ ภัยธรรมชาติ ความผันผวนทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี ฯลฯ รวมถึงปัจเจกบุคคลที่เปลี่ยนแปลงทัศนคติ ความเชื่อ จนนำไปสู่การใช้ชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ในเรื่องของการทำงานจะเห็นได้ว่าในช่วง ๕ - ๑๐ ปีมานี้ จะมีทั้งแบบค่อย ๆ เปลี่ยนและ เปลี่ยนอย่างรวดเร็วผสมปนเปกันไป เช่น นโยบาย การปฏิรูประบบราชการ การเปลี่ยนวิธีการขึ้นเงินเดือน เครื่องมือทาง การบริหารองค์กรในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การวางแผนเชิงกลยุทธ์ ตัวชี้วัด ผลการดำเนินงาน หรือ KPIs การจัดทำบัญชีต้นทุน ฯลฯ การบริหารงานโดย ใช้เครื่องมือต่าง ๆ เหล่านี้ มักจะมีนักวิชาการ นักทฤษฎีคิดขึ้นมาเพื่อใช้กับ ภาคเอกชน องค์กรธุรกิจ ที่มีการแข่งขันสูงและมีความไวต่อการเปลี่ยนแปลง จากนั้น จึงมีการปรับปรุงให้เหมาะสมกับการใช้งานในภาครัฐ ทำให้บางคน เริ่มรู้สึกถึงความมั่นคงในองค์กรภาครัฐ เริ่มจะสั่นคลอนเสียแล้ว

การเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลกระทบต่อองค์กรและการปฏิบัติงานมักจะมาจาก **การเปลี่ยนแปลงในด้านหลัก ๆ ๔ ด้าน** ได้แก่*

๑. องค์กรมีการปรับโครงสร้าง เช่น การลดหรือเพิ่มขนาด การปรับอัตรากำลัง ตำแหน่ง ฯลฯ

๒. องค์กรมีการเพิ่มบทบาทหน้าที่ และบริการใหม่ ที่เพิ่มเติมจาก ที่มีอยู่เดิม ทำให้ต้องมียางหรือกระบวนการทำงานใหม่ รวมทั้งทักษะความรู้ ใหม่ ๆ ที่ต้องมีมากขึ้น

๓. องค์กรมีการเปลี่ยนผู้นำ ผู้นำคนใหม่มักจะนำการเปลี่ยนแปลง มาสู่องค์กรเสมอ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบการทำงาน หรือสภาพแวดล้อม

๔. องค์กรต้องปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี เทคโนโลยีทำให้กระบวนการทำงานเปลี่ยนรูปแบบให้มีประสิทธิภาพและ รวดเร็วยิ่งขึ้น

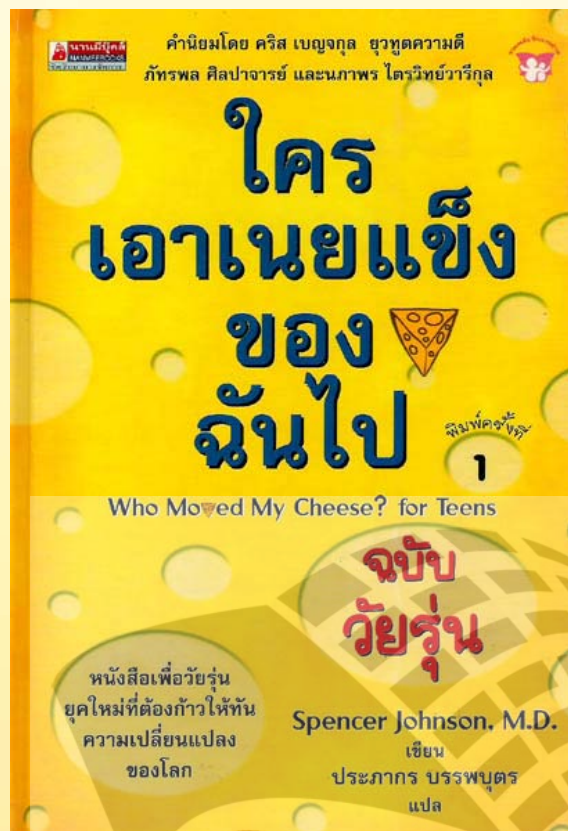
การเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่เราหลีกเลี่ยงไม่ได้ ต้องพบต้องเจอ อยู่ตลอด ไม่ว่าเราจะชอบหรือไม่ชอบก็ตาม ในหลักสัจธรรมของศาสนาพุทธ ก็คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา หมายถึงทุกสิ่งไม่เที่ยงแท้แน่นอน ไม่สามารถตั้ง อยู่ได้นาน และจะเสื่อมสลายหมดสิ้นไปในที่สุด

* ดร.บุษกร วัชรศรีโรจน์ การบริหารความเปลี่ยนแปลง (Change Management) จากการบรรยายหลักสูตร “การนำยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ (Tool Kits : Making Strategy Work)” สำนักงาน ก.พ.ร. ๕ กันยายน ๒๕๕๕

ในแวดวงวิชาการได้ตระหนักถึงเรื่องของการเปลี่ยนแปลงที่จะส่งผลกระทบต่อด้านมานานแล้วมีหนังสือและเอกสารทางวิชาการที่บอกถึงหลักการ ขั้นตอน กระบวนการ วิธีบริหารความเปลี่ยนแปลง ในวงกว้างโดยชี้ให้เห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีความเกี่ยวเนื่องกัน รวมถึงการเปลี่ยนแปลงที่ส่งผลกระทบต่อองค์กรหรืองานด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ

ช่วงที่ทฤษฎีการบริหารความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นมากมายนั้น มีหนังสือออกมาเล่มหนึ่งที่มีชื่อว่า “ใครเอาเนยแข็งของฉันไป” หรือ “Who Moved My Cheese?” เขียนโดย นายแพทย์สเปนเซอร์ จอห์นสัน (Spencer Johnson, M.D.) อ่านชื่อแล้วอาจจะดูว่ามีกลิ่นนมเนยมากไปนิดและไม่น่าจะเป็นเรื่องของ การบริหารความเปลี่ยนแปลงไปได้ แต่นี่ก็คือคัมภีร์เล่มสำคัญที่ผู้เขียนมีกลวิธี ในการนำเสนอและการตั้งชื่อได้อย่างน่าสนใจ เป็นเรื่องที่บอกบุคคลอย่างเรา ๆ ที่เป็นหน่วยเล็กที่สุดขององค์กรว่าควรทำอย่างไรกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ตลอดเวลา หนังสือเล่มนี้ได้รับการตอบรับอย่างดีทั่วโลก ถูกตีพิมพ์มากกว่า ๕ ล้านเล่มและแปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากมาย เป็นหนังสือที่อ่านง่ายและให้ แนวคิดลึกซึ้ง ผู้บริหารบริษัทธุรกิจ ชั้นนำต่าง ๆ หลายแห่งอ่านแล้วสั่งซื้อ แจกจ่ายให้พนักงานของตนได้อ่าน รวมถึง นำมาใช้ในทางปฏิบัติอย่างได้ผล หลายคนคงเคยอ่านมาแล้ว แต่ไม่ยอมให้ อีกหลายคนพลาดเนื้อหาที่ดีๆ ในหนังสือเล่มนี้ เลยสรุปมาให้อ่านกัน

เรื่องนี้มีตัวละครขนาดจิ๋วอยู่ ๔ ตัว
เป็นหนู ๒ ตัว ชื่อ “สนิฟฟ์” กับ “สเคอร์รี่”
เป็นมนุษย์จิ๋วตัวเท่ากับหนู ๒ คนชื่อ “เอ็ม” กับ “ฮอว์”
ทั้งสี่ชีวิตใช้เวลาในแต่ละวันในการวิ่งหาเนยแข็งในเขาวงกต ซึ่งสลับซับซ้อนแห่งหนึ่ง
ในที่สุดทั้ง ๔ ชีวิต ได้พบกับคลังเนยแข็งขนาดใหญ่
ที่ดูเหมือนมีเนยเพียงพอที่ให้กินไปได้ตลอดชีวิต
พวกเขาได้พบแหล่งอาหารอันวิเศษที่แสนสะดวกสบาย
และไม่ต้องวิ่งตระเวนหาอีกต่อไป
แต่พวกหนูก็ยังไม่วางใจ ยังพร้อมที่จะวิ่งหาต่อ หากเนยแข็งที่มีอยู่หมดลงสักวันหนึ่ง
ในขณะที่มนุษย์จิ๋วหยุดการค้นหา ตื่นสายกว่าเดิม แต่งตัวช้าลง แล้วค่อย ๆ เดินไปยังแหล่ง
เนยแข็งที่คิดว่าจะมีอยู่เช่นนั้นตลอด
เวลาผ่านไปจนมาถึงเช้าวันหนึ่ง
ทั้ง ๔ ชีวิตได้พบว่าเนยแข็งกำลังจะหมดไปจริง ๆ
สนิฟฟ์เห็นเช่นนั้นก็ไม่เสียเวลาวิเคราะห์ มันออกวิ่งค้นหาเนยแข็งก้อนใหม่ทันที
สเคอร์รี่ เห็นสนิฟฟ์วิ่งออกไปก็วิ่งตามโดยไม่รอช้า
และต่อมาเจ้าหนูทั้งสองก็ได้พบคลังเนยแข็งแห่งใหม่ที่ดีและใหญ่กว่าเดิม

มนุษย์จิวเอ็ม กับ ฮอว์

ไม่คาดมาก่อนว่าเนยแข็งจะหมดไป

เอ็ม ตีโพยตีพายกล่าวโทษเทวดาฟ้าดินว่า ไม่ยุติธรรมกับเขา

แล้ววิเคราะห์ประเมินสถานการณ์ว่าเนยแข็งควรจะกลับมาหาอีก

แต่ ฮอว์ ดูจะยอมรับความจริงได้มากกว่า

เขาเริ่มคิดว่า เขาควรทำการเปลี่ยนแปลง

จึงชวนเอ็มออกไปหาเนยแข็งใหม่แบบที่หนูสองตัวกำลังทำอยู่ แต่เอ็มไม่ยอมรับฟัง

ฮอว์ จึงไปสู่เขาวงกตตามลำพัง

และแม้จะออกมาช้ากว่าเจ้าหนูทั้งสอง

แต่ในที่สุด ฮอว์ ก็ได้พบคลังเนยแข็งใหม่เช่นกัน เขาจึงกลับไปชวนเอ็ม

ให้ออกมาจากสถานการณ์ที่ไม่มีเนยแข็งเหลืออยู่ แต่เอ็มปฏิเสธ

ทั้งยังไม่ยอมรับเนยแข็งที่ ฮอว์อุทิศสำท้อไปฝาก

ฮอว์จึงจำใจต้องปล่อยเพื่อนไว้เช่นนั้น

ระหว่างที่ ฮอว์

ออกมาเผชิญโชคครั้งใหม่ ความคิดของเขาเริ่มเปลี่ยนแปลงไปที่ละน้อย

เขาสรุปสังเคราะห์การเปลี่ยนแปลง โดยเขียนไว้บนกำแพงเป็นระยะ ๆ

เช่น **“ถ้าคุณไม่เปลี่ยนแปลง คุณอาจจะสูญพันธุ์”**

ฮอว์ สุขสบายอยู่ในคลังเนยแข็งใหม่

แต่ก็ยังคิดและหวังว่า เอ็มเพื่อนรักจะตามมาตามลายแทง

และข้อคิดที่เขาบอกทางไว้ให้แล้ว

๔ ชีวิตเป็นตัวแทนแห่งสัญชาตญาณและความคิดในการตอบโต้ต่อ

สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง

สนิฟฟ์ เป็นผู้ดมกลิ่นการเปลี่ยนแปลงได้ก่อนใคร จึงนำออกไปก่อน

สเคอร์รี่ ไม่คิดอะไรเลย วิ่งตามกระแสน้ำอย่างเดียว

เอ็ม เป็นผู้ปฏิเสธและต่อต้านการเปลี่ยนแปลง

โดยคิดว่าการเปลี่ยนแปลงจะปรากฏโฉมในทางเลวร้ายกว่าเดิม

ส่วน ฮอว์ เป็นคนเรียนรู้และปรับตัวตามยุคสมัย

เมื่อเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงจะนำไปสู่สิ่งที่ดีกว่า

และเป็นผู้นำสิ่งที่ตนได้เรียนรู้

หรือลองผิดลองถูกมาแล้วบอกต่อคนรุ่นหลัง

LIRT

ข้อความที่ฮอว์...เขียนไว้บนผนังเขาวงกต

คติเตือนใจบนผนัง

การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นได้

(มีแผนผังเอาเนยแฉิวไปเสมอ)

คาดหวังกับความเปลี่ยนแปลง

(ขอเตรียมตัวให้พร้อมเมื่อเนยแฉิวหายไป)

เข้าส้วกเกิดความเปลี่ยนแปลง

(ขอตมเนยแฉิวอยู่เสมอ จะได้รู้ทึ่มันเริ่มเก่า)

ปรับตัวเข้ากับความเปลี่ยนแปลงให้รวดเร็ว

(ละทิ้งเนยแฉิวเก่าเร็วเท่าไรดี ก็จะไม่ขอเนยแฉิวใหม่เร็วเท่านั้น)

ขอเปลี่ยนแปลง

(ออกตามหาเนยแฉิว)

มีความสุขกับการเปลี่ยนแปลง

(ดีมด้ากับการผจญภัย และมีความสุขกับรสชาติของเนยแฉิวใหม่)

พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

และสนุกกับการเปลี่ยนแปลงเร็วแล้วเร็วเล่า

(มีแผนผังเอาเนยแฉิวไปเสมอ)

หากมองถึงการบริหารความเปลี่ยนแปลง บุคคลที่มีพฤติกรรมแบบ “สนิฟฟ์” น่าจะเป็นบุคคลที่ แต่ละองค์กรต้องการ ทั้งในระดับผู้นำและระดับปฏิบัติการ โดยเฉพาะองค์กรภาคเอกชนที่มีการแข่งขันสูงกว่าภาครัฐ จึงต้องการผู้มีวิสัยทัศน์และไวต่อกระแสการเปลี่ยนแปลง เพราะทุกเหลี่ยมวินาที สามารถมีสิ่งใหม่ ๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา เขาจึงเปรียบเทียบเหมือนขณะกินเนยแข็งอยู่

(= ได้รับเงินเดือน โบนัส ผลกำไร ฯลฯ) ต้องดมกลิ่นเนยอยู่เสมอว่าเก่าหรือยัง (= ติดตามข่าวสารทั่วโลก กระแสความเปลี่ยนแปลง นวัตกรรม ผลการวิจัย ฯลฯ) และเตรียมวิ่งหาแหล่งเนยแข็งใหม่ (= ริเริ่มทำสิ่งใหม่ ดำเนินการในสิ่งที่ทันสมัย อยู่เสมอ) โดยมี “สเคอร์รี่” เป็นลักษณะของบุคคลทั่วไปที่ชอบวิ่งตามกระแส หากมีผู้นำหรือผู้ที่ดำเนินการไปก่อนก็พร้อมจะตาม ไม่คิดอะไรมาก

แต่ทุกองค์กรก็ต้องมีผู้มึนพฤติกรรมเช่น “เฮ้ม” คือไม่คิดว่าทางที่จะเดินตามไปนั้นเป็นแหล่งเนยแข็งใหม่ ไม่แน่ใจว่าจะดีจริง หรืออาจจะพบเจอสิ่งที่ย่ำแย่กว่าเดิม จึงปฏิเสธและต่อต้าน ในความเป็นจริง ถ้าองค์กรใดต้องเปลี่ยนแปลงและมีบุคคลที่ต่อต้านจำนวนมาก จะเกิดปัญหาตามมา ทุกองค์กรทราบถึงปัญหาข้อนี้ บางแห่งจึงใช้วิธีหน่วยงานนำร่อง การประชาสัมพันธ์ การชี้แจงทำความเข้าใจ และกำหนดระยะเวลาในการเปลี่ยนแปลง

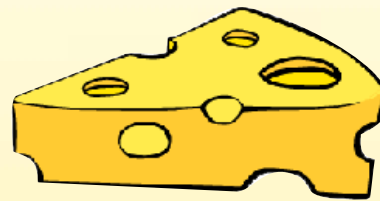
ส่วน “ฮอว์” เป็นลักษณะของคนส่วนใหญ่ในองค์กร และดูจะใกล้เคียงกับพฤติกรรมของมนุษย์ทั่วไปมากที่สุด เพราะใช้ความคิดไตร่ตรอง ศึกษาผลดีผลเสียของผู้ที่ทำมาก่อน ประเมินแนวโน้มว่าต้องเปลี่ยนแปลงแน่ จึงทำตาม แม้เมื่อดูภาพรวมเหมือนจะเสียเวลาคิดนาน เสียเวลาเรียนรู้และลองผิดลองถูก แต่สิ่งที่คุณ่ง่ายๆ ทำให้เห็นข้อดีที่สุดของฮอว์ที่แตกต่างจากสนิฟฟ์และสเคอร์รี่ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ทุกองค์กรเฝ้าหาคือการถ่ายทอดประสบการณ์ สิ่งที่เราเรียนรู้มาก่อน ชี้นำทางที่ถูกต้องแก่คนรุ่นหลัง ทำให้ไม่ต้องเสียเวลาเรียนรู้เรื่องผิดซ้ำเดิม และสามารถต่อยอดได้เลย เป็นการบริหารจัดการความรู้ (Knowledge Management) ที่เห็นได้อย่างชัดเจน

นอกเหนือจากประโยชน์ที่ได้จากการถ่ายทอดความรู้ ทักษะและประสบการณ์ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานเฉพาะด้านแล้ว จะเห็นได้ว่า แวดวงนักวิชาการในซีกโลกตะวันตกให้ความสำคัญและสนับสนุนให้บุคคลที่ประสบความสำเร็จเขียนอัตตชีวประวัติ แม้ไม่เขียนเองก็มีผู้อื่นทำการศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูล จัดพิมพ์เผยแพร่และมักจะเป็นหนังสือที่ได้รับความนิยมสูง เพราะได้ทราบถึงแรงผลักดันเบื้องลึกหรือสิ่งมาจากระดับต่าง ๆ ของภูเขาน้ำแข็ง (Competency) ทั้งในเรื่องหลักคิดในการทำงาน ค่านิยม การเผชิญกับปัญหา/อุปสรรคและวิธีจัดการ กำลังใจหรือสิ่งที่สนับสนุนยามคับขัน เกียรติเล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิต ฯลฯ ไม่เพียงแต่นำผลงานหรือรับเอาความรู้ที่บุคคลนั้นถ่ายทอดให้ แต่ควรศึกษาให้ลึกถึงแนวคิดและทางเดินชีวิตที่บุคคลนั้นประสบความสำเร็จ เพื่อเป็นแรงจูงใจและกล้าที่จะสร้างสรรค์สิ่งที่ยิ่งใหญ่

ในโลกแห่งการทำงานและการดำเนินชีวิตประจำวัน
มีการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย
นิทานเรื่องนี้อาจให้แง่คิดที่เตือนให้มองเห็นการเปลี่ยนแปลง
เตรียมพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลง
และปรับตัวได้ทุกช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลง
การดำเนินเรื่องของตัวละครชี้ให้เห็นถึงความคิด ความเชื่อและทัศนคติ
ที่ส่งผลต่อการตอบโต้เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงของแต่ละคน
และเราควรจะเป็นแบบไหน?

ข้อสรุปดูเหมือนจะสอดคล้องกับทฤษฎีของ ชาร์ลส ดาร์วิน
ที่กล่าวว่า

“คนที่ยู่รอดไม่ใช่คนเก่งที่สุด แต่เป็นคนที่รู้จักปรับตัวได้ดีที่สุด”

หนังสืออ้างอิง

สเปนเซอร์ จอห์นสัน, นายแพทย์. ใครเอาเนยแข็งของฉันไป แปลโดย
ดร.สืบศักดิ์ ศิริจรรยา พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แซทไฟร์,
๒๕๔๔, ๙๖ หน้า

เว็บไซต์อ้างอิง

[http:// www.wuttanan.com/few/?p=48](http://www.wuttanan.com/few/?p=48)

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ก การประกันเงินฝาก

เรียบเรียงโดย กลุ่มงานคณะกรรมการการการเงิน การคลัง
การธนาคารและสถาบันการเงิน สำนักกรรมการ ๑

ภายใต้กระแสการแข่งขัน การเปิดเสรีทางการค้า การลงทุนและการเงิน ทำให้เศรษฐกิจอยู่ภายใต้ภาวะการแข่งขันอย่างรุนแรงมากยิ่งขึ้นในทั่วทุกภูมิภาคของโลก การเตรียมความพร้อมเพื่อเสริมสร้างความมั่นคง เสถียรภาพ ตลอดจนความน่าเชื่อถือให้กับระบบเศรษฐกิจภายในประเทศนับเป็นสิ่งที่สำคัญและมีความจำเป็นเป็นอย่างยิ่ง การเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับกลไกที่จะเป็นฟันเฟืองในการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจให้ก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคงและสามารถแข่งขันกับนานาประเทศได้จึงเป็นสิ่งสำคัญไม่แพ้กัน ดังนั้นการจัดตั้งสถาบันคุ้มครองเงินฝากตามพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่ผ่านการลงมติให้ความเห็นชอบสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายโดยการพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติเมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๐ แล้วนั้น นับเป็นก้าวอย่างสำคัญในการปฏิรูประบบสถาบันการเงินภายในประเทศให้มีความเข้มแข็ง มีมาตรฐาน และได้รับความเชื่อถือจากทั้งประชาชนคนไทยตลอดจนนักลงทุนต่างชาติ อันจะส่งผลดีต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศในภาพรวมได้

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

พระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. ๒๕๕๐ มีสาระสำคัญในการจัดตั้งสถาบันคุ้มครองเงินฝากและให้นำระบบการประกันเงินฝากแบบจำกัดจำนวน (Explicit Deposit Guarantee) มาใช้แทนการประกันเงินฝากแบบเต็มจำนวน (Blanket Guarantee) ที่ประเทศไทยใช้อยู่ในปัจจุบัน ซึ่งมีกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงินเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบและมีหน้าที่ในการจ่ายเงินคืนให้แก่ผู้ฝากเงินเต็มตามจำนวนที่ปรากฏในบัญชีเมื่อเกิดกรณีที่สถาบันการเงินต้องปิดกิจการ ซึ่งการประกันเงินฝากแบบเต็มจำนวนดังกล่าวเป็นการสร้างภาระทางการคลังแก่ภาครัฐเป็นอย่างมาก และเป็นการก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ประชาชนผู้เสียหายที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องแต่ต้องเข้ามาแบกรับภาระอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะเงินที่รัฐต้องนำมาจัดสรรเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่สถาบันการเงินที่ประสบปัญหาและจ่ายคืนเงินฝากให้แก่ประชาชนในกรณีที่สถาบันการเงินต้องปิดกิจการนั้น เป็นเงินภาษีของราษฎรนั่นเอง

นอกจากนี้ การประกันเงินฝากแบบเต็มจำนวนดังกล่าวยังเป็นการก่อให้เกิดพฤติกรรมสุ่มเสี่ยง (Moral Hazard) แก่ผู้ฝากเงิน โดยการเลือกฝากเงินในสถาบันการเงินที่ให้ผลตอบแทนหรือให้ดอกเบี้ยในอัตราสูงโดยไม่คำนึงถึงสถานะความมั่นคงของสถาบันการเงิน การบริหารจัดการตลอดจนความเสี่ยงที่สถาบันการเงินแห่งนั้นมี เพราะรัฐได้ให้การประกันว่าหากกรณีที่มีสถาบันการเงินใดต้องปิดกิจการ รัฐจะเข้ามามีบทบาทในการจ่ายเงินฝากให้เต็มตามจำนวนอยู่แล้ว ส่วนสถาบันการเงินก็มีแนวโน้มในการดำเนินการหรือทำธุรกรรมที่มีความเสี่ยงสูง เช่น การปล่อยสินเชื่อโดยขาดการตรวจสอบที่รอบคอบและคำนึงถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับเป็นหลัก เนื่องจากมั่นใจว่ารัฐจะไม่ยอมปล่อยให้สถาบันล้มหรือปิดกิจการ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการขาดวินัยทางการเงินของทั้งผู้ฝากเงินและสถาบันการเงิน อันเป็นอันตรายต่อเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงินเป็นอย่างมาก

การคุ้มครองเงินฝากแบบจำกัดจำนวน โดยสถาบันคุ้มครองเงินฝากที่ถูกจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝากนั้น จะทำหน้าที่ในการจ่ายเงินคืนให้แก่ผู้ฝากเงินในกรณีที่มีการปิดกิจการสถาบันการเงินและจะเป็นการให้ความคุ้มครองดูแลแก่ผู้ฝากเงินรายย่อย โดยมีวงเงินคุ้มครองสูงสุดที่หนึ่งล้านบาทต่อรายต่อหนึ่งสถาบันการเงิน ซึ่งสำหรับประเทศไทยนั้นเหตุผลที่พระราชบัญญัติดังกล่าวได้ให้ความคุ้มครองเงินฝากสูงสุดที่หนึ่งล้านบาทต่อรายต่อหนึ่งสถาบันการเงิน ก็เนื่องมาจากเห็นว่าวงเงินคุ้มครองดังกล่าวครอบคลุมกลุ่มผู้ฝากเงินรายย่อย ซึ่งเป็นประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศได้อย่างทั่วถึงแล้ว ซึ่งกลุ่มผู้ฝากเงินกลุ่มนี้ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นกลุ่มผู้ฝากเงินที่มีความเข้าใจและความสามารถจำกัดในการเข้าถึงข้อมูล ติดตามตรวจสอบความเคลื่อนไหว การดำเนินการ ตลอดจนการประเมินความมั่นคงของสถาบันการเงิน และหากเกิดเหตุการณ์ที่สถาบันการเงินแห่งใดต้องปิดกิจการ ประชาชนที่มีเงินฝากของตนอยู่ในวงเงินที่ได้รับความคุ้มครองก็สามารถมั่นใจได้ว่าจะได้รับเงินฝากคืนเต็มตามจำนวนที่ปรากฏในบัญชี อันจะเป็นการช่วยลดภาวะการตื่นตระหนกแห่ไปถอนเงินของประชาชนได้ในระดับหนึ่ง และกรณีของประชาชนที่เงินฝากมีจำนวนมากกว่าหนึ่งล้านบาท เมื่อสถาบันการเงินปิดกิจการก็จะได้รับเงินคืนในจำนวนหนึ่งล้านบาทเท่านั้น ซึ่งจะเป็นการช่วยลดภาระทางการคลังแก่ภาครัฐในกรณีที่ต้องหาเงินมาจ่ายคืนแก่ผู้ฝากเงินและเป็นการกระจายความเสี่ยงให้ผู้ฝากเงินรายใหญ่เป็นผู้แบกรับภาระ ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ฝากกลุ่มนี้ล้วนมีความ

สามารถในการวางแผนและติดตามข้อมูลข่าวสารของสถาบันการเงินได้ไม่ยากนัก อีกทั้งผู้ฝากเงินรายใหญ่ก็สามารถกระจายเงินฝากของตนไปยังธนาคารหรือสถาบันการเงินต่าง ๆ เพื่อให้เงินฝากของตนได้รับความคุ้มครองได้ เพราะกฎหมายกำหนดให้ความคุ้มครองที่หนึ่งล้านบาทต่อรายต่อสถาบันการเงิน หรืออาจมองหาช่องทางการลงทุนในรูปแบบอื่นแทนการฝากเงินในธนาคารหรือสถาบันการเงินก็สามารถทำได้เช่นกัน

นอกจากนี้กฎหมายดังกล่าวได้กำหนดให้มีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากสถาบันการเงินหรือธนาคารอยู่ภายใต้บังคับกฎหมายดังกล่าว ตามอัตราความเสี่ยง (Risk-adjusted rate) ซึ่งจะพิจารณาถึงความมั่นคงของ

สถาบันการเงินและความเสี่ยงของสินเชื่อที่สถาบันการเงินมี หากสถาบันการเงินใดมีความเสี่ยงสูงก็ต้องนำเงินส่งเข้ากองทุนของสถาบันคุ้มครองเงินฝากในจำนวนที่สูงขึ้นตามไปด้วย การคิดค่าธรรมเนียมตามความเสี่ยงของสถาบันการเงินจึงมีส่วนช่วยลดปัญหา Moral Hazard ลงได้ส่วนหนึ่งเพราะจะช่วยให้ต้นทุนจากการปล่อยสินเชื่ออย่างไม่รอบคอบสูงขึ้น สถาบันการเงินหรือธนาคารก็จะปรับตัวในการดำเนินกิจการหรือการทำธุรกรรม โดยจะพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบคำนึงถึงความเสี่ยงที่สถาบันการเงินหรือธนาคารของตนที่จะต้องประสบมากกว่าการคิดถึงผลประโยชน์ระยะสั้นที่จะได้รับ อันจะทำให้การบริหารจัดการ การปล่อยสินเชื่อ ตลอดจนการดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพราะหากธนาคารหรือสถาบันการเงินใดยังคงประพฤติแบบสุ่มเสี่ยง ก็จะทำให้สถานะของสถาบันการเงินหรือธนาคารไม่มั่นคงขาดความเชื่อมั่นจากประชาชน และใน

ส่วนของผู้ฝากเงิน ผู้ฝากเงินก็จะพิจารณาถึงความมั่นคงของสถาบันการเงินหรือธนาคารมากกว่าผลตอบแทนจากอัตราดอกเบี้ยที่จะได้รับ เพื่อความมั่นใจและความปลอดภัยของเงินฝากของตน เนื่องจากเงินฝากจะไม่ได้รับการคุ้มครองแบบเต็มจำนวนอีกต่อไป ดังนั้นจึงมีการคาดหวังว่าการประกาศใช้กฎหมายสถาบันคุ้มครองเงินฝากดังกล่าวจะเป็นการช่วยลดพฤติกรรมล้มละลายทั้งในประชาชนผู้มีเงินออม ตลอดจนเจ้าของหรือผู้ถือหุ้นสถาบันการเงินและผู้บริหารสถาบันการเงินจะมีความรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้น ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างความมั่นคงและเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงินภายในประเทศ

อย่างไรก็ตามการจัดตั้งสถาบันคุ้มครองเงินฝาก รัฐต้องใช้เวลาแก่ประชาชนในการปรับตัวเพื่อเตรียมการรองรับกับการประกันเงินฝากแบบใหม่ ซึ่งในบทเฉพาะกาลของพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝากได้เปิดช่องให้มีการกำหนดมาตรการเพื่อให้เวลาแก่ทั้งสถาบันการเงินและผู้ฝากเงินได้ปรับตัว ซึ่งในปีแรกหลังจากมีการจัดตั้งสถาบันคุ้มครองเงินฝากขึ้นแล้ว รัฐยังคงให้ความคุ้มครองสูงสุดเต็มจำนวนและจะค่อย ๆ ปรับลดเงินฝากที่ได้รับความคุ้มครองลงเหลือ ๑๐๐ ล้านบาทต่อรายต่อสถาบันการเงินในปีที่ ๒ ในปีที่ ๓ จะปรับลดการคุ้มครองลงเหลือ ๕๐ ล้านบาทต่อรายต่อสถาบันการเงิน ในปีที่ ๔ จะปรับลดการคุ้มครองลงเหลือ ๑๐ ล้านบาทต่อรายต่อสถาบันการเงิน จนเหลือการคุ้มครองต่อรายต่อสถาบันการเงินที่หนึ่งล้านบาทในปีที่ ๕ นอกจากนี้รัฐต้องทำการประชาสัมพันธ์เพื่อทำความเข้าใจกับประชาชนในเรื่องดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนผู้มีเงินออมแต่เป็นกลุ่มที่มีความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลอย่างจำกัด เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความตื่นตระหนก ไม่มั่นใจ และขาดความเชื่อมั่นในการฝากเงินในธนาคาร ด้วยเกรงว่าเงินฝากของตนนั้นจะสูญหาย จนทำให้เกิดการแห่ไปถอนเงินออกจากธนาคาร

ในส่วนของธนาคารหรือสถาบันการเงินที่จะอยู่ภายใต้บังคับของร่างพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก ก็ต้องมีการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น โดยการสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนในการฝากเงินกับธนาคารของตน โดยการสร้างเสริมเสถียรภาพ ประสิทธิภาพ ความมั่นคงตลอด

LIRI

จนการจัดการบริหาร การดำเนินการที่เป็นระบบ มีความรับผิดชอบ มีความรอบคอบและเป็นมาตรฐานสากลมากยิ่งขึ้น

แต่ไม่ว่าจะมีการพยายามผลักดันในการแก้ไขกฎหมายเพื่อเสริมสร้างเสถียรภาพให้แก่ระบบสถาบันการเงินอย่างไร กฎหมายก็เป็นเพียงเครื่องมือหนึ่งที่ “คน” จะนำไปใช้ ดังนั้น การจัดตั้งสถาบันคุ้มครองเงินฝาก ก็มีใช้สิ่งที่จะรับประกันว่าระบบสถาบันการเงินของไทยจะมีความมั่นคง มีเสถียรภาพ เพราะถ้าหาก “คน” ที่อยู่ภายใต้กฎหมายยังคงขาดความรับผิดชอบ ขาดสำนึกที่ดีในการบริหารงาน ตลอดจนขาดวินัยทางการเงิน และพยายามหลบเลี่ยงกฎหมายทุกวิถีทาง การสร้างเสถียรภาพให้กับระบบสถาบันการเงินโดยอาศัยสถาบันคุ้มครองเงินฝากเป็นเครื่องมือก็ไม่มีทางเป็นจริงได้เลย ในทางตรงกันข้ามอาจทำให้ระบบสถาบันการเงินสั่นคลอน ขาดความน่าเชื่อถือและอ่อนแอในที่สุด ดังนั้น การสร้างเสถียรภาพในระบบสถาบันการเงินเพื่อความเข้มแข็งในทางเศรษฐกิจนอกจากต้องมีกฎหมายที่ดีแล้ว ยังต้องประกอบด้วย “คน” ที่มีสำนึกดีในการบังคับใช้และปฏิบัติตามกฎหมายด้วย

หมายเหตุ ภายหลังจากการจัดตั้งสถาบันคุ้มครองเงินฝาก ได้มีการประกาศเพิ่มวงเงินคุ้มครองเงินฝากในปีที่ ๒ และปีที่ ๓ โดยคุ้มครองเงินฝากแบบเต็มจำนวนต่อเนื่องจากปัจจุบันจนถึงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๔ ทั้งนี้ สืบเนื่องจากวิกฤตเศรษฐกิจต่างประเทศที่จะส่งผลกระทบต่อสถานะเศรษฐกิจและระบบการเงินของประเทศไทยในช่วง ๒ - ๓ ปีข้างหน้า และจะทยอยปรับลดวงเงินคุ้มครองให้เหลือ ๕๐ ล้านบาทในปีที่ ๔ และ ๑ ล้านบาทต่อบัญชีต่อสถาบันการเงินในปีที่ ๕ (ข้อมูล ณ วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๑)

บรรณานุกรม

กลุ่มงานร่างพระราชบัญญัติ สำนักงานการประชุม **สภานิติบัญญัติแห่งชาติ.ร่างพระราชบัญญัติ**

สถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ.

ศ.ดร.เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. **พ.ร.บ.สถาบันคุ้มครองเงินฝาก : ก้าวต่อไปของความน่า**

เชื่อถือของสถาบันการเงินไทย. กรุงเทพฯธุรกิจวันพุธที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๐.

ณรงค์ เตโชชัยงาม. **รวมกฎหมายปฏิรูประบบสถาบันการเงิน.** พิมพ์ครั้งที่ ๒, ห้างหุ้นส่วนจำกัด

พิมพ์ อักษร, มิถุนายน ๒๕๔๔.

วิชัย ตันติกุลานันท์. **คำอธิบายและวิเคราะห์ข้อเท็จจริงกฎหมายฟื้นฟู พัฒนาและปฏิรูป**

ระบบสถาบันการเงิน. พิมพ์ครั้งที่ ๑ , ห้างหุ้นส่วนพิมพ์อักษร, เมษายน ๒๕๔๗.

วีรพงษ์ รามางกูร. **สถาบันประกันเงินฝาก.** คอลัมน์ คนเดินตรอก ประชาชาติธุรกิจ วันที่ ๑

ตุลาคม ๒๕๕๐ ปีที่ ๓๑ ฉบับที่ ๓๙๓๖ (๓๑๓๖).

ดร.สมชัย ลัจจพงษ์. **ทะลุมิติ เศรษฐกิจการคลังไทย.** พิมพ์ครั้งที่ ๑, บริษัท ศรีอนันต์การพิมพ์

จำกัด, ๒๕๔๘.

กลุ่มงานเศรษฐกิจการคลัง ธนาคารไทยพาณิชย์. **สถาบันประกันเงินฝาก.**

(Online) Available

URL : <http://www.scb.co.th/LIB/th/article/mof/data/4709-2.pdf>

สืบค้นวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ และวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๐.

ธนาคารกสิกรไทย. **สถาบันประกันเงินฝากในประเทศไทย.** (Online) Available

URL : <http://www.kasikornbank.com/Publication/DeTail/1,1053,f~238-TH-1,00.html>

สืบค้นวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๐.

ธนาคารแห่งประเทศไทย. **การประกันเงินฝาก.** (Online) Available

URL : [http://www.bot.or.th/BOTHOME/PAGE/Special/FIDF/Publications/](http://www.bot.or.th/BOTHOME/PAGE/Special/FIDF/Publications/Depositguarantee__T.htm)

[Depositguarantee__T.htm](http://www.bot.or.th/BOTHOME/PAGE/Special/FIDF/Publications/Depositguarantee__T.htm) สืบค้นวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๐.

ธนาคารแห่งประเทศไทย. **ถาม - ตอบ เรื่องการคุ้มครองเงินฝาก.** (Online)

Available URL : [http://www.bot.or.th/bothomepage/Special/](http://www.bot.or.th/bothomepage/Special/FIDF/Publications/Depositguarantee1__T.htm)

[FIDF/Publications/Depositguarantee1__T.htm](http://www.bot.or.th/bothomepage/Special/FIDF/Publications/Depositguarantee1__T.htm) สืบค้นวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๐.

ธีรทร วัฒนกุล. **การกำหนดนโยบายในการจัดตั้งสถาบันประกันเงินฝาก.**

(Online) Available URL : [http://www.polpacon7.ru.ac.th/down](http://www.polpacon7.ru.ac.th/download/article/สืบค้นวันที่%20๘%20ตุลาคม%20๒๕๕๐)

[load/article/สืบค้นวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๐.](http://www.polpacon7.ru.ac.th/download/article/สืบค้นวันที่%20๘%20ตุลาคม%20๒๕๕๐)

มติคณะรัฐมนตรี วันอังคารที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๗. (Online) Available

URL:<http://www.soc.soc.go.th/slk/SHOWLISTALL.ASP?BDate=2004/11/01&Edate=2004/11/30&Pagegroup=1&Showdate=2004/11/30>

สืบค้นวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๐.

มติคณะรัฐมนตรี วันอังคารที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๐. (Online) Available

URL:<http://www.soc.soc.go.th/slk/showlist3.asp?pagecode=77726&pdate=2007/08/28&pno=1&pagegroup=1>

สืบค้นวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๐

วิจารณ์ ธาราทิรัญโชติ. **ปรับตัวอย่างไรเมื่อมีสถาบันประกันเงินฝาก.** กรุงเทพฯ

ธุรกิจ วันจันทร์ที่ ๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐. (Online) Available

URL : <http://www.nidambe11.net/ekonomiz/2007q3/2007september24p8.htm>

สืบค้นวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๐.

วิชญ์ บุญมาร์ติน. **สถาบันประกันเงินฝาก ... ฟื้นฟูความเชื่อมั่นได้จริงหรือ ?**

(Online) Available URL : http://www.wiszanu.com/index.php?option=com_content&task=view&id=120&Itemid=43

สืบค้นวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๐.

_____ **ความเป็นมาของร่างพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก**

พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็น ผู้เสนอ). (Online) Available URL : <http://librarymb.parliament.go.th/docweb/ShowPdfServlet?blobid=SOP-DIP.P.1028897&blobpart=2>

สืบค้นวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๑.

_____ **ทบทวนข่าวเศรษฐกิจเงินออม ระส่ำลดประกันเงินฝากเหลือ ๑**

ล้านใน ๔ ปี. (Online) Available URL : http://www.yopi.co.th/prd_19404#details

สืบค้นวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๐.

(Online) Available URL :

<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=inthedark&month=062007&date=28&group=17&gblog=2>

สืบค้นวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐

(Online) Available URL :

www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/๒๕๓๕/D/๑๑๙/๑๐๑๔๖.PDF

สืบค้นวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๐.

Competency กับการพัฒนาและการบริหารจัดการ ทรัพยากรมนุษย์ในองค์กร

ดร.หริินทร์ สุตะบุตร
สำนักพัฒนาบุคลากร

Competency กับการพัฒนาบุคลากร

การพัฒนาบุคลากรในปัจจุบัน มีการนำหลักสมรรถนะมาใช้เพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาบุคลากรให้มีทิศทางที่ชัดเจน เป็นระบบ และพัฒนาให้ตรงกับความต้องการของแต่ละบุคคลอย่างแท้จริง และมีการพัฒนาบุคลากรในทุกสายงานให้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะในวิชาชีพ และมีคุณธรรมจริยธรรมในการปฏิบัติงานในหน้าที่ ให้เป็นระบบและต่อเนื่อง มีการกำหนดมาตรฐานในแต่ละตำแหน่งจากพื้นฐานความรู้ ทักษะ วิธีคิด คุณลักษณะส่วนบุคคล และแรงจูงใจ เพื่อเป็นการสร้างระบบการบริหารสมรรถนะของบุคลากรให้สามารถนำไปใช้ประเมินและสร้างแผนพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะเป็นการสร้างระบบบริหารผลปฏิบัติงานที่เชื่อมโยงจากระดับสำนักงานถึงระดับบุคคล เป็นแนวทางการวางแผนพัฒนาบุคลากรในทุกระดับ ทุกตำแหน่งโดยบุคลากรได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องเหมาะสมกับตำแหน่งและมีการติดตามผลอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการพัฒนาตามหลักสมรรถนะนี้จะทำให้บุคลากรทุกระดับได้ทราบถึงแนวทางการพัฒนาตนเองเพื่อนำไปสู่การมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์

เมื่อนำหลักสมรรถนะมาใช้ในการพัฒนาบุคลากรในหน่วยงาน จะช่วยให้การจัดทำแผนพัฒนาบุคลากรมีความชัดเจนขึ้น ตรงกับความจำเป็นของแต่ละคนอย่างแท้จริง ช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานทราบถึงระดับความสามารถของตนเองว่าอยู่ในระดับใด และจะต้องพัฒนาในเรื่องใดซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตัวเองมากขึ้น ช่วยสนับสนุนให้ตัวชี้วัดหลักของผลงาน (KPI) บรรลุเป้า

หมายเพราะ Competency จะเป็นตัวบ่งบอกได้ว่าถ้าต้องการบรรลุเป้าหมายตาม KPI จะต้องใช้ Competency ตัวใดบ้าง นอกจากนี้แล้วยังช่วยให้เกิดการหล่อหลอมไปสู่สมรรถนะขององค์กรที่ดีขึ้น เพราะถ้าบุคลากรปรับ Competency ของตนเองให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่องค์กรต้องการแล้ว ในระยะยาวก็จะส่งผลให้เกิด Competency เฉพาะขององค์กรได้ ซึ่งจะส่งผลไปถึงผู้มาใช้บริการจากหน่วยงานได้รับบริการที่ดีขึ้น เกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของบุคลากร ความไว้วางใจและยอมรับในตัวบุคลากรและหน่วยงาน การนำแนวคิดเรื่องสมรรถนะเป็นการเสริมสร้างความสามารถให้ทรัพยากรบุคคล โดยมีความเชื่อว่าเมื่อพัฒนาคนให้มีความสามารถแล้ว คนจะใช้ความ

สามารถที่มีไปผลักดันให้องค์กรบรรลุเป้าหมาย ดังนั้นการนำเรื่องสมรรถนะมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดจึงควรมุ่งพัฒนาทรัพยากรบุคคลขององค์กรเป็นสำคัญ ต้องมีการพิจารณาว่าบุคคลในองค์กรมีความสามารถอย่างไร จึงจะทำให้องค์กรบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

ประโยชน์อื่นของ Competency

นอกจากการใช้สมรรถนะในการพัฒนาบุคลากรแล้วหน่วยงานยังสามารถนำระบบสมรรถนะไปใช้ในการบริหารงานบุคคลในมิติต่าง ๆ ดังนี้

๑. การสรรหาและคัดเลือกบุคคล หน่วยงานสามารถนำสมรรถนะของตำแหน่งที่ต้องการสรรหา และคัดเลือกบุคคลเข้ารับราชการไปทำเป็นแบบทดสอบหรือแบบสัมภาษณ์เพื่อคัดเลือกบุคคลที่มีคุณลักษณะที่ดีมีความรู้ทักษะความสามารถตลอดจนพฤติกรรมที่เหมาะสมกับตำแหน่งงาน เพื่อให้ได้คนที่มีผลการปฏิบัติงานตรงตามที่หน่วยงานต้องการอย่างแท้จริง

๒. การประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคคล ผู้บริหารหน่วยงานสามารถนำผลการประเมินสมรรถนะ Competency Gap ของเจ้าหน้าที่มาใช้ให้สอดคล้องกับการประเมินผลการปฏิบัติงานซึ่งแสดงถึงการพัฒนาตนเองตามแผนพัฒนารายบุคคล

๓. การให้รางวัลและค่าตอบแทน การบริหารงานภาครัฐในแนวใหม่ได้นำระบบการให้รางวัลและค่าตอบแทนมาใช้เพิ่มเติมจากการเลื่อนขั้นเงินเดือนอย่างเดียวเป็นการบริหารค่าตอบแทนที่สามารถช่วยเพิ่มแรงจูงใจให้เจ้าหน้าที่ที่มีความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเองและพัฒนางานมากขึ้น

๔. การวางแผนความก้าวหน้าทางอาชีพ ระบบสมรรถนะทำให้หน่วยงานสามารถทราบจุดแข็งและจุดอ่อนของเจ้าหน้าที่ที่มีอยู่ และทราบถึงทักษะหรือความสามารถที่จำเป็นสำหรับตำแหน่งเป้าหมายในอนาคตของเจ้าหน้าที่แต่ละคน

๕. การประเมินผลสัมฤทธิ์ ต้องยึดยุทธศาสตร์ขององค์กรเป็นหลัก โดยมีตัวชี้วัด (KPI) ในระดับต่าง ๆ เป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

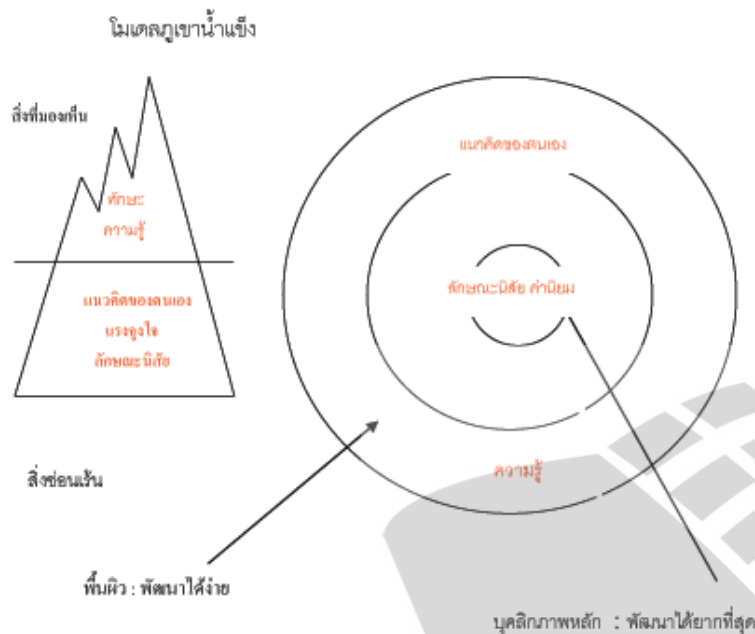
มารู้จัก Competency กันหน่อย

นักวิชาการที่ศึกษาเรื่อง Competency มักให้คำจำกัดความที่แตกต่างกันเช่น บางท่านแปลว่า “ขีดความสามารถ” บางท่านแปลว่า “สมรรถนะ” หรือบางท่านแปลว่า “ศักยภาพ” เป็นต้น อย่างไรก็ตาม นักวิชาการที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ มักจะอ้างอิงถึงความหมายหรือคำนิยามของ **David C. McClelland** ที่กล่าวว่า Competency คือ บุคลิกลักษณะที่ซ่อนอยู่ภายใต้ปัจเจกบุคคล ซึ่งสามารถผลักดันให้ปัจเจกบุคคลนั้น สร้างผลการปฏิบัติงานที่ดีหรือตามเกณฑ์ที่กำหนด ในงานที่ตนรับผิดชอบ ความสามารถตามกรอบแนวคิดเรื่องขีดความสามารถ ซึ่งสามารถอธิบายได้ตามแผนภาพโมเดลภูเขาน้ำแข็ง แสดงเกี่ยวกับ แนวคิด หลักการของ Competency

David C. McClelland

แผนภาพแสดงแนวคิด หลักการ เกี่ยวกับ Competency

ที่มา : Spencer & Spencer, 1993

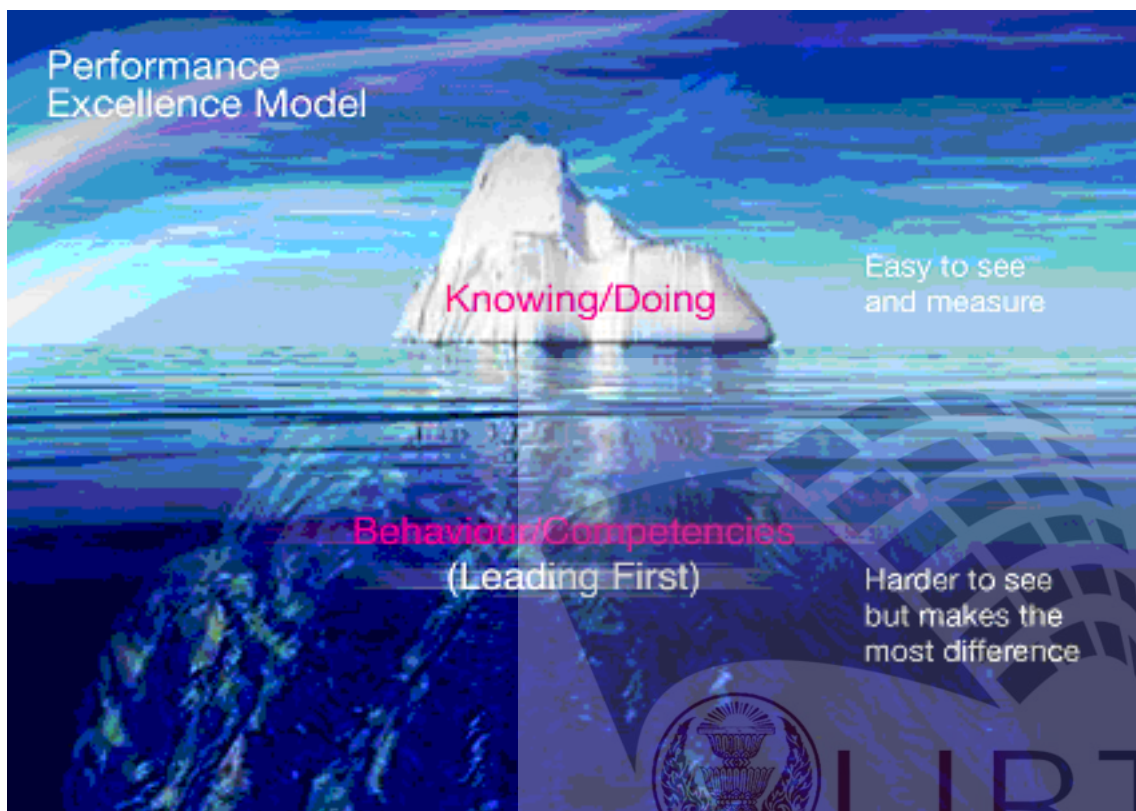
Legislative Institutional Repository of Thailand

LIRT

จากแผนภาพ สามารถอธิบายได้ว่า คุณลักษณะของบุคคลนั้น เปรียบเหมือนภูเขาน้ำแข็งที่ลอยอยู่ในน้ำ โดยมีส่วนหนึ่งที่เป็นส่วนน้อยลอยอยู่เหนือน้ำ ได้แก่ ความรู้ที่บุคคลมีในสาขาต่างๆ ที่เรียนรู้มา และส่วนของทักษะ ได้แก่ ความเชี่ยวชาญ ชำนาญพิเศษในด้านต่าง ๆ ส่วนที่ลอยอยู่เหนือน้ำนี้เป็นส่วนที่สังเกตเห็นและวัดได้ง่าย สำหรับส่วนของภูเขาน้ำแข็งที่อยู่ใต้น้ำนั้นเป็นส่วนที่มีปริมาณมากกว่าสังเกตเห็นและวัดได้ยากกว่า และเป็นส่วนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลมากกว่า ส่วนต่าง ๆ นี้ ได้แก่ บทบาทที่แสดงออกต่อสังคม (Social Role) ภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีต่อตนเอง (Self - Image) คุณลักษณะส่วนบุคคล (Traits) และแรงจูงใจ (Motives) ส่วนที่อยู่เหนือน้ำนั้นเป็นส่วนที่สัมพันธ์กับเขาวินิจฉัยของบุคคล ซึ่งการที่บุคคลมีเพียงความฉลาดที่ทำให้เขาสามารถเรียนรู้องค์ความรู้ และทักษะได้เท่านั้น ซึ่งยังไม่เพียงพอที่จะทำให้เขาเป็นผู้ที่มีผลการปฏิบัติงานที่โดดเด่น บุคคลจำเป็นต้องมีแรงผลักดัน เบื้องลึก คุณลักษณะส่วนบุคคล ภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีต่อตนเองและบทบาทที่แสดงออกต่อสังคมที่เหมาะสมด้วยจึงจะทำให้เขาสามารถเป็นผู้ที่มีผลงานที่โดดเด่นได้

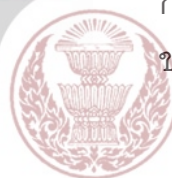
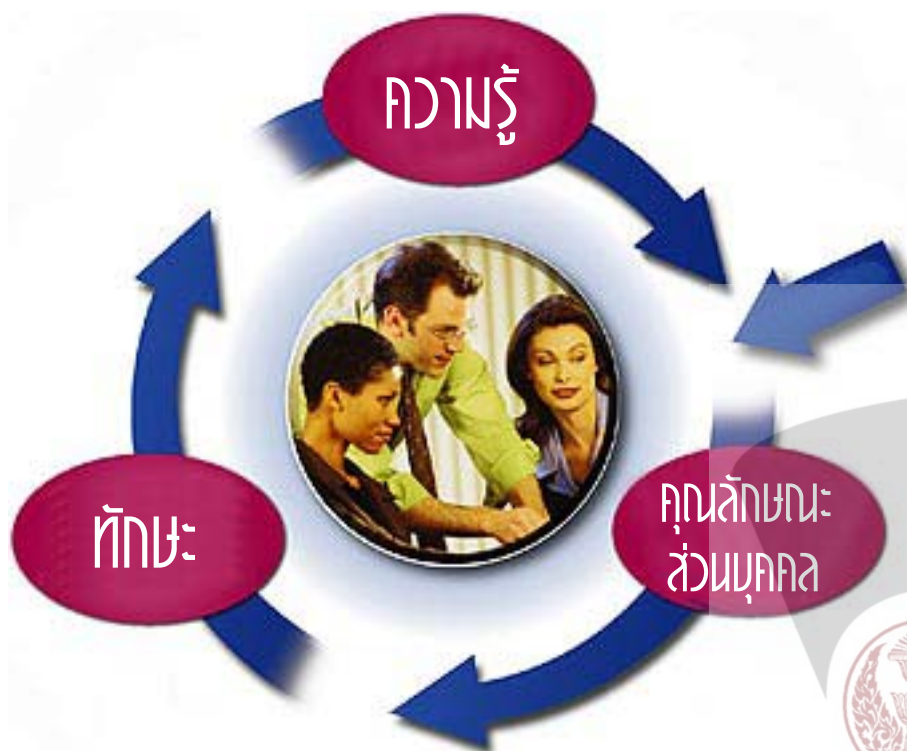

ดังนั้น Competency คือ **ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) และคุณลักษณะส่วนบุคคล (Personal Characteristic of Attributes)** ที่ส่งผลต่อการแสดง **พฤติกรรม (Behavior)** ที่จำเป็น และมีผลทำให้บุคคลนั้นปฏิบัติงานในความรับผิดชอบของตนได้ดีกว่าผู้อื่น (ณรงค์วิทย์ แสันทอง : ๒๕๕๗)

Competency แบ่งออกเป็น ๓ ประเภท ดังนี้ (อาภรณ์ ภูวितยพันธ์ุ: ๒๕๕๗)

๑. ชีตความสามารถหลัก (Core Competency) หมายถึง บุคลิกลักษณะหรือการแสดงออกของพฤติกรรมของพนักงานทุกคนในองค์การที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ ทศนคติ ความเชื่อ และอุปนิสัยของคนในองค์การโดยรวม ถ้าพนักงานทุกคนในองค์การมีชีตความสามารถประเภทนี้ ก็จะมีส่วนที่จะช่วยสนับสนุนให้องค์การบรรลุเป้าหมายตามวิสัยทัศน์ได้ ชีตความสามารถชนิดนี้จะถูกกำหนดจากวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมายหลัก หรือกลยุทธ์ขององค์การ

๒. ชีตความสามารถด้านการบริหาร (Managerial Competency) คือ ความรู้ ความสามารถด้านการบริหารจัดการ เป็นชีตความสามารถที่มีได้ทั้งในระดับผู้บริหารและระดับพนักงานโดยจะแตกต่างกันตามบทบาทและหน้าที่ความรับผิดชอบ (Role - Based) แตกต่างตามตำแหน่งทางการบริหารงานที่รับผิดชอบ ซึ่งบุคลากรในองค์การทุกคนจำเป็นต้องมีในการทำงานเพื่อให้งานสำเร็จ และต้องสอดคล้องกับแผนกลยุทธ์ วิสัยทัศน์ พันธกิจขององค์การ

LIRT

๓. ขีดความสามารถตามตำแหน่งงาน

(Functional Competency) คือ ความรู้ ความสามารถ ในงานซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ และ คุณลักษณะเฉพาะของงานต่าง ๆ (Job - Based) เช่น ตำแหน่งวิศวกรไฟฟ้า ควรต้องมีความรู้ทางด้านวิศวกรรม นักบัญชี ควรต้องมีความรู้ทางการบัญชี เป็นต้น หน้าที่ งานที่ต่างกัน ความสามารถในงานย่อมจะแตกต่างกัน ตามอาชีพ ซึ่งอาจเรียกขีดความสามารถชนิดนี้ สามารถ เรียก Functional Competency หรือเป็น Job Competency เป็น Technical Competency ก็ได้ อาจกล่าวได้ว่าขีดความสามารถชนิดเป็นขีดความสามารถเฉพาะบุคคล ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรู้ ทักษะ พฤติกรรม และคุณลักษณะของบุคคล ที่เกิดขึ้นจริงตาม หน้าที่หรืองานที่รับผิดชอบที่ได้รับมอบหมาย แม้ว่าหน้าที่ งานเหมือนกันไม่จำเป็นว่าคนที่ปฏิบัติงานในหน้าที่นั้นจะ ต้องมีความสามารถเหมือนกัน

สมรรถนะที่ต้องการของข้าราชการ

ถ้าจะพูดในภาพรวมว่าสมรรถนะของข้าราชการในอนาคตควรจะเป็นอย่างไอก็สามารถที่จะรวบรวมไว้กว้าง ๆ ได้ดังนี้

๑. ทักษะในการใช้ความคิด ทักษะในการใช้ความคิดหมายถึง การคิดอย่างมีวิสัยทัศน์ คิดภาพรวม ลุ่มลึกและกว้างไกล รู้จัดปรับความคิดให้ยืดหยุ่นเหมาะสมกับสถานการณ์ตามสมควร คิดทำงานเชิงรุก ไม่ตั้งรับอยู่กับที่ คิดหาทางป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเกิดขึ้นในการปฏิบัติงาน

๒. การปฏิบัติงานให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ การบริหารราชการแนวใหม่ เน้นการปฏิบัติงานโดยมุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน คือมุ่งที่ผลผลิตหรือผลงานที่ตั้งเป้าไว้ พร้อมทั้งผลลัพธ์ซึ่งเป็นผลที่เกิดจากผลผลิต งานทุกอย่างจะต้องมีกำหนดเวลาแล้วเสร็จเพื่อให้ผู้ทำเกิดความรู้สึกรับผิดชอบที่จะต้องทำให้เสร็จตามกำหนดเวลา

๓. การบริหารทรัพยากรอย่างคุ้มค่า สิ่งใดที่ทำแล้วไม่คุ้มค่าให้เลิกทำ หรือต้องถ่ายโอนงานออกไป หรือต้องบริหารทรัพยากรอย่างประหยัด เช่น น้ำ ไฟฟ้า วัสดุสำนักงาน รู้จักบำรุงรักษา

๔. ทักษะในการสื่อสาร รู้จักนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ รู้จักสร้างเครือข่ายคือ ให้มีการรับรู้พร้อม ๆ กัน เน้นการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนจนหมั่นฝึกให้มีทักษะในการพูดติดต่อให้ได้ผล

๕. ความน่าเชื่อถือและน่าไว้วางใจ ข้าราชการต้องทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ไม่เรียกรับและรับสินบน พร้อมรับผิดชอบ และยอมรับการตรวจสอบได้

๖. การมุ่งเน้นให้บริการ เน้นการให้บริการแบบโปร่งใส ประชาชนทุกคนจะต้องได้รับบริการอย่างเท่าเทียมกัน ทั้งนี้จะต้องมุ่งเน้นความเสมอภาค พร้อมทั้งตระหนักว่าข้าราชการมีหน้าที่ให้บริการประชาชน

๗. จริยธรรม ข้าราชการจะต้องมีศีลธรรม ประพฤติตนเหมาะสมตามกาลเทศะ วาจาสุภาพและแต่งกายสุภาพเรียบร้อย ไม่ประพฤติเสื่อมเสีย

๘. ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน ต้องทำงานอย่างมืออาชีพ กล่าวคือ มีความรู้ความสามารถในวิชาชีพของตนอย่างชนิดรู้จริงรู้ลึกและรู้กว้าง ไม่รู้เพียงผิวเผินต้องมีความสามารถในการวางแผน

๙. ความสามารถในการแก้ปัญหา เมื่อมีปัญหาต้องยั้งสู้ไม่หนี ปัญหาสามารถแก้ปัญหาคือได้ด้วยปัญญาของตนเอง หัดมองให้เห็นว่า ปัญหาคือโอกาสที่เราจะได้แสดงความสามารถ ไม่มองปัญหาเป็นอุปสรรค

๑๐. การปฏิบัติงานเป็นทีม มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ร่วมคิดร่วมทำงานกับผู้อื่นในลักษณะทีมงานร่วมกันรับผิดชอบงานไม่เอาดีแต่ผู้เดียว ไม่ปกปิดความรู้ และเพื่อแผ่ความรู้ให้เพื่อนร่วมงาน มีการให้อภัยเมื่อมีการพลาดพลั้ง

๑๑. ทักษะขั้นพื้นฐานทางด้านคอมพิวเตอร์ ในยุคของข้อมูลข่าวสารและกระแสโลกาภิวัตน์ ข้าราชการต้องสามารถใช้คอมพิวเตอร์ในการปฏิบัติงานได้ หมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ ใช้อย่างระมัดระวังและหมั่นบำรุงรักษา

ฉบับหน้าจะขอแนะนำการดำเนินการ Competency ของสำนักพัฒนาบุคลากรมาเผยแพร่และชี้แจงต่อไป

บรรณานุกรม

- ณรงค์วิทย์ แสนทอง .๒๕๔๗. **มารู้จัก COMPETENCY กันเถอะ**. กรุงเทพฯ ฯ :
เอช อาร์ เซ็นเตอร์
- อาภรณ์ ภูวิทย์พันธุ์. ๒๕๔๗. **Career Development in Practice**.
กรุงเทพฯ ฯ : เอช อาร์ เซ็นเตอร์
- McClelland, D.C. 1973. **Test for Competence, rather than
intelligence. American Psychologists** Vol.17 No.7.
p. 57 - 83
- Spencer, L.M. & Spencer, S.M. 1993. **Competence at Work: Models
for Superior Performance**. New York: John Wiley & Sons.

สภาวชนารสภา

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

“แอมบัสกา”

ทองคำ แก้วพรม
สำนักประชุม

ช่วงนี้ก็ปิดสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติแล้ว เมื่อพูดถึงสมัยประชุมคนทั่วไปอาจจะสงสัยหรือไม่เข้าใจว่าเป็นอย่างไร จึงขอเปรียบเทียบว่าเหมือนกับภาคเรียนของนักเรียน นักศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่ หนึ่งปีการศึกษาจะมีสองภาคการเรียน ก็เหมือนกับการประชุมของรัฐสภาที่ในหนึ่งปีก็จะแบ่งเป็นสองภาค แต่เราเรียกว่า “สมัยประชุม” ก็จะมีสมัยประชุมสามัญทั่วไป และสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติ

สำหรับสภาผู้แทนราษฎรชุดนี้ก็ได้อำหนดช่วงเวลาของสมัยประชุมทั้งสองสมัยไว้ คือ สมัยประชุมสามัญทั่วไป อยู่ในช่วงเวลา ๒๑ ม.ค. - ๑๙ พ.ค. และสมัยประชุมสามัญนิติบัญญัติ อยู่ในช่วงเวลา ๑ ส.ค. - ๒๘ พ.ย.

เมื่อสิ้นสมัยประชุมแต่ละครั้งก็เหมือนกับการปิดเทอม เพื่อให้ท่าน ส.ส. ได้ลงพื้นที่พบปะพี่น้องประชาชน นำปัญหาต่าง ๆ ที่ได้ประสบพบมาเสนอต่อสภาเพื่อหาทางแก้ไข ในส่วนของข้าราชการอย่างพวกเรา ก็จะมีเวลาสะสางงานที่ค้างค้าง จัดเก็บผลงานของสภาผู้แทนราษฎรที่ผ่านมา นอกจากนี้ก็ยังเป็นช่วงเวลาดี ๆ ที่เพื่อน ๆ ข้าราชการจะได้มีโอกาสลาพักผ่อนประจำปีด้วย หลังจากนั้นจะได้กลับมาเตรียมตัวเพื่อการเปิดประชุมสภาในสมัยถัดไป ซึ่งในสมัยหน้านี้เป็นสมัยประชุมสามัญทั่วไป เริ่มวันที่ ๒๑ ม.ค. - ๑๙ พ.ค. ๕๖.

เมื่อวันที่ ๗ ต.ค. ๕๖ ที่ผ่านมา นอกจากจะเป็นวันที่คณะรัฐมนตรีภายใต้การนำของนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี มาแถลงนโยบายต่อรัฐสภาแล้ว ยังเป็นวันประวัติศาสตร์ที่คงอยู่ในความทรงจำของชาวสภาไปอีกนาน เนื่องจากเหตุการณ์ไม่ปกติที่อยู่ด้านนอกรัฐสภา ทำให้ใครที่ไม่เคยปีนกำแพงก็ได้ปีนในวันนี้ ใครที่ไม่เคยรู้จักแก่น้ำตาก็ได้สัมผัสในวันนี้ เจ้าหน้าที่ชายคงไม่ค่อยมีปัญหามากนัก ห่วงก็แต่เจ้าหน้าที่หญิงที่งานนั้นนอกจากจะต้องทูลทูลในการปีนกำแพงเพราะกลัวเหล็กทิ่มแล้ว ยังต้องคอยระมัดระวังกระโปรงไม่ให้เปิดอีกด้วย คราวหน้าแนะนำว่าให้เตรียมกางเกงขาล้นและแว่นตากันน้ำมาด้วย เพื่อความสะดวกในการปีนกำแพงและป้องกันแก่น้ำตา.

“รัฐสภาแห่งใหม่” เป็นสิ่งที่ชาวสภารอคอยมานานหลายปี เนื่องจากความแออัดของสถานที่ทำงานปัจจุบัน ความไม่สะดวกในการเดินทางไปทำงานในสถานที่ทำงานซึ่งกระจายอยู่หลายแห่งและประการสำคัญคือพวกเราอยากเห็นรัฐสภาของไทยมีความสวยงามและสง่างามทัดเทียมนานาประเทศ ซึ่งก็คาดหวังกันว่า ในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๖ อันเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะเป็นวันวางศิลาฤกษ์สถานที่ในการก่อสร้างรัฐสภาแห่งใหม่ แต่ขณะนี้เวลาใกล้เข้ามาแล้ว ก็ยังไม่มีความชัดเจนว่าจะดำเนินการอย่างไร สงสัยชาวสภาคงต้องรอต่อไปเหมือนเคย.

กองบรรณาธิการ

ที่ปรึกษา

นายจเร พันธุ์เปรื่อง
นางเพียงฤทัย โชติทัตต์

บรรณาธิการ

ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาบุคลากร

กองบรรณาธิการ

ผู้อำนวยการสำนักสารสนเทศ
ผู้อำนวยการสำนักวิชาการ
นางสุภาวดี ชีตชิน
นายเจษฎาพร นนทพันธ์
นายทองคำ แก้วพรม
นางอารยะหญิง จอมพลาพล
นายธีรวัฒน์ วงศาสุวรรณ
นายณัฐวัชร์ มังคละคุปต์
นางสาวศุภภรณ์ สุขพุ่ม
นายเชษฐา ทองยิ่ง
นางอรวลี จันทรบุญแก้ว
นางสาวฉันทนา คำกัมพล
นายหริินทร์ สุตตะบุตร
นางสาวอัจฉรา วิไลพงษ์
นายสุวิศักดิ์ อรรถประดิษฐ์
นางศมนฤทัย อักษรมัต
นางพนอ ทิมารัตน์
นางสาวจิรภาณูจน์ สงวนพวง
นางณัฐวิมล สมนมาน
นางทรงศวรรณ ธาราททรัพย์
นายรัฐภูมิ คำศรี
นายภาคภูมิ ม้าวิไล

ฝ่ายจัดทำอาร์ตเวิร์กและจัดพิมพ์

นายสมพงษ์ ปรีชาธนพจน์
นางบุษราคัม เขาวนศิริ
นางสาวปริศนา ถาวรยุทธ
นายสุรชัย เจนนุวัตร
นายเอกวีร์ อินเยี่ยม
นายวิโรจน์ นุ่นสุวรรณ
นางนันทนา ปอยสูงเนิน
นายมานะ เรืองสอน
นายนิทัศน์ องค์กรศิวิชัย
นางสาวทิพย์วิมล อ่อนกลิ่น
นายพรชัย แวนแคว้น

ฝ่ายเผยแพร่

นายบุญล สัจฉิตเสรี
นางสุภาวดี ชีตชิน
นายณัฐวัชร์ มังคละคุปต์
นางสาวฉันทนา ศรีเพ็ญประภา
นางเสาวนีย์ สุกใส
นางสาววิจิตรา น้าวฒนไพบูลย์
นางสาวน้ำทิพย์ หวังสุดใจ
นางอรวลี จันทรบุญแก้ว
นายสุวิศักดิ์ อรรถประดิษฐ์
นายชัยยา ประวันนา

LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

จัดทำโดย สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
พิมพ์ที่ สำนักการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
<http://www.parliament.go.th>

Legislative Institutional Repository of Thailand